Asa Hellberg

TOSCANA, TUR-RETUR

AVENTURĂ ȘI ROMANTISM GURMAND
PENTRU ORICE VÂRSTĂ

Sara. Jurnalistă și supraviețuitoare a unui divorț.
Jessica. Scriitoare de romane de dragoste și iubitoare de pantofi cu toc. Cât mai înalt.
Toscana. Soare, plaje nesfârșite, Vespa, castele, pivnițe de vinuri, albastru-mediteraneean, umor și autoironie, multă iubire, o pană de benzină și un mesaj cât se poate de simplu: oricând poți să fii din nou fericit, dar numai după ce ți-ai rezolvat conturile cu trecutul.

ÅSA HELLBERG
la Editura Baroque Books & Arts:

PROMISIUNE DE LUX • MARELE SECRET • A DOUA ȘANSĂ

„Prietenii care contează sunt cei pe care îi suni la 4 dimineața și îți răspund."

MARLENE DIETRICH

Åsa Hellberg s-a născut în 1962.

A încercat mai multe meserii, de la stewardesă la vânzătoare și șefă de producție, experiențe care au ajutat-o la scrierea savuroaselor romane cărora li se dedică acum, cu care a cucerit cititorii din lumea largă.

A debutat cu *Femeia lui Casanova.*

A apărut apoi seria *Promisiune de lux, Marele secret* și *A doua șansă.*

De curând a publicat *Lumea e mică.*

Creat cu pasiune şi savoir-faire. Un volum Baroque Books & Arts®.

Åsa Hellberg

TOSCANA, TUR-RETUR

traducere din limba suedeză de
DANIELA IONESCU

CADRIL®

Colecție coordonată de Dana MOROIU

Åsa Hellberg
TOSCANA TUR OCH RETUR
© Åsa Hellberg, 2015
First published by Bokförlaget Forum, Stockholm, Sweden
Published in the Romanian language by arrangement with Bonnier Rights, Stockholm, Sweden and PLIMA d.o.o.

© Baroque Books & Arts®, 2019

Imaginea copertei: Cristiana RADU
Concepție grafică © Baroque Books & Arts®
Redactor: Ines HRISTEA
Corector: Rodica CREȚU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HELLBERG, ÅSA
Toscana, tur-retur / Åsa Hellberg;
trad. din lb. suedeză de Daniela Ionescu; - București: Baroque Books & Arts, 2019
ISBN 978-606-8977-52-2
I. Ionescu, Daniela (trad.)
821.113.6

Tiparul executat de Master Print Super Offset

Niciun fragment din această lucrare și nicio componentă grafică nu pot fi reproduse fără acordul scris al deținătorului de copyright, conform Legii Dreptului de Autor.

Lui Minuno

Un călduros bun venit în această vizită de basm la castelul din Toscana!
Aici, la numai câteva mile de Pisa, poți să te bucuri de viile din valea castelului, de umbra măslinilor, de câmpurile aurii de floarea-soarelui, de parfumul chiparoșilor și al caprifoiului, de muzica marilor maeștri și de mesele copioase cu mâncare gătită de câțiva dintre cei mai apreciați bucătari ai Italiei.

În perioada verii îți oferim o mare varietate de activități:
Urmează-ne în turul nostru ghidat prin viile domeniului, *o* excursie de o zi, pe care *o* încheiem cu *o* cină și cu *o* degustare de vinuri. Sau vrei să cauți trufe în întunecoasa pădure toscană? După aceea le vom presăra pe *o* pizza coaptă în cuptorul de piatră, pizza pe care *o* pregătim doar pentru tine și pentru însoțitorii tăi. La începutul lui iunie organizăm *o* mare reuniune pentru motocicliști, la care se vor aduna entuziaști din toată Europa și, în aceeași lună, avem pregătit un weekend pentru cei care iubesc muzica barocă.
Dacă ești singur, avem *o* săptămână numită *Dragoste printre turnuri și creneluri, o* posibilitate pentru romantici să-și găsească sufletul-pereche într-un cadru care nu lasă indiferent pe nimeni.

Vei locui confortabil și, dacă rezervi una dintre camerele din turn, în care patul cu baldachin este așternut cu țesături din cel mai fin bumbac egiptean, cu siguranță că vei dormi mai bine ca niciodată.

Benvenuto!

1

Jessica adusese mâncarea de prânz de la restaurantul asiatic din centru, o ținuse în brațe pe Sara în timpul uneia dintre crizele ei de plâns, dusese gunoiul, spălase farfuriile și se oferise să rămână peste noapte. Jessica fusese de neînlocuit. O purtase literalmente în brațe pe Sara, de-a lungul întregului proces de divorț.

Vai de cei care n-au un prieten de nădejde, s-a gândit Sara.

O întreagă viață trebuia mutată dintr-o vilă mare într-un apartament mic și, cu toate că lacrimile o podideau din când în când, ea le zâmbea amintirilor din vechile lăzi de carton din pod. Albume cu fotografii. Două adolescente cu fața plină cu coșuri. Jessica era deja de atunci cu un cap mai înaltă. Se țineau pe după umeri. Aveau 17 ani? Ce diferență era să vezi fotografiile așa, nu pe calculator! Se gândea că, înrămate, ar arăta bine pe perete, în noul apartament.

În spatele lăzii cu fotografii era o alta, cu discuri de vinil, pe care ea și Danne le ascultaseră până aproape se uzaseră, în primii lor ani de căsnicie. A ezitat o clipă înainte să se hotărască să le arunce. Coloana sonoră din *Saturday Night Fever*, Abba, 10cc și Supertramp. Totul era acum pe

Spotify, dacă ar fi vrut să le asculte din nou. Oricum, discurile n-ar fi încăput în garsoniera ei. Avea să-și lingă rănile și să se cufunde în amintiri numai după ce avea să termine cu mutatul, dacă atunci ar mai fi simțit că asta era necesar.

Era hotărâtă să se încuie în noul apartament și să fie tristă.

În orice caz, un timp.

Se gândea să-l părăsească numai în cazul în care vreunul dintre copii ar fi avut nevoie de ea, dar asta era puțin probabil. Copiii ei își trăiau de mult propria lor viață. Erau adulți toți trei și nu păreau prea afectați de divorțul părinților. Nici Pontus, nici Emelie nu se miraseră prea tare, iar Charlotte, cea mai mică și mai clarvăzătoare dintre ei, spusese că Danne și Sara trăiau oricum vieți separate, deoarece Sara călătorea atât de mult. Charlotte avea, desigur, dreptate, dar Sara crezuse întotdeauna că mariajul ei rezista la nevoile sale de viață, pe care nu doar familia le putea satisface. Fiica ei înțelesese că asta nu era posibil, în orice caz nu cu un soț ca Danne.

Cutia următoare conținea descrierile ei de călătorie, primele, și pe astea nu putea să le arunce. Visa încă să scrie o carte de aventuri și avea nevoie de însemnările alea. Sigur, folosise multe din datele de acolo în reportaje și în conferințele pe care le ținuse, dar asta nu era decât o mică parte din tot ce avea de povestit, dacă i s-ar fi pus la dispoziție patru sute de pagini.

Când a sunat telefonul, s-a gândit să nu răspundă. Dar era Jessica. S-a așezat greu, pe o cutie de carton, în mijlocul podului.

– Vino înapoi și ajută-mă, a spus Sara în glumă.

Jessica era totuși prea sentimentală pentru a o lăsa să fie cu ea, acolo, la curățat de amintiri. Ar fi pus sub semnul întrebării fiecare lucru pe care Sara ar fi vrut să-l arunce.

– Nu încerca să mă ademenești! Dar pot să contribui cu un sprijin moral. Pot să strig „Hai, acum!", dacă ți se pare că ți-ar fi de ajutor să auzi asta, de la cea mai bună prietenă a ta.

– Mulțumesc, drăguț din partea ta, a spus Sara mutând o cutie, în timp ce ținea telefonul între umăr și obraz.

– Iartă-mă, știu că e un infern. Pot să vin să te ajut dacă promit să nu vorbesc prea mult? Dacă iau un taxi, sunt acolo într-un sfert de oră.

– Ție ți-e imposibil să nu plângi dacă arunc ceva. Știm asta amândouă. În plus, munca asta cere o salopetă albastră, un obiect pe care tu trebuie să-l cauți pe Google ca să afli ce e. Iar eu, care cred despre mine că sunt atât de tipicară la curățenie, uitasem de tot depozitul ăsta din pod, a spus ea oftând.

Era atât de murdar peste tot, încât trebuia să facă ordine înainte ca firma de curățenie să sosească.

– Și Danne nu s-a oferit să te ajute?

Sara a râs răgușit.

– Nu, a lăsat totul pe mine. Vrea chiar să-i vând și motocicleta. Pot să păstrez zece mii pentru mine, dacă reușesc s-o vând cu o sută, a spus. Nu-l mai recunosc pe bărbatul ăsta. Am citit undeva că oamenii se schimbă după un divorț și văd că așa e.

A făcut o pauză.

– Crezi că eu m-am schimbat?

– Cu siguranță mai mult în relație cu el decât cu mine, a răspuns Jessica. Ești mai tristă și mai obosită, dar nu e ciudat după primăvara asta. În altă ordine de idei: copiii ce spun? L-au iertat?

– Nu cred că-l acuză de ceva. Charlotte mi-a spus zilele trecute că se aștepta la un divorț, fiindcă ea crede că Danne și cu mine trăiam fiecare altă viață.

Jessica nu a răspuns, dar Sara i-a auzit oftatul.

– Ce înseamnă asta? Că nimic nu e ca în cărțile tale?

Pe de altă parte, în romanele prietenei nu era vorba despre căsnicii îndelungate, ci despre cum oamenii se întâlneau și se îndrăgosteau. Când deveneau o pereche, cartea se termina.

– Sunt mulți care scriu despre divorț, a spus Jessica. Dar pentru mine e prea dureros. În schimb, sper să pot să scriu despre noua ta dragoste.

– Atunci n-o să fie nicio carte, pot să-ți spun de pe-acum. O să mă concentrez pe mine însămi.

Sara a izbucnit în râs, dar vorbea serios. De când copiii se mutaseră pe la casele lor, își făcuse o viață în care se simțea bine. Că Danne nu avea să mai fie acolo, când ea avea să se întoarcă din călătorii, era un lucru cu care avea să se obișnuiască. În cele din urmă. Nu prea avea de ales.

– Îți lipsește?

– Tot timpul. Îmi plăcea să vin acasă și să-l găsesc aici.

– E atât de dureros!

– Da.

Sara s-a uitat în tavan ca să-și rețină lacrimile și să le facă să se întoarcă în partea nevăzută. Vremea plânsului neconsolat trecuse, dar uneori – când cineva o alinta sau, ca acum, când își împacheta lucrurile – nu putea să și-l rețină.

– Trebuie să continui cu împachetatul.

Și-a îndreptat spatele, căruia nu-i pria tavanul coborât al podului. Slavă Domnului, nu mai avea mult.

– Dar mă suni dacă ai nevoie de mine, da? Și-așa nu fac decât să stau cu o foaie albă de hârtie în față.

– N-ai nicio idee pentru roman?

– Niciuna. Mizez pe întâlnirea cu scriitorii din Malmö. Sper să-mi facă iar creierul să-mi funcționeze. Eu, care de obicei nu am nicio problemă să-mi găsesc personajele, acum habar n-am cine vor fi îndrăgostiții din viitoarea mea carte.

– Apropo de dragoste, n-ai primit niciun semn de viață de la JP...

– Nu, a întrerupt-o Jessica. N-am primit și nici nu vreau să-i aud numele. Au trecut douăzeci și șapte de ani și e la fel de patetic. Știu. Și știu și ce te gândești să spui acum: că trebuie să vorbim despre asta, eu și el, până la capăt.

– Poate că e timpul să-ți vezi propria contribuție la tragedia voastră.

– Mm. Așa cum și tu ești atât de înțeleaptă, când e vorba despre tine. Asta vrei să spui?

– N-am auzit ce-ai zis. Alo! Alo! S-a întâmplat ceva cu linia. Trebuie să închid telefonul.

Jessica a izbucnit în râs.

– Ne auzim mai târziu.

Avusese o bună inspirație când, cu cincisprezece ani înainte, se înscrisese pe lista de așteptare pentru un apartament. Se gândise atunci la eventualitatea în care ea și Danne, odată cu mutarea copiilor, ar fi dorit să vândă casa, și Sara plătise în fiecare an taxa de listare, dar fără să se gândească nicio clipă să caute efectiv un apartament. Doar avea casa ei, vila mexi, aflată la trei sute de metri de centrul Farstei[1]. Nu putuseră s-o cumpere direct când se căsătoriseră, dar, când așteptau al treilea copil, consideraseră că venise vremea. Danne fusese avansat, primind postul de șef al departamentului de vânzări, iar Sara lucra ca jurnalist cu normă redusă și avea, în sfârșit, bani.

Dar acum nu mai voia nimic altceva decât să plece de-acolo. Nu din Farsta, ci din casa care devenise rece și pustie de când rămăsese singură în ea.

Primise cheile apartamentului și voia să se mute cât de repede posibil. O parte dintre lucruri era deja acolo și nu avea nevoie de o firmă de mutat. Cumpărase din nou

[1] Suburbie a Stockholmului (n. tr.).

majoritatea lucrurilor de la Ikea, care îi luase 799 de coroane ca să i le transporte acasă și să i le urce în mica garsonieră. Toate noile achiziții se aflau deja acolo și așteptau. Patul era de 1,20 metri. Nu avea spațiu pentru unul mai lat, dacă voia să aibă și o canapea: una albă, simplă, pe care se gândea s-o umple cu perne și cu pleduri. Perdelele, o bibliotecă mică, televizorul și covoarele le luase din casă. Covoarele fuseseră ale mamei ei și pe ele nu vrusese să le arunce.

Mica masă de bucătărie era de la Mio[1] și lui Sara îi plăcea atât de mult, încât ar fi putut să stea la ea toată ziua. Cel mai adesea singură, dar nu avea nimic împotrivă ca Jessica sau copiii să-i țină companie câteodată. Nu se îngrijora de dimensiunile reduse ale apartamentului. Dimpotrivă, avea un sentiment de bine simțind pereții înconjurând-o, îmbrățișând-o și spunându-i că totul avea să fie din nou în regulă.

Lucrurile pe care le luase din casă îi încăpuseră în mașină. Trebuise să facă mai multe drumuri, dar meritase. Cunoștea o pereche care avusese aventuri neplăcute cu o firmă de mutat: când despachetaseră, descoperiseră că toate lămpile le fuseseră sparte. Sara ținea prea mult la lucrurile pe care se hotărâse să le păstreze ca să lase pe altcineva să i le transporte.

Cele șapte pahare din cristal de la mama, pe care Sara nu le folosise niciodată, erau împachetate cu grijă, în hârtie de ziar, și știuse încă de când cărase cutia în apartament că nu mai era actual să țină în dulap lucruri pe care nu le folosea. Din clipa aceea avea să întrebuințeze șervetele de in, paharele scumpe și serviciul de porțelan de culoarea

[1] Lanț de magazine de mobilă (n. tr.).

osului. Avea să pună fructe în vasele mari, pictate manual, și să bea cafea din ceștile comandate la Villeroy&Boch[1] care, timp de peste zece ani, stătuseră în casă neatinse. Și le făcuse singură cadou, când primise prima sumă mai mare pe un articol. Azi putea să cumpere mai multe duzini pe săptămână, atât de mult public atrăseseră conferințele ei, dar era ca și cum ceștile acelea dobândiseră o valoare mai mare pentru că le cumpărase când achiziția reprezentase un efort.

Descuind ușa apartamentului, a spus în gând o rugăciune, doar pentru sine: *Bunule Dumnezeu din ceruri și de pe pământ, dă-mi speranță!*

2

Întregul Vasastan[2], cartierul în care locuia Jessica, se trezea la viață pe măsură ce localurile scoteau mesele afară, pe terase, și, dacă n-ar fi fost în drum către mama ei, s-ar fi așezat o clipă, deși afară era încă destul e rece. În Skåne[3] e cu siguranța vară, s-a gândit ea și și-a strâns paltonul mai bine în jurul trupului.

Jessica avea acum așteptări mai mari de la întâlnirea cu scriitorii din Malmö – mai mari decât crezuse când acceptase să participe la ea. Nu era obișnuită cu lipsa de inspirație. Când totul era ca de obicei, cuvintele începeau să curgă de îndată ce deschidea laptopul. Dar acum lipsa de inspirație dura de mai multe săptămâni. Nu i-ar fi păsat, dacă nu s-ar fi simțit atât de rău din cauza asta. Numai când scria uita de tot. În lumea ei fictivă putea să creeze

---

[1] Vestită manufactură germană de ceramică (n. tr.).

[2] Zonă centrală din Stockholm (n. tr.).

[3] Regiune din sudul Suediei (n. tr.).

finaluri fericite, deși realitatea era complet diferită. În orice caz, în ceea ce-o privea pe Jessica Romin.

De obicei, îi lua doar o jumătate de an ca să definitiveze ceva cu cap și coadă, dar acum nu avea nici măcar o singură idee. Cei pe care trebuia să-i întâlnească în Malmö erau cu toții și fiecare în parte o sursă suficientă de inspirație. Personajele masculine dintr-un roman erau cel mai greu de construit. Sara susținea că asta se întâmpla din pricină că Jessica avea o experiență limitată în privința sexului opus și că ar fi trebuit să iasă și să se distreze mai mult, lucru cu care Jessica era de acord. Cei care-i citeau cărțile credeau cu siguranță că ea nu făcea altceva decât să petreacă toată noaptea cu alți și alți bărbați și nu aveau nici cea mai mică idee despre cum arăta realitatea ei. Jessica avea un mare succes literar, dar totul se oprea acolo.

În ziua aceea nu avea timp să se gândească la romanele viitoare. Vizita la mama, la Astrid, avea să-i ocupe toată după-amiaza. Cu siguranță, Lasse nu fusese pe-acolo. De obicei, el miza pe sora lui, care avea grijă de totul. Deși promisese și deși Astrid era la fel de mult și mama lui.

– Dar tu ai și timp, și bani. Eu trebuie să muncesc ca să mă întrețin, spunea el râzând, dar Jessica știa că vorbea serios.

– Iar eu nu trebuie, vrei să spui?

– Ba da, dar tu pui repede cap la cap o poveste, în timp ce eu trebuie să muncesc în fiecare zi, de la opt la cinci.

Lasse își spusese oful și nu avea niciun rost să-l contrazică. El încă era convins că, în clipa când manuscrisul era gata, treaba ei se încheia. Și, în altă ordine de idei, nu despre asta era vorba, ci despre mama lor comună – care întreba întotdeauna numai de Lasse. Și, de fiecare dată, Jessica simțea aceeași veche furie pe care preferințele și favoritismele mamei i-o provocau. Lasse, Lasse și iar Lasse.

Despre succesele ei Astrid nu spunea niciodată nimic. „Șșș! E bine", zicea ea și-i făcea semn cu mâna slabă și

zbârcită, când Jessica încerca să se pună în evidență, uneori chiar la limită de ridicol, căci, dintr-un motiv oarecare, căuta încă să primească o confirmare din partea mamei ei. Dar, chiar dacă ar fi știut că însăși regina Silvia citea cărțile lui Jessica, răspunsul lui Astrid ar fi fost același: „Șșș, e bine."

Nu avea nicio importanță că Jessica era cea care avea grijă de tot, din punct de vedere financiar, dar și practic. „Unde e Lasse?" era întotdeauna prima întrebare a lui Astrid.

De la accidentul cerebral suferit cu cinci ani înainte, bătrâna trăia într-un azil și Jessica mergea acolo de trei ori pe săptămână: duminica, marțea și vinerea. Pe parcursul perioadelor de lucru intens, încerca să lase vizitele pentru după-amiază, când era obosită de la scris, dar această dependență o măcina. Lasse promisese că avea să preia el vizitele la mama, cât ea avea să fie în Malmö. Oftase și spusese că va încerca să se descurce – deși era neclar ce însemna asta. Jessica se străduia să nu se gândească prea mult la acest aspect.

A deschis portiera Hondei ei Civic și, imediat ce s-a așezat la volan și a apăsat butonul roșu de start, s-a gândit că își dorea ca ziua să se încheie cât mai repede.

Notorietatea are atât avantaje, cât și dezavantaje, se gândea Jessica străbătând zâmbitoare culoarele azilului de bătrâni. Știa că tot ce făcea era înregistrat. Pe de altă parte, nu-i plăceau scenele. Nu-i plăcuseră niciodată. Dacă ar fi îndrăznit să se înfurie ceva mai des, poate că fratele ei ar fi ajutat-o mai mult. Și mama ar fi pretins mai puține. *Vina e numai a mea,* a bombănit ea pentru sine, deschizând ușa.

– Bună, mamă, a venit cafeaua de după-amiază! a spus ea cu glas vesel, uitându-se la puiul de vrabie din pat.

Vorbise cu doctorii despre această scădere vizibilă în greutate a lui Astrid, întrebase dacă nu existau cauze fizice ale lipsei ei de poftă de mâncare. Totuși pericolul nu era

acut. „O depresie ușoară nu e deloc neobișnuită", îi spusese doctorul și-și văzuse de drum, deloc impresionat că Jessica era o scriitoare cunoscută. Clasa superioară nu citea literatura ei. Și, în orice caz, și dacă ar fi citit-o, n-ar fi recunoscut asta niciodată.

S-a așezat pe marginea patului și a scos din geantă plăcintele cu scorțișoară.

– Cum te simți? a întrebat-o pe Astrid.

– Unde e Lasse?

Jessica a zâmbit, sperând că zâmbetul ei arăta firesc.

– Are multă treabă la serviciu. Să te ajut să te ridici?

– Mulțumesc.

Jessica a tras-o pe Astrid, ca să-i așeze pernele la spate, și s-a îngrozit simțindu-i șira spinării prin cămașa de noapte.

– Doamnă Romin, cred că ai avea nevoie de vreo două kilograme în plus, a spus Jessica liniștit, deși plânsul îi pusese un nod în gât.

Astrid a tușit ca să-și dreagă glasul.

– Posibil, a răspuns ea sec. Când pot să plec acasă? Nu-i prea plăcut aici. Și dacă sunt slabă, asta e din cauză că mâncarea nu e bună. În plus, personalul e arogant.

A tușit din nou și corpul ei fragil s-a cutremurat.

– Cu siguranță că s-ar găsi locuri mult mai bune, dacă tot ești obligat să-ți părăsești propria locuință.

Jessica știa că dacă s-ar fi uitat la mama în clipa aceea, nervii i-ar fi cedat și ar fi izbucnit în plâns. Avea enorme mustrări de conștiință că lăsase îngrijirea ei în seama casei de bătrâni. Alternativa era s-o îngrijească singură și mulți aparținători făceau asta. Dar nu și Jessica, o scriitoare egoistă. Ea se debarasase de neplăcerea asta, trecând-o în sarcina celor de la azilul din Danvikstull, care avea, desigur, vedere la mare, mâncare gătită zilnic și un personal excepțional, dar dacă se gândea că Astrid se topea văzând

cu ochii, niciunul dintre lucrurile astea nu mai conta pentru confortul ei, ci doar ca să fie Jessica împăcată cu propria ei conștiință. În orice caz, făcuseră asta cu cinci ani înainte, când îngrijirea de care Astrid avusese nevoie nu era compatibilă cu cea care i se putea oferi de către aparținători, la domiciliu. Astrid suferea că nu mai putea să fie activă fizic și Jessica era cea care trebuia să se confrunte mereu cu această dezamăgire.

– Asta e casa ta acum, i-a spus Jessica, încercând să apeleze la un ton încurajator, dar ferindu-și privirea.

Îi era rușine, deși știa că nu exista alternativă. Aici Astrid beneficia de o îngrijire avansată, pe care ea nu ar fi putut să i-o asigure niciodată acasă.

Dacă ar fi fost mai cald, ar fi dus-o cu scaunul cu rotile prin grădină, să se bucure împreună de vederea către Djurgården.[1] Dar acum era prea frig, pentru un corp total lipsit de adipozitate subcutanată.

A scuturat punga cu plăcinte.

– Mă duc să aduc câte o ceașcă de cafea pentru fiecare, a spus ea și s-a ridicat.

Ajunsă de partea cealaltă a ușii, s-a uitat la ceas. Cam o oră. După aceea Astrid avea s-o roage să plece. Slavă Domnului!

Uneori se gândea la ce-ar fi spus tatăl ei: „Un Romin muncește din greu. Copii, să nu uitați asta niciodată!" Și, într-adevăr, el murise la muncă. Cu capul pe masa de scris, cu o lună înainte ca Jessica să termine al doilea an de liceu. Dacă acum se străduia să obțină aprecierea mamei, era pentru că tânjea după aceea pe care o primise din partea

[1] Una dintre insulele Stockholmului, cu imense parcuri naturale, spațiu de agrement și recreere al stockholmezilor (n. tr.).

tatălui ei. El ar fi fost infinit de mândru de ea, când prima carte îi fusese acceptată. Avusese atunci 30 de ani? Nu-și mai amintea. Nu merita să se mai gândească la lucruri din trecut. Aceea fusese, în orice caz, deviza tatălui ei, și Jessica înclina să fie de acord cu el. Să se cufunde în reverii nu ducea la nimic bun și găsise strategii proprii ca să evite să reflecteze atât de mult. Scrisul era una dintre ele. În orice caz, așa fusese la început. Trecuseră destul de mulți ani până începuse să poată să se întrețină din cărțile publicate, dar, în perioada aia, ele îi dădeau ceva la care să se gândească, iar asta era cel mai important.

În timp ce Astrid bodogănea despre cât de nedrept fusese tratată, Jessica dădea afirmativ din cap și zâmbea compătimitor, ca mama să nu creadă că n-o asculta când ea îi povestea despre toate mizeriile pe care ea, sărmana, trebuise să le suporte. Dar, de fapt, era – ca de obicei – cufundată în propria ei lume ideatică.

Femeia întâlnește bărbatul. Cât de greu poate să fie? Dacă întâlnirea din Malmö nu avea să-i ofere ceea ce aștepta, nu știa ce avea să facă în continuare ca să găsească material pentru noua carte. Încercase deja aproape totul. Se plimbase. Citise. Se uitase la seriale de televiziune. Ascultase programe facile de radio. Vorbise.

Se gândise dacă nu cumva lipsa de idei avea de-a face cu menopauza. Unele femei treceau ușor prin această perioadă, dar Jessica nu era una dintre ele.

Transpira când se gândea la ea.

Transpira când se mișca.

Transpira când era trează, dar nu la fel de mult ca atunci când dormea.

Ginecologul la care mergea o sfătuise să mai reziste o jumătate de an, să vadă dacă situația nu avea să se amelioreze, dar, după patru luni, nimic nu se schimbase. Dimpotrivă, era tot mai rău. Se trezea de două ori pe

noapte. O dată ca să se răcorească, deși ținea fereastra deschisă, și a doua oară ca să meargă la toaletă. Nu dormea mai mult de patru-cinci ore pe noapte.

Și atunci poate că nu era ciudat că nu mai era la fel de vioaie ca de obicei, se gândea ea când, o oră mai târziu, închidea în urma ei ușa de la camera mamei și ieșea în aerul curat de afară.

3

A rămas pe scaun, la masa din bucătărie, cu ziarul deschis în față. *„Un călduros bun venit în această vizită de basm la castelul din Toscana..."*

Acel castel. *Acel* castelan. *Acea* neloialitate *față* de familia ei.

Sara nu se mai gândea de mult la asta, se întâmplase cu atât de mulți ani înainte. Cu o întreagă viață de familie înainte. Câteodată îi trecea prin minte că afirmația lui Danne cu privire la ea, că nimeni nu putea să-i citească sufletul, avea legătură cu experiența trăită atunci, dar cum să știi dacă asta era adevărat sau nu?

– Nu poți să mă acuzi pe mine pentru tot, îi spusese el. Tu ai fost cea care ai hotărât să pleci pe coclauri, în loc să stai cu mine, acasă. Cum crezi că m-am simțit? Nu mai vreau să-mi fac procese de conștiință. Gândește-te la propriul tău comportament, pentru numele lui Dumnezeu! N-am pătruns niciodată în sufletul tău și de ce a fost așa, nu știu. Poate că ai trăit lucruri pe care n-ai vrut niciodată să mi le povestești.

Că fusese respinsă era o dezamăgire de mult depășită, la vremea când îl întâlnise pe Danne. În orice caz, așa simțise ea. Dar poate că nu-i povestise totul. Nu avea niciun motiv să-i povestească lucruri pe care le trăise și de

care îi era rușine. Dacă Danne voia să-i mărturisească toate greșelile lui, nu avea decât. Nici el nu fusese chiar atât de deschis, cel puțin în ultimii ani, și faptul că ea ar fi avut vreo barieră prin care el trebuia să treacă nu era pentru Danne decât ceva pe care să dea vina, se gândea ea în timp ce deschidea sertarul din bucătărie să ia o foarfecă.

Voia să decupeze anunțul cu Toscana și să-l pună pe frigider, la vedere.

1980. Bunicul s-a întors în Suedia, împreună cu Sara, după ce ea și-a petrecut vara în casa lui din Pisa. Era planificat ca el să rămână aici numai câteva săptămâni, dar, când a sosit scrisoarea din Italia, n-a mai putut să se întoarcă.

Contesa, în serviciul căreia fusese vreme de douăzeci de ani, murise. A fost o lovitură puternică pentru el, din câte a înțeles Sara.

După acea veste, bunicul s-a îmbolnăvit și, cu timpul, nu s-a mai ridicat din pat. Abia dacă mai era conștient. Părinții lui Sara erau îngrijorați, ea nu mai avea voie să pună muzică în camera ei, pentru că bunicul avea nevoie de odihnă. Înțelesese mai bine atunci decât acum. El nu doar că-și pierduse slujba, dar păstra tot ce avea mai de preț în pivnița cu vinuri a castelului. Sticle pe care le cumpărase cu ultima lețcaie. O colecție care valora o sumă mare de bani, dar care, pentru bunicul, reprezenta, desigur, mai mult de-atât. Era opera vieții lui.

Ceva s-a rupt în el când fiul contesei a afirmat, într-o altă scrisoare, că sticlele nu existau, că bunicul mințea, iar el nu putuse dovedi adevărul. Contesa îi permisese să-și țină sticlele acolo, după ce el, la moartea bunicii, își vânduse casa.

Bunicul nu s-a mai întors niciodată în Toscana. La un an de la acea întâmplare a murit. Din muntele de om care

muncise fără odihnă la castelul de lângă Pisa nu mai rămăsese decât o ruină.

Această poveste i-a bântuit familia în toți acești ani. Tatăl lui Sara a jurat să nu-i ierte niciodată pe cei care furaseră colecția de vinuri a bunicului.

Dar oare din cauza contelui Sara nu se mai gândea de mult la acea istorie?

Eros.

Amintirile au năpădit-o. A lăsat foarfeca pe masă.

Era frumos. Irezistibil. Sara nu mai întâlnise niciodată pe cineva ca el și s-a umilit în ardoarea ei adolescentină de a-i fi pe plac.

Dar el s-a jucat cu ea. A sărutat-o când era receptivă și pregătită pentru orice. S-a dezbrăcat pentru el. S-a culcat goală într-un pat, împreună cu alte femei la fel de goale, în timp ce Eros se plimba încet în jurul patului și le privea, înainte de a o alege pe cea pe care o dorea în clipa aceea.

Pe Sara n-a ales-o niciodată.

Din vara aceea, ea nu s-a mai dus acolo. Cine era el azi? Avea, cu siguranță, familie, s-a gândit ea. Un bărbat ca el se juca vreo câțiva ani, dar apoi își făcea datoria. Cineva trebuia să moștenească domeniul, când el n-avea să mai fie.

Dacă s-ar duce acolo? Avea permis de conducere și o motocicletă care stătea în garaj. Sigur, era a lui Danne și primise însărcinarea s-o vândă cu o sută de mii de coroane. Dar dacă ar spune că n-a putut și că, în cele din urmă, *a fost silită* s-o cumpere ea însăși? Atunci Danne n-ar mai fi putut să conteze pe o sută de mii de coroane, mai degrabă cincisprezece mii, și atunci ar fi putut să se urce pe ea și să plece în Italia.

Sara a zâmbit. O săptămână a motocicliștilor în Toscana? Să afle ce se întâmplase cu vinul bunicului?

Poate că asta era exact nebunia de care avea nevoie ca să-și schimbe gândurile?

Ca întotdeauna, trebuia să discute cu Jessica. Trei ore mai târziu se întâlneau într-un restaurant din Birkastan[1]. Sara a luat metroul din T-centralen[2], apoi a grăbit pasul către Sankt Eriksplan[3]. Era o zi frumoasă de mai și simțea că putea să respire mai ușor și că plânsul n-o mai încerca. În schimb, era nerăbdătoare s-o convingă pe Jessica s-o însoțească în Italia. Când a văzut, de departe, restaurantul, a început aproape să alerge.

– Trebuie neapărat să te duci la Malmö, la întrunirea aia a scriitorilor? a întrebat-o Sara în timp ce vâra în gură, cu furculița, o bucată de tiramisu.

Așteptase cu întrebarea până se încredințase că amândouă erau sătule. Nu puteai să vorbești cu Jessica când era flămândă. Sara a dat peste cap ceașca de espresso. Nu avea niciun rost să mai aștepte cu intrarea în atmosfera italiană. Se gândea să cumpere, în drum spre casă, mușchi de vacă, parmezan și ruccola. Dacă își amintea bine, avea acasă o sticlă de Barolo[4], care se potrivea la cină.

Jessica s-a rezemat de spătarul scaunului, cu ceașca de ceai în mână, și a privit-o atentă pe Sara.

– Da, trebuie. De ce mă întrebi?

– Vreau să vii cu mine în Italia. În Toscana. O săptămână într-un castel. Tu, eu, vin, aventură, bărbați și o extraordinară călătorie pe motocicletă.

A inspirat adânc și s-a uitat la Jessica, să-i vadă reacția.

– Draga mea Sara! Multe năzbâtii ți-au mai trecut prin cap de când ne cunoaștem, dar dacă tu crezi că poți să mă faci pe *MINE* să mă urc pe o motocicletă, trebuie să te dezamăgesc. Nu mă urc decât în ceea ce permite tocuri

---

[1] Zonă centrală din Stockholm (n. tr.).
[2] Stația centrală de tren și metrou din Stockholm (n. tr.).
[3] Zonă centrală din Stockholm (n. tr.).
[4] Vin italian de Piemonte (n. tr.).

înalte și rochii cu model leopard, în nimic altceva. Putem să ne vedem într-o seară în Malmö, dar eu o să vin cu trenul, dacă tu vrei să iei motocicleta.

Apoi a izbucnit într-un râs care, de obicei, punea punct oricărei discuții.

Dar acum avea de-a face cu Sara Raphael.

4

Când Jessica se gândea cât de fermă fusese față de insistențele lui Sara, nu putea să priceapă când se schimbase totul și cum de stătea acum și își punea lucrurile într-un rucsac.

Rucsac.

Ea, care nu a purtat *niciodată* așa ceva.

Toți cei care o cunoșteau pe Jessica știau că ea lua avionul sau trenul, că stătea la hotel și că își purta silueta plinuță pe tocuri înalte. În acest caz, Jessica Romin trăia asemenea eroinelor ei de roman, care abia dacă puteau să facă o plimbare prin pădure, căci puternicele parfumuri naturale le amețeau.

Schimbarea putea să fi survenit când Sara o convinsese să intre cu ea în magazinul de pe strada Norra Station. În calitate de sfătuitoare. Ce se întâmplase din clipa aceea și până când s-a trezit îmbrăcată în piele, din cap până-n picioare, era greu de spus acum. Nu putea să dea vina numai pe Sara. Ceva fusese și cu vânzătorul ăla, care o măsurase din creștet și până-n tălpi, pentru ca apoi să-i zâmbească și să-i comunice, cu căldură, că avea un costum care i-ar fi venit ca turnat.

Ieșise din magazin 3 990 de coroane mai târziu și după ce vânzătorul îi dăruise o pereche de mănuși și-i făcuse cu ochiul.

– Trebuie să avem grijă de mâinile astea.

Nu era prima dată când Jessica întâlnea pe cineva care era convins că ea însăși trăia toate acele scene erotice despre care scria. După toți acei ani, pe canapelele televiziunii și pe scenele din întreaga țară, mulți o recunoșteau. Și cei mai mulți își făcuseră, desigur, o imagine clară despre ea.

Nu aveau de unde să știe că experiența ei sexuală era destul de limitată. Personajele ei principale feminine se serveau cu lăcomie, dar asta era ficțiune, nu trăiri personale. Scenele erotice erau îngrozitor de greu de scris, putea să stea și câteva ore doar ca să scrie trei rânduri. Și, chiar și așa, la redactare obișnuia să schimbe totul.

– Poate că nici nu s-a gândit la asta, ci numai la cărțile frumoase pe care le scrii, a spus Sara după ce a deschis portbagajul mașinii și a pus în el noile costume de motociclist. Poate că soția lui e una dintre admiratoarele tale.

– Artiștii au admiratori. Scriitorii au, dacă sunt norocoși, cititori.

– Tu primești o grămadă de scrisori și e-mailuri, așa că ai și admiratori. Basta, a spus Sara, închizând portbagajul. Acum mergem acasă să ne facem bagajele.

Sara se simțea bine în micul ei apartament și, numai după trei zile, uitase deja de casa cea mare în care locuise atâția ani. Cu un an în urmă, dacă i s-ar fi spus că ea și Danne aveau să se despartă peste șase luni, ar fi râs. Când ai trăit împreună cu cineva treizeci de ani, nu te desparți. În orice caz, Sara nu tânjea după asta. Era mulțumită. Trăiau bine. Ea crezuse că el îi respecta plecările periodice în călătorii de documentare, folosind acel timp ca să joace golf sau să se vadă cu prieteni. Totul funcționase fără probleme din clipa în care Sara plecase de la ziar și începuse să lucreze ca freelancer. Unsprezece ani mai târziu, ea și soțul ei se înțelegeau mai bine ca oricând.

Așa crezuse ea.

El a luat din casă ce era al lui, când ea era în Göteborg.

„Lașul", a bodogănit ea, în timp ce își despacheta costumul de piele. Asta i-a readus buna dispoziție. Ea și Jessica aveau să meargă în „turneu".

A ridicat geaca în fața ochilor. Avea cusături „de viteză", care mergeau de la subsuori către bust și Sara a dat mulțumită din cap, după ce a probat-o direct peste sutien.

Călătoria în Italia era un nou început. A cumpărat motocicleta lui Danne și i-a transferat acestuia în cont cincisprezece mii de coroane. El avea să se înfurie probabil, dar lui Sara puțin îi păsa. Avea nevoie de o motocicletă și, când avea una chiar sub nas, nu putea s-o vândă altcuiva. Sigur, trecuseră câțiva ani de când nu mai condusese o motocicletă și niciodată nu mai testase una atât de mare, dar mai avea câteva zile până la plecare, în care să se antreneze, înainte s-o pornească spre Sud, împreună cu Jessica.

– Ești sigură? a întrebat-o Jessica, uitându-se cu scepticism la motocicleta strălucitoare și la proprietara acesteia, care părea să nu ajungă nici până la ghidon.

Sara și-a dat ochii peste cap și i-a întins casca.

– Pune-ți asta, i-a cerut ea.

Era mai ușor de spus decât de făcut și, în timp ce Sara pornea motorul, Jessica a încercat să tragă de vizieră ca să-și îndese casca pe cap. S-a prefăcut că nu aude pârâitul însoțitor, fericită că reușise. Un asemenea lucru nu crăpa chiar atât de ușor. Da, vai, ce strâns stătea! Oare așa trebuia?

– Așază-te, i-a spus Sara bătând din palme. De altfel, ești foarte șic în hainele astea.

Jessica abia putuse să coboare scara în pantalonii ăia strâmți și era puțin probabil c-avea să reușească să-și ridice piciorul peste șa.

Dar nu avea nimic împotrivă. Făcea călătoria asta numai pentru că Sara fusese părăsită și pentru că ea însăși avea sentimente de vinovăție. Ea văzuse cum cei doi se îndepărtaseră unul de celălalt, cum trăiseră tot mai despărțiți. În calitatea ei de cea mai bună prietenă a lui Sara, trebuia să fi spus ceva. Existau căsnicii în care soții se simțeau bine întâlnindu-se rar, dar ea o cunoștea pe Sara dinainte ca ea și Danne să devină o pereche. Uneori Jessica se întreba dacă Sara nu pleca atât de mult de-acasă doar pentru că nu suporta prezența lui, dar, când a întrebat-o, Sara s-a arătat atât de uimită, încât Jessica a înțeles că gândul ăsta nu-i trecuse niciodată prin minte. Dar nu era mai puțin adevărat, s-a gândit Jessica, că Danne fusese un soț bun, dar cumplit de plicticos. Avea un umor bizar. Jessica zâmbea uneori la glumele lui, din politețe, dar, prin comparație cu spontaneitatea lui Sara, cei doi alcătuiau o combinație stranie. Care totuși a rezistat treizeci de ani. Ce ciudat trebuie să fie ca într-o zi să locuiești într-o vilă și să fii măritată, pentru ca în următoarea să stai singură într-o garsonieră. Singură, cu o motocicletă prea mare pentru tine.

– N-o să reușim niciodată, a anunțat Jessica. O să ne răsturnăm.

– *Nici vorbă.* Am exersat condusul cu pasager la școala de șoferi, când mi-am luat permisul. Sigur, asta a fost acum câțiva ani, dar instructorul era mare cât o casă și l-am dus fără nicio problemă.

Și-a pus casca și a desfăcut cricurile laterale.

– Tu ești ca o pană față de el.

A ambalat motorul de câteva ori, ca să demonstreze cât de pricepută era.

– Hai, n-avem toată ziua la dispoziție!

A mângâiat șaua din nou și a depliat suportul de picioare pentru Jessica.

– Așa, așa, așază-te odată!

– N-am loc! Unde să-mi pun picioarele?

– În fața genților, iubito. Nu te mai prosti. Așază-te!

Sara a ambalat motorul din nou.

În ciuda temerilor, Jessica a reușit să se așeze și, pentru prima dată în acea dimineață, un zâmbet i-a înflorit pe buze.

Sara a întors capul:

– Ia-mă de mijloc, iubito, acum pornim.

5

Blestemata de motocicletă! Sara înjura și Jessica plângea.

– Și ce propui să facem acum? se smiorcăia Jessica, încercând să-și tragă casca de pe cap.

Casca stătea însă ca înșurubată, iar ea simțea că dacă nu reușea să și-o scoată imediat, avea să facă un atac de panică.

Tragedie în Småland[1]. *O cunoscută scriitoare sufocată cu casca de motociclist.* Vedea titlurile de ziar în fața ochilor, în timp ce se lupta să-și tragă casca peste obraji.

– De unde să știu? a zis Sara furioasă și a lovit cu piciorul în cauciucul din față al motocicletei. Nu apuc să mă uit la indicatoare când conduc, iar tu stai și mă bați pe spate.

– Deci eu sunt de vină că nu mai avem benzină? a comentat Jessica pe un ton acru și și-a ridicat viziera, care a căzut imediat înapoi.

Sara și-a scos casca și și-a scuturat părul. Jessica s-a întrebat din nou cum două femei atât de diferite pot să fie cele mai bune prietene. Dar firește că știa răspunsul. Felul ei de a fi făcuse posibilă prietenia lor. O adoptase pe Jessica

[1] Regiune din sudul Suediei (n. tr.).

încă de la prima lor întâlnire și de atunci rămăseseră prietene. Nu exista om mai corect decât Sara. Și nici unul care să știe să asculte așa cum o făcea ea. Cum suportase toate perorațiile de peste ani ale lui Jessica, despre JP, era greu de înțeles. Dar ea n-o judecase niciodată. Nu-i spusese decât că ar fi trebuit să discute unul cu celălalt, nu să fugă de problemele lor.

Dacă Jessica ar fi îndrăznit să-i povestească totul, *știa* în forul ei interior că Sara n-ar fi judecat-o. Dar nu îndrăznea. Rușinea era prea mare. Cu anii, crescuse până la dimensiunile unui monstru. Chiar dacă fusese atât de tânără când se întâmplase totul.

De fapt, Sara și-a revenit la vechea ei formă numai de când s-au hotărât să facă această călătorie, s-a gândit Jessica. Doar de-asta se bucura că acceptase s-o urmeze. A mai făcut o încercare cu casca. Era imposibil. Și-a ridicat viziera, ținând-o cu mâna.

– E vina ta, deci trebuie să încerci să oprești pe cineva care să ne ajute. Eu n-am de gând să fac asta îmbrăcată așa.

Nu mai plângea. În cel mai rău caz, puteau să ia un taxi, n-ar fi fost nicio problemă. În ceea ce o privea pe Jessica, motocicleta nu mai era de actualitate și se gândea deja la o baie caldă și la o băutură într-un hotel plăcut. Nu erau departe de Jönköping – văzuse pe un indicator, ceva mai devreme.

Sara s-a așezat pe marginea drumului. O caravană de motociclete se apropia. A afișat un zâmbet larg.

– Uite, imediat o să plecăm de-aici, a spus ea și a început să facă semne cu o mână, în timp ce cu cealaltă își punea casca. Și, exact cum presupusese, grupul de motocicliști a oprit.

Sara i-a întins mâna bărbatului care se afla în fața convoiului, timp în care își închidea casca sub bărbie.

– Bună! Numele meu e Sara. Ce amabil din partea voastră că v-ați oprit! Am rămas fără benzină.

– Salut! Texas.

Bărbatul i-a strâns mâna fără să-și scoată mănușile sau casca.

– Urcă-te! E o benzinărie la câțiva kilometri de aici. Dar tu? a spus el și a arătat către Jessica.

– A, nu vă gândiți la mine, i-a răspuns ea. Eu rămân să păzesc motocicleta.

A zâmbit, ca să-l convingă că era o idee bună.

– OK, a zis tipul, în timp ce Sara s-a urcat în spatele lui și l-a cuprins cu brațele. Să mergem!

După câteva minute a apărut indicatorul cu benzinăria.

– Așa, a spus Texas și a oprit în fața pompelor.

Sara a coborât și și-a scos casca.

– Mă întorc imediat.

Ea l-a privit și a zâmbit larg.

El și-a pus mâinile pe piept și a privit-o amuzat, o clipă, apoi a pornit din nou motorul.

– Drumul înapoi, pe jos, n-ar trebui să-ți ia mai mult de-o jumătate de oră.

Vocea tipului nu mai era la fel de plăcută. Dar poate că nu-l auzise bine. E ușor să interpretezi greșit vorbele rostite de cineva cu o cască de motociclist pe cap.

– Ar fi amabil din partea ta dacă ai vrea să mă și duci înapoi, până la motocicletă.

Individul a pornit încet, uitându-se în jur, să vadă dacă nu venea ceva. Apoi, fără un cuvânt, a accelerat, lăsând-o pe Sara în benzinărie.

Cum? Ce s-a întâmplat? Sara nu înțelegea nimic. „Idiotul!", a bombănit ea, îndreptându-se către magazinul benzinăriei ca să cumpere o canistră. „Ticălos și necioplit", a adăugat. Și ea, care fusese încredințată că toți motocicliștii se ajutau la nevoie.

„Nimeni nu poate să poarte numele Texas", s-a gândit ea când a intrat în magazin. Nu se gândea să-i mai acorde nici măcar un gând acelui caraghios. Nu-și scosese nici măcar casca. Un dubios, asta era. El și toți ceilalți bărbați. Pentru moment, îi trecea pe toți în aceeași categorie și se gândea să continue cu această deziluzie încă un timp. Avea să-i treacă, sigur, poate chiar când avea să ajungă în Italia. Italienii știu cum se tratează o femeie. Doamne, cât spera acum să întâlnească niște gentlemeni!

Trei litri le ajungeau să ajungă până la benzinărie. A fost de acord cu prietena ei, care i-a propus să se oprească la un hotel.

Și-a vârât o bomboană în gură.

Începând de acum va avea întotdeauna dulciuri în bagaj, pentru cazul în care ar fi fost nevoită să se oprească undeva. Ajungea cu învățătura pe care o trăgea din această mică scăpare, s-a gândit ea în timp ce mergea înapoi și și-a fluturat prin fața ochilor pungă cu bomboane. Două pungi de Polly[1], trei ciocolate mari cu alune și două sticle cu apă. În cealaltă mână ținea canistra cu benzină. Și-a pus în ureche casca telefonică, prin care vorbea cu Jessica.

– Da, vin *pe jos* înapoi. Ai mai auzit așa nerușinare? Să mă lase aici? Tu ce faci? Ai reușit să-ți scoți casca?

Jessica se întreba dacă putea îndrăzni să continue drumul până la hotel fără cască. Sentimentul de eliberare fusese enorm, când, în sfârșit, scăpase de ea. Dar, nu, fără îndoială că riscul era prea mare, pentru că ce s-ar fi întâmplat dacă se răsturnau? Avea nevoie de un cap întreg ca să se piardă în vreun fragment de text din romanele sale. Îi lipsea izolarea de lume, când orice altceva devenea

[1] Bomboane de ciocolată cu diverse umpluturi (n. tr.).

secundar. Cartea anterioară stătuse mult timp în capul listei de bestselleruri, dar fără idei noi era imposibil să mai producă una asemănătoare. Și, fără cap, nicio idee! Deci casca era o necesitate.

Era plăcut la soare. Când a văzut-o pe Sara venind, i-a făcut semn cu mâna bucuroasă.

– Vino și așază-te pe piatră, lângă mine, e minunat aici, i-a strigat ea.

– Uite ce am, i-a spus Sara și s-a așezat.

A ridicat punga, arătându-i-o. Două minute mai târziu, Jessica a închis punga și s-a uitat la Sara, care, la rândul ei, o privea cu gura căscată.

– Închide fleanca! Așa se întâmplă când îmi aduci dulciuri.

S-a ridicat de pe piatră și a început să meargă în direcția motocicletei.

– Cât de departe de civilizație suntem? a întrebat-o pe Sara, care turna benzina în rezervorul motocicletei.

– Nu știu exact. Cincizeci de kilometri, poate?

– Perfect, simt nevoia de-o baie, i-a explicat Jessica.

– Și eu, a anunțat-o Sara, înșurubând capacul. Adună-ți lucrurile și să mergem!

Sara era mândră. În afară de scăparea cu benzina, călătoria decurgea fără probleme. Era atentă la trafic, era conștientă că automobiliștii nu o vedeau întotdeauna în oglinda retrovizoare și conducea încet și prevăzător, așa cum îi promisese lui Jessica. Nu se grăbeau.

A pus punga cu dulciuri și apa în geanta laterală, înainte să-și îndese din nou casca pe cap.

– Așază-te tu întâi, dacă ți-e mai comod, i-a spus ea lui Jessica, în timp ce își prindea casca sub bărbie.

– Urăsc casca asta, i-a comunicat Jessica. Mâine, înainte să plecăm mai departe, trebuie să-mi fac rost de alta.

– Bineînțeles, a comentat Sara și s-a așezat.

A răsucit cheia în contact și a apăsat pe butonul de start. Dar nu s-a întâmplat nimic. Motorul era complet mort. Nu dădea niciun semn c-ar fi intenționat să pornească. Luminile funcționau, dar motorul murise.

– Ce naiba? a exclamat ea și-a încercat din nou.

Același rezultat. Motorul nu dădea niciun semn de viață.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Jessica.

– De unde să știu? Nu sunt mecanic de motocicletă, s-a răstit Sara.

– Dar, Sara, nu-i nevoie să te înfurii pe mine pentru asta. Ce facem acum? Să n-o lăsăm aici și să luăm un taxi până în oraș? Cred că gândim mai bine cu două cocktailuri în stomac.

– Dacă tu crezi că am de gând să las motocicleta aici, te înșeli. O să sun la un serviciu de depanare. Poate mă ajută ei s-o pornesc.

Avea numărul în telefon și, când operatorul a răspuns, Sara i-a povestit toată istoria. Când a închis, a întâlnit privirea întrebătoare a lui Jessica și a ridicat din umeri.

– Accident mare de circulație. Nu primim niciun ajutor până la miezul nopții.

Jessica a izbucnit în râs.

– Și-atunci ce facem?

Sara a arătat către bagajul din spatele lui Jessica.

– Pur și simplu, ne întindem cortul.

Jessica o privea fix.

– Spune-mi că asta e una dintre glumele tale bune, a zis ea.

Sara a scuturat din cap, în timp ce desfăcea bagajul de pe motocicletă.

– Crede-mă că și eu aș vrea să stau la hotel în noaptea asta, dar n-am de gând să-mi abandonez motocicleta aici, a spus ea și a mângâiat șaua. Ține, a continuat ea, aruncându-i cortul lui Jessica. Poate c-ar trebui să tragem motocicleta

în pădure, să nu fim chiar atât de aproape de autostradă. N-ai putea să te duci înainte și să cauți un loc potrivit?

6

Texas s-a uitat în oglinda retrovizoare. O recunoscuse imediat ce-și scosese casca. Îi memorase chipul, pentru siguranță. Ziaristă. A scuturat din cap. Când aveau să-l lase în pace? Nu avea niciun chef de interviuri, iar Sara era ca o lipitoare. Îl sunase de o sută de ori, deși știa că el nu dădea interviuri. Femeia nu era numai naivă. Era și încăpățânată.

Întâlnirea lor de acum era, cu siguranță, o pură întâmplare și, pentru că el și-a ferit întotdeauna fața din calea aparatelor de fotografiat, era clar că tipa habar nu avea cum arăta, deci nu l-ar fi recunoscut chiar dacă și-ar fi scos casca, dar era enervant să știe că și ea se afla în clipa asta pe aceeași șosea. Dar pana de benzină și drumul întors, pe care avea să-l facă până la motocicletă, le dădeau, lui și prietenilor lui, un mic avans.

Aștepta de mult și cu nerăbdare acest concediu. Ultimul an fusese greu și avea nevoie de relaxare. Să se vadă cu prietenii. Să mestereasc la motocicletă. Să bea vin. Să fie împreună cu Lovisa.

Când prietenii îi propuseseră o întâlnire de o săptămână în Toscana, unde veneau motocicliști din toată Europa, acceptase fără să ezite. În plus, cunoștea castelul. Texas era departe de a fi un cunoscător în materie de vinuri, dar auzise vorbindu-se despre colecția de acolo, care conținea adevărate rarități, și să degusti așa ceva era un lucru ieșit din comun.

S-a apropiat cu motocicleta de cea a lui Lovisa, să vadă dacă totul era în regulă cu ea, iar zâmbetul ei larg i-a

confirmat că așa era. La înfățișare, Lovisa semăna leit cu mama ei, se gândea el. Dar nu moștenise și șiretenia mamei. Fiica era directă și, dacă ar fi simțit că nu-i făcea plăcere să conducă o motocicletă sute de kilometri, s-ar fi întors acasă. Fără să-i pretindă și lui același lucru.

Texas făcuse prima călătorie lungă cu motocicleta după ce împlinise 20 de ani. Lovisa avea acum cu aproape zece ani mai mult, iar asta era prima ei călătorie lungă cu motorul. El avusese 21 când ea se născuse și știa că ea nu se gândea la copii nici acum, când se apropia de 30. Viața ei era plină și așa.

După ce-și terminase studiile de medicină, lucrase doi ani și hotărâse că, în cazul în care s-ar fi gândit să-și întemeieze vreodată o familie, lucru deloc sigur, căci iubea viața liberă, asta ar fi trebuit să mai aștepte zece ani. Patruzeci era o vârstă potrivită, susținea ea. Tatăl ei nu avea nimic de spus. Era viața ei. Totuși el fusese cel care o convinsese să-l urmeze în această călătorie și de aceea, pentru el, era important ca ea să se simtă bine.

Texas se gândea la castel și la proprietarul acestuia. În cercetările lui, ajunsese la câteva pagini în italiană, pe care le tradusese cu ajutorul motorului Google, când italiana lui nu mai fusese suficientă. Că acestea conținuseră bârfe legate de contele care deținea castelul, împreună cu sora lui, era o subestimare.

Zvonurile spuneau că în turnul castelului totul era posibil și că însuși contele era vânat de înalta societate feminină europeană. Castelul era, se pare, un cuib pentru cei bogați și frumoși. De fapt, Texas nu fusese interesat de asta, dar studiase imaginile cu atenție. Fotografiile de la Festivalul Fructelor, când un salon enorm fusese decorat cu mere, cu pere și cu portocale, din podea până în tavan, fuseseră făcute de fotografi profesioniști.

Pe mesele abundent încărcate se vedeau mormane de struguri, de banane, de pepeni și aranjamente florale enorme. Într-una dintre fotografii se întrezărea o femeie goală și Texas bănuise că acela nu era un festival ca oricare altul. Decadența și plăcerile ieșite din comun ale contelui erau cunoscute prin împrejurimi.

Acea săptămână era însă de altă natură. În orice caz, așa spera Texas. El voia să vadă motociclete, să discute despre ele cu prietenii lui, să cunoască Toscana și să încerce vinurile din regiune. Decadența nu era apanajul lui. El era loial, practic, la egalitate cu ceilalți, cu siguranță destul de plicticos și ar fi râs în hohote dacă vreo persoană ar fi încercat să-l îndoape cu struguri – un lucru atât de diferit de viața pe care o ducea el!

Anders a făcut semn cu mâna către restaurantul de pe șosea, indicând astfel că-i era foame. A ieșit de pe E4 și întreaga caravană l-a urmat. Nu după mult timp stăteau fiecare cu câte o tavă de mâncare în față. Texas a aruncat o privire în jur, prin localul spartan. Băncile de lemn erau ocupate de trupa de motocicliști, prietenii lui. Pe mulți dintre ei îi cunoștea din copilărie. Câțiva îi erau mai apropiați, în special Anders, în fața căruia se deschisese în genul „e al dracului de greu", când Anders îl întrebase cum se simțea.

Niciunul dintre ei nu avea nevoie să intre în amănunte, așa cum fosta lui soție procedase față de prietenii ei. Era suficient să facă o tură cu motocicleta, când viața îi storcea și ultima picătură de energie, așa cum se întâmplase în timpul divorțului. Anders trecuse și el prin asta cam în același timp. Făcuseră împreună câteva călătorii cu motocicleta, trăseseră câteva beții, apoi se liniștiseră.

Anders a agățat chiar și femei la berărie, dar a trebuit să facă asta singur. Texas nu era interesat să întâlnească pe

altcineva. Se simțea bine singur și, după ce îi plătise fostei soții partea ei din apartamentul din Slussen[1], în care se mutaseră când Lovisa era adolescentă, se așezase pe canapeaua cea nouă, aruncase o privire peste apă și răsuflase ușurat. Apoi se îngropase în muncă.

– Ce s-a întâmplat cu fata cu benzina? l-a întrebat Anders, rezemându-se de spătar.

– Ce s-a întâmplat? S-a dus înapoi la motocicleta ei. Presupun.

Texas a ridicat din umeri.

– Nu te înțeleg. O femeie fantastic de frumoasă are nevoie de ajutor și tu o lași în benzinărie. Putem să spunem, fără să greșim, că între noi doi e o mică deosebire aici.

Anders a izbucnit în râs și a scuturat din cap.

Lovisa s-a uitat interesată la tatăl ei.

– Te-ai înfuriat când și-a scos casca. O cunoști?

Texas a zâmbit, uimit de spiritul de observație al fiicei lui. Ar fi putut să devină un fotograf strălucit.

– Așa s-ar putea spune, da. Ți-o amintești pe ziarista care mă vâna acum un an și care nu voia să renunțe nici în ruptul capului, deși am refuzat-o?

– Ea? Sara nu mai știu cum?

El a încuviințat din cap.

– Raphael.

– Ziaristă de cancan?

– Presupun. Eram în mijlocul unui divorț și de ce naiba ar fi trebuit să-l comentez? Eu, care nu dau interviuri niciodată? Există și alți fotografi de urmărit, care acceptă cu plăcere să vorbească despre toate cele. Nu demult am văzut un reportaj făcut acasă la Håkan Lagersson.

---

[1] Zonă centrală din Stockholm (n. tr.).

– Poate că n-a vrut decât un interviu obișnuit, a zâmbit Lovisa și a înmuiat un cartof prăjit în grămăjoara de ketchup pe care și-o turnase pe farfurie.

– Mulțumesc, dar n-am chef să-i povestesc unui jurnalist despre lucruri din viața mea.

Și-a golit paharul înainte de a continua.

– N-are decât să se uite la fotografiile mele, ca toți ceilalți. Mai vrea cineva o Cola?

S-au hotărât să rămână în Älmhult[1]. Nu pentru că ar fi fost vreo metropolă, ci pentru că toată trupa voia să bea bere și să se uite la fotbal. Hotelul era modest, dar oferea tot ce era nevoie. Un bar, un pat și un televizor. Texas călătorise prin lume mult mai mult, nu doar prin Suedia. Plănuia un tur al Suediei pentru vara care urma, pe care nu putuse să-l facă atât timp cât fusese împreună cu Lena. Fosta lui soție ar fi luat mai degrabă otravă decât să umble pe motocicletă, pe drumuri de țară suedeze, așa cum visa el.

Existau avantaje în a fi singur și, pentru moment, când Lovisa era împreună cu el în călătorie, nu simțea lipsa căsniciei.

7

Cel mai rău lucru, cu menopauza, nu era transpirația, ci mirosul care o însoțea. Cu proxima ocazie, când Jessica avea să audă pe cineva spunând că transpirația curată nu mirosea urât, se gândea să-i pună subsuoara sub nas. S-a cutremurat de neplăcere când și-a simțit propriul miros. Dacă nu scăpa din pădurea asta blestemată mai repede, avea s-o lase acolo pe Sara și să ia un taxi până în Jönköping.

---

[1] Localitate în sudul Suediei (n. tr.).

Voia să facă un duș și apoi să doarmă, după o noapte îngrozitoare într-un cort de două persoane, cu respirația liniștită a lui Sara lângă ea.

A împuns-o cu degetul pe prietena care încă mai mirosea a lăcrămioare.

– Trezește-te, s-a răstit ea, cu toată stăpânirea de sine de care mai era în stare în clipa aia.

Când a văzut că Sara nu se mișca, a împuns-o cu tot pumnul.

– Au! Ce faci?

Sara s-a ridicat în capul oaselor.

– Cât e ceasul?

Apoi a început să caște.

– Șase și jumătate, iar eu mă pregătesc să plec de aici.

Jessica a deschis fermoarul cortului și s-a uitat afară. Niciun elan sau lup cât vedeai cu ochii. S-a târât afară și s-a ridicat pe picioarele care îi tremurau. Stomacul îi striga după mâncare. Și după cafea.

– Haide, a zis ea, uitându-se prin deschizătura cortului. Cum ți-am spus, am de gând să plec de aici.

– Și cum te-ai gândit c-o să primim ajutor cu motocicleta la ora asta? a întrebat-o Sara, care ieșise din cort și stătea în genunchi.

– Nu știu și în clipa asta simt că e problema ta, nu a mea. Acum trebuie să fac pipi.

– Ce se întâmplă dacă apeși pe chestia asta roșie? a întrebat-o Jessica, după ce au împachetat totul și au împins motocicleta până la drum.

– Care chestie roșie? Asta? a sărit Sara și a tras de butonul roșu.

Apoi a răsucit cheia în contact, a apăsat butonul de start și motocicleta a pornit ca și cum niciodată n-ar fi avut nimic.

Jessica a ridicat mâinile spre cer.

– Ura! a strigat ea. Ura!

I-a iertat numaidecât prietenei neștiința și noaptea petrecută în pădure. *În sfârșit* aveau să scape de acel tablou minunat de natură.

Sara s-a uitat furioasă înapoi.

– Aha, și când ai umblat tu la butoanele motocicletei? Trebuie să înțelegi că n-ai voie. Habar nu ai cum se umblă la o asemenea mașinărie.

Jessica s-a stăpânit să-i nu-i replice că nici ea nu părea să știe ceva despre asta, dar era prea veselă că rabla pornise.

– Poate că tu ai mișcat reglajul ăla când ți-ai atârnat casca de oglinda retrovizoare, a propus ea. În ceea ce mă privește, eu n-o scot de pe cap, așa cum știi.

– Deci eu sunt de vină? Asta vrei să spui?

– Cam așa ceva.

Sara nu i-a răspuns. Și-a adunat părul lung și încă strălucitor într-o coadă. Nicio frunză, niciun ac de brad, doar un păr lung și strălucitor. Dacă Jessica n-ar fi iubit-o pe Sara ca pe o soră, ar fi fost invidioasă, dar nu puteai fi invidioasă pe Sara. Era inteligentă, bună și frumoasă ca o căprioară și, cu siguranță, menopauza ei avea să se sfârșească înainte de a începe. Că Sara ar fi putut să transpire și să miroasă urât părea, în clipa aia, ceva cu totul imposibil.

Sara și-a tras fermoarul gecii de piele.

– Să nu mai atingi niciodată niciun buton, a avertizat-o ea pe Jessica. Mai avem 40 de kilometri până la Jönköping, dar aș vrea să mergem până mai departe azi. Värnamo[1] e o țintă mai bună. Ne oprim la benzinărie să bem o cafea, dar apoi trebuie să continuăm alte câteva ore.

– Mulțumesc, promit să nu ating nimic. Eu îmi văd de treabă, în timp ce tu mă duci la un hotel.

---

[1] Localitate în sudul Suediei (n. tr.).

Era dispusă să-și asume vina și să-și pună iarăși casca, numai să plece de-acolo.

Dacă recepționera de la hotelul din Värnamo era uimită că Jessica Romin, cunoscuta scriitoare, intrase în holul hotelului îmbrăcată într-un costum de motociclist, atunci știa să ascundă asta într-un fel cât se putea de profesional, s-a gândit Sara și, în timp ce ea cerceta localul unde se servea micul dejun, Jessica primea cheile. Slavă Domnului, puteau să intre imediat în camere. Pe Sara o durea deja capul și știa că avea nevoie de o cafea imediat, fără întârziere.

– Vii cu mine? a întrebat-o ea pe Jessica, în timp ce primea cartela camerei.

– Nu. Pot să rezist până mă aranjez puțin.

– Ești delicioasă în costumul tău de piele, a spus Sara. Dar sunt de acord că nu miroși prea frumos.

A parat mănușa care a venit către ea.

Sara a avut întotdeauna convingerea că Jessica avea o părere deformată despre sine. Singura dată când Jessica se simțea bine cu ea însăși era când vorbea despre literatura ei. Era imbatabilă pe o scenă sau pe o canapea de televiziune. Lui Sara îi plăceau cărțile lui Jessica, lucru poate greu de crezut, dacă ne gândim că ea se ocupa de călătorii, toate la fel de neromantice, căci era întotdeauna singură. Rareori întâlnea altă lume.

Interesul cititorilor pentru aventurile lui Sara era acum la apogeu, în ciuda lipsei facilităților și a *all inclusive*-ului. Exista o foame de ceva nou, de altceva decât de concedii-charter și de zboruri ieftine în Thailanda. Mulți cititori declaraseră că merseseră pe urmele lui Sara în călătorii minunate, folosindu-se de reportajele ei. Ultima dată fusese în insulele Galapagos, unde stătuse trei săptămâni. Locuise pe trei insule diferite, ca să vadă cât mai multe și, când se

întorsese acasă, scrisese „Țara țestoaselor", un reportaj care apoi se transformase într-o conferință, care, până la acea dată, fusese audiată de 45 000 de persoane.

Călătoriile cu caracter de explorare, pentru seniori, erau căutate. Sara nu avusese niciodată nevoie să alerge după o slujbă. Dimpotrivă, de multe ori refuzase oferte, pentru că agenda îi era plină. Muncise mult, chiar și în timpul divorțului, deși se simțise rău psihic. Asta însă fusese cu siguranță o salvare, din multe puncte de vedere. Dar vara trecută vrusese să fie mai liberă, să se întâlnească mai mult cu copiii, să se relaxeze și să-și aranjeze noul apartament.

Salonul unde se servea micul dejun era aproape gol, cu excepția câtorva pensionari, care stăteau la o masă, într-un colț, și jucau cărți. O femeie blondă, tunsă scurt, în jur de 75 de ani, râdea în hohote și își agita mâinile. Sara a tresărit. Ce bine semăna cu mama! Așa a fost și ea, până când boala a obligat-o să nu-și mai poată primi prietenii acasă, ci la spital. Întotdeauna veselă. Întotdeauna cu o vorbă bună.

Sara și-a amintit că, la ultima lor convorbire, au discutat despre amabilitatea întregului personal al spitalului și că Sara nu trebuia să uite să le mulțumească, când totul avea să se sfârșească.

La naiba! Simțea în ochi fierbințeala lacrimilor.

Mama și tata erau împreună într-un cer. Așa voia ea să vadă lucrurile. Din câte știa, părinții ei avuseseră o căsnicie fericită și, când tata a murit, mama a fost zdrobită de durere. Era încă sănătoasă atunci. Mama, draga de ea. După moartea tatei n-a mai fost aceeași.

A zâmbit când a trecut pe lângă pensionarii cei veseli, îndreptându-se către automatul de cafea. Așa aveau să fie și ele, ea și Jessica? Și aveau să se ocupe de aceleași lucruri și atunci, când vor fi trecut de 70? Jessica mai avea șaptesprezece ani până atunci. Ea, optsprezece. Va mai

putea călători? Dacă nu va mai fi în stare să meargă în străinătate, dacă durerile de spate n-o vor mai lăsa să facă asta sau altceva nu-i va mai permite să stea într-un avion și va trebui să rămână închisă în mica ei garsonieră, fără să mai poată să se miște de-acolo? S-a scuturat de neplăcere, în timp ce-și turna cafeaua. Poate că era mai bine să profite de tinerețe și să călătorească acum cât mai mult – acum, cât încă mai putea.

De fapt, era bine că Jessica venea cu ea în Toscana, în loc să rămână în Malmö. Putea să se dedice întâlnirilor cu scriitori cât voia când avea să îmbătrânească. Acum era vremea experiențelor, care să-i ajungă până la moarte. În orice caz, așa stătea situația din perspectiva ei. Hotărâse ca, atunci când va muri, să moară cu un zâmbet pe buze, iar pentru asta avea nevoie de ceva care s-o facă să zâmbească.

Cu începere de azi.

Cel mai târziu, de mâine.

Sara era convinsă că Jessica avea nevoie de exact același lucru, doar că nu știa încă.

Nu era sigură că o va putea convinge pe Jessica să se urce din nou pe motocicletă, înainte ca prietena ei să fi dormit atât cât avea nevoie, așa că se baza pe ziua următoare. Aveau să meargă până la Helsingborg, apoi Sara trebuia să controleze rezervorul de benzină și să se încredințeze că era plin, pentru că n-ar fi fost o plăcere să rămână fără benzină în Malmö acum, când avea atâtea planuri noi și minunate.

Și-a vârât un pesmet în gură, a luat cana de cafea într-o mână și un pahar cu apă în cealaltă și s-a îndreptat către lifturi. Între timp va face un duș și se va gândi cum s-o anunțe pe Jessica, cât mai prudent posibil, că întâlnirea din Malmö era contramandată, în favoarea unei șederi la un castel din Toscana.

8

Când Sara a sunat, Jessica stătea și se uita la meniul pentru micul dejun. Hotelul din Värnamo e și confortabil, și plăcut, s-a gândit ea, continuând să-și plimbe privirea peste meniu.

– Unde ești? N-ai comandat camera de alături de mine? Ești gata? Vii să mâncăm un brunch? Trebuie să vorbim. Și în ce cameră stai?

Sara părea nerăbdătoare.

– Am schimbat camera. Mi-am adus aminte că am posibilitatea materială să fac asta, fiindcă sunt o scriitoare de *mare* succes. Mi-am luat un apartament.

– Comandăm mâncare acolo? Dacă vrei, sigur.

– Vino aici. Etajul patru. 402.

– Gândește-te... Dacă Texas, ăla, nu te-ar fi lăsat la marginea drumului? Atunci poate că v-ați fi întâlnit din nou și ar fi devenit acea persoană „de trecere", pe care toți divorțații ar trebui s-o aibă în pat, înainte să întâlnească un nou partener de viață.

Jessica apucase aproape să termine mâncat, ceea ce însemna că buna ei dispoziție era la apogeu.

– Termină!

Sara își ungea o felie de pâine prăjită cu un strat gros de unt.

Jessica făcea același lucru.

– Mm, a gemut ea cu gura plină. Mmmm...

A închis ochii și a simțit cum untul sărat îi aluneca pe gât.

– Ăsta e mai bun decât sexul, a gemut ea din nou. Mult mai satisfăcător.

A deschis ochii și a luat cu limba o firimitură de pâine care i se lipise de deget.

– Unde-am rămas? Da, la Texas.

S-a uitat la Sara.

– Nu, nu vreau să vorbesc despre el. Vreau să vorbesc despre Malmö. Trebuie să rămâi acolo? Nu poți să vii cu mine în Italia?

Și-a mai turnat o ceașcă de cafea și a întrebat-o și pe Jessica dacă voia și ea.

– Gândește-te ce loc minunat ai putea să vezi! Ai fost vreodată în Toscana? Numai parfumurile or să-ți dea material pentru trei romane viitoare. Și *bărbații*, gândește-te... Nasuri aristocrate, atitudini superioare ascunzând inimi fierbinți. Dacă ai compara temperatura romantismului din Italia cu cea din Malmö, ar trebui să recunoști că Italia iese, de departe, câștigătoare.

Jessica a scuturat din cap, s-a lăsat pe spătarul scaunului, și-a întins picioarele pe sub masă și a început să-și miște degetele. Nu se simțise niciodată mai bine ca acum, într-o cameră de hotel. Poate fusese bine pentru ea că dormise în cort cu o seară înainte, căci asta o făcuse să aprecieze și mai mult confortul hotelului.

– Nu, *absolut* nu, a răspuns ea. O să mă întâlnesc cu colegii, o să mă îngrozesc de vederile lor limitate și-o să le folosesc ca material de documentare.

– Și ce cusur au italienii focoși dintr-un castel?

Sara a zâmbit.

– Ei nu există decât în fantezia mea, a răspuns Jessica. În realitate, cred ca sunt la fel ca bărbații suedezi. Poți sau nu să mă crezi, dar e prima dată când aștept cu nerăbdare întâlnirea asta cu scriitorii.

Sara a privit-o mirată.

– Nu te uita așa la mine. Ce e așa de ciudat că vreau să mă fâțâi printre ei și să discut?

– Eremitul Romin să se fâțâie printre oameni și să discute? Asta nu-ți seamănă!

– Tu ești singura cu care mă întâlnesc și de care sunt apropiată. M-am gândit că ar fi bine să-mi lărgesc orizontul. Să întâlnesc colegi. Să discut despre breaslă. Despre scris. Și dacă va trebui să continui să scriu despre exemplare masculine superbe, ar fi poate nimerit să întâlnesc câteva și în realitate, a spus Jessica.

– Ha! Tu nici măcar nu crezi că asemenea exemplare există. Ești, dacă asta e posibil, chiar mai cinică decât mine, care totuși sunt proaspăt divorțată.

– Exact. Trebuie să mă confrunt cu propriile mele prejudecăți.

Jessica a zâmbit larg.

– Printre scriitorii de la întâlnire? Dar, Dumnezeule, atunci aș putea să te scutesc de efort și să-ți spun că acolo se schimbă partenerul de pat în fiecare noapte. Nu uita că și eu, ca toți jurnaliștii, am debutat la o publicație de cancan.

– Niciun cuvânt mai mult! Nu-mi spulbera iluziile!

Jessica s-a ridicat. Simțea furnicături în picioare. Era cu siguranță untul, care îi ataca varicele.

– Ruben Bååth, de exemplu.

– Nu, nu! Nu Ruben, a gemut ușor Jessica.

Îl admirase întotdeauna pe Ruben, îl considerase chiar elegant. În orice caz, atât timp cât tăcea. Scria doar baliverne emfatice, dar, în afară de asta, îl simpatiza puțin pe Ruben, chiar dacă nu-l cunoștea prea bine.

– Și Pelle.

Sara a zâmbit, ca și cum spusese ceva amuzant.

– Ah, nu! Nu el! Ce dezamăgire! Nu-ți mai dau voie să-i numești și pe alții, a spus Jessica și și-a astupat urechile cu palmele.

Sara a tăcut. Dar, în loc de asta, a mimat K_V_A_S_T.

Jessica și-a luat mâinile de la urechi.

– Bârfe?

– Da. *Sau* adevăr. Cred în a doua alternativă.

– De când ne interesează balivernele?

– De când soțul meu, atât de repede și de neașteptat, a întâlnit pe altcineva. Trebuie să fi avut de-a face cu ea de mai mult timp, fără ca eu să înțeleg și, dacă s-ar fi găsit cineva care să se milostivească și să bârfească despre asta, m-ar fi scutit de multă durere.

A luat o înghițitură de cafea.

– Adevărat? Nu trădarea în sine doare, indiferent în ce fel o afli?

Jessica își mișca degetele de la picioare ca să alunge furnicăturile, dar și-a pierdut echilibrul și era cât pe ce să cadă de pe scaun. S-a sprijinit de perete.

– Ia, cum le știi tu pe toate! Dacă aș fi auzit vreo bârfă, aș fi putut să-i dezvălui jocul murdar mai devreme. Cred c-ar fi fost bine pentru mine. Și ce faci, dacă pot să te întreb? Gimnastică?

– Încerc să-mi pun în mișcare sângele din gambele amorțite. Și nu cred în răzbunare.

Sara a dat din cap.

– Eu cred. Am simțit o mare satisfacție când mi-am vândut motocicleta lui Danne mie însămi. Trebuie s-o spun.

– Cum? Motocicleta era a lui Danne?

– Nu ți-am povestit toată tărășenia?

Jessica a ridicat palmele ca s-o împiedice pe Sara să continue. Nu voia să mai audă nimic, era mai bine să nu știe. Iar în Malmö avea să decidă singură cu privire la moralitatea colegilor. Plănuia să-i studieze cu atenție. Eventual, viitorul ei roman avea să aibă ca personaj principal un scriitor, care trebuia să fie un bărbat de vis, oricât de nerealist ar fi părut.

Jessica nu avea escroci în romanele ei. Se concentra pe povești de dragoste și perechea din ele era lipsită de defecte. Nu perfectă. Dimpotrivă. Dar, când făcea vreo greșeală, și-o asuma. Cei doi aveau o percepție realistă despre sine, la fel ca ea. Realism și vulnerabilitate. Tot ceea

ce durea. Amintiri vechi care se învolburau. Mări albastre de turcoaz, ziduri care împrejmuiau orașe vechi, porturi și vapoare, un braț pe după umerii ei. *Agapi mou. Iubita mea.*

Și-a închis strâns ochii, ca să revină în apartamentul din hotel. Atunci a fost atunci, acum e acum. De fiecare dată când orașul grecesc îi răsărea în amintire, își spunea același lucru. Atunci a fost atunci, acum e acum. Asta o ajuta să se concentreze pe ce era important.

Nu credea că toată lumea de la întâlnirea scriitorilor își înșela partenerul. Știa însă că ego-ul lor cerea o anumită atenție. Dar al cui nu cerea același lucru? Și ea era în culmea fericirii când cineva îi lăuda cărțile, simțea că ea și cititorul formau o echipă. Cititorii știau pe ce puneau mâna, când luau „o Jessica Romin" și asta era exact așa cum ea voia să fie.

Primea scrisori și e-mailuri din toată lumea – ultima dată, chiar cu o zi înainte și chiar din Italia, unde, cu cea mai recentă carte a ei, ocupa pentru moment locul întâi pe lista cu bestselleruri. Conform agentei ei, fusese promovată și prin reclame TV. Și, cu toate că Jessica nu înțelesese niciun cuvânt din e-mailul pe care-l primise, reușise să priceapă totuși că el nu conținea nimic negativ. *Love and kisses*, scrisese la final, și asta trebuia să însemne că și conținutul fusese admirativ.

Simțea o căldură în inimă. Poate ar fi trebuit să sune și să vadă cum se simțea mama? Sau să-l sune pe Lasse, care fusese la ea?

– Ce zici? a întrebat Sara. Punem pariu că încă n-a fost?

9

Au ajuns a doua zi la Helsingborg, fără alte întâmplări neplăcute și buna dispoziție a lui Jessica a molipsit-o și pe Sara. Prietenele au făcut o plimbare prin oraș, au tras un

pui de somn după ce au mâncat prânzul în port, au fost la o ședință de masaj, au citit fiecare în câte un fotoliu din camera lui Jessica și apoi au mâncat o cină gustoasă, cu trei feluri, la Gastro[1].

Deși n-au băut niciun strop de alcool, erau amândouă fermecătoare și evident atrăgătoare, pentru că, ajunse la desert, aveau fiecare câte un cavaler alături. Jessica simțea că i se făcea curte și lucrul ăsta i se mai întâmplase atât de demult, încât uitase ce șoc de adrenalină poate să însemne asta pentru încrederea în sine. Și Sara simțea la fel, după câte se părea, pentru că, spre miezul nopții, două femei vesele mergeau către hotel ținându-se de braț.

De fiecare dată când Jessica intra într-o cameră de hotel, se gândea că nu trecuse prea mult timp de când se simțise ultima dată recunoscătoare că putea să doarmă în patul de campanie al cuiva. Banii însemnau totul când erai sărac. Când a deschis ușa de data asta, s-a gândit și la cât de săracă ar fi rămas dacă n-ar fi avut-o pe Sara.

Ar fi făcut orice pentru ea. Orice.

– Te rog, te rog, te rog, hai cu mine în Italia! a insistat Sara.

S-au așezat în bar să bea un pahar cu apă minerală înainte să meargă la culcare. Sara nu mai părea la fel de veselă ca înainte.

Asta o întrista pe Jessica. La naiba, dispoziția sufletească a lui Sara o influența întotdeauna și pe ea.

– Nu vreau. Nu tânjesc după Italia. Și în niciun caz nu vreau s-ajung acolo pe motocicletă.

În dimineața următoare, Jessica s-a așezat veselă pe motocicletă. În curând avea să ajungă, în sfârșit, în Malmö.

---

[1] Restaurant în Helsingborg, cotat ca unul dintre cele mai bune din Suedia (n. tr.).

Sara i-a spus că drumul avea să dureze sub o oră. Era etapa cea mai scurtă de până acum. Sara conducea bine – s-a văzut Jessica nevoită să recunoască. După ce a învățat cum să stea și că aplecările la curbe nu erau periculoase, i se părea chiar plăcut.

I-a spus asta lui Sara, care a izbucnit în râs.

– Ți-am spus doar.

Sara a strâns curelele genților.

– Ce părere ai de podul Öresund[1]?

– Sigur. Și-așa nu l-am văzut niciodată. Prin urmare, de ce nu?

Dacă ar fi înțeles că Sara nu avea de gând să se oprească și s-o lase în Malmö, la începutul podului, ci avea să continue peste pod, către Danemarca, s-ar fi dat jos de pe motocicletă cât Sara plătea taxa de pod.

Atenționările pe care le primea din spate n-o deranjau deloc pe Sara. Dimpotrivă, continua să gonească pe pod, ca și cum ar fi fost singură pe motocicletă.

Jessica se temea c-aveau să se răstoarne dacă dădea prea mult din mâini, dar spera c-aveau să se oprească în scurt timp pentru benzină. Atunci avea să-i explice prietenei ei ce părere avea despre libertatea pe care Sara și-o luase de a trece de Malmö, cu ea pe motocicletă. Apoi avea să ia un tren, în cel mai rău caz un taxi, care s-o ducă înapoi. Nu putuseră să ajungă prea departe. Pe ultimul indicator scrisese mănăstirea Gisselfeld și ea aprecia că merseseră cam o oră de la pod.

Se întreba ce-ar fi făcut eroina, dacă asta s-ar fi întâmplat într-una din cărțile ei. Probabil că nimic, căci ea semăna mai mult cu Sara decât cu Jessica. Eroina ar fi condus, și ea, o motocicletă proprie, ar fi fost nepământean de

[1] Pod peste mare care unește Malmö de Copenhaga (n. tr.).

frumoasă și nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să-și tragă un costum de piele peste un corp ca acela al lui Jessica. Mai bine ar fi murit. Sau poate că nu? Poate că și-ar fi acceptat formele, și-ar fi făcut, pe comandă, o geacă sexy de piele și ar fi condus o motocicletă, având pe șa, în spatele ei, un bărbat puternic, dar sensibil?

Chiar dacă, pentru moment, Jessica nu avea nicio idee pentru un nou roman, nu se gândea să schimbe genul literar. Nu pentru că acela actual mergea atât de bine, ci pentru că ea credea că era singurul tip de literatură pe care voia să-l scrie. Avea un roman polițist în sertarul biroului, dar munca la el fusese *infernal* de plicticoasă. Așa că luase hotărârea că era OK să scrie exact ce-i plăcea cel mai mult să citească: romane de dragoste.

Când, în cele din urmă, s-au oprit, ceea ce a răbufnit din Jessica a fost orice altceva, numai *dragoste* nu.

– Nu ești în toate mințile, a strigat ea.

Nu fusese niciodată mai furioasă.

Din păcate, vocea îi era înăbușită de vizieră, căci nici de data asta nu reușise să-și scoată casca. Trăgea de ea și striga, în egală măsură. Sara se uita interesată la ea, în timp ce, cu o uimitoare ușurință, și-a scos propria cască și și-a scuturat părul bogat, care i s-a revărsat peste umeri. În clipa aceea, Jessica o ura.

– Cafea? a întrebat-o Sara liniștită.

Sara n-o mai văzuse pe Jessica atât de furioasă.

– Refuz să mă mai urc pe motocicletă, a strigat ea. M-ai dus cu vorba, dar acum m-am săturat să mai fac parte din planul tău de evadare. Spre deosebire de tine, mie îmi place viața mea și n-am niciun chef să mă fâțâi pe motocicletă prin Europa. Ce te-ai gândit? C-o să traversăm toată Germania pe Autobahn, până la castelul tău italian, și că eu o să fiu de acord cu asta?

– Nu. Pentru că motocicleta părea să fie cea care te împiedica să vii cu mine, m-am gândit să luăm un tren, care transportă și vehicule, din Hamburg până în Italia.

Jessica a tăcut, dar coșul pieptului îi sălta și îi cobora repede, sub geaca de piele. Sara înțelegea că era încă furioasă.

– Ce faci? a întrebat-o Sara, când Jessica a început să desfacă una dintre gențile motocicletei.

Nu credea că Jessica avea să se îndepărteze nici măcar cu un metru. Sigur, fusese un abuz, s-o ia cu forța peste pod, dar erau prietene bune. Sara era convinsă că Jessica avea să înțeleagă. Trebuia să aștepte până se liniștea, apoi să discute cu ea.

Terasa era plină de lume, dar au găsit o măsuță de bar, într-un colț. Sara a sorbit din cappuccino. Nu înțelegea. Toscana ar fi trebuit s-o încânte pe Jessica, a cărei înclinație către romantism era mereu activă. Niciuna dintre ele nu avea nimic programat, puteau să stea și două luni, dacă voiau. În cazul în care Lasse și-ar fi făcut datoria și ar fi vizitat-o pe Astrid, până la întoarcerea lui Jessica. Poate, după aceea, ar fi putut continue călătoria către Elveția? Să închirieze un mic *châtelet*, cu câte o cameră pentru fiecare, unde ar fi putut lucreze nestingherite, privind la vârfurile acoperite cu zăpadă ale Alpilor și la vacile albe, cu pete negre și cu tălăngi la gât, care pășteau pe pajiștile verzi ale verii?

– Vorbește, omule.

Sara a fost smulsă din gânduri de vocea răstită a lui Jessica.

– OK, o să vorbesc. Mă gândeam unde o să mergem acum.

– Noi? *Eu* o să merg la Malmö, la întrunirea scriitorilor.

– Atunci de ce întrebi?

– Nu întreb pe ce drum o să mergem către Toscana. Mă întreb doar ce naiba e în capul tău, când mă aduci aici, fără

să mă întrebi dacă vreau sau nu. Eu ți-am făcut pe plac și am mers cu tine pe motocicletă până aici, am îndurat o noapte îngrozitoare în cort, pentru că nu știi toate butoanele motocicletei, așa cum ar trebui, iar acum stau într-un *costum strâmt de piele*, la o masă de bar – când eu *urăsc* mesele de bar –, în Danemarca, când acum aș fi tras la *St. Jörgen*[1] și m-aș fi aflat într-o cadă cu apă caldă, frumos mirositoare.

– Dar te-am întrebat. Ai spus că nu vrei să mergi pe motocicletă tot drumul până în Italia. Și am rezolvat problema. Unde ți-e cheful de aventură?

Sigur, Sara înțelegea că Jessica era furioasă, se așteptase la asta, dar credea că totul se aranjase. Stătuse o jumătate de noapte și căutase pe Google un tren care putea să transporte și motocicleta și crezuse că soluția era perfectă. Da, poate c-ar fi trebuit să se consulte cu Jessica înainte să treacă podul – acum se gândea că nu fusese cea mai înțeleaptă hotărâre. Dar acum erau aici și erau nevoite să rezolve situația într-un fel. Pentru moment, Sara nu putea să satisfacă nevoia de confort a lui Jessica.

În ceea ce o privea, dormise în cort, în plină furtună, în drum către vârfuri înalte de munți. Sigur, nu mersese pe jos decât o bucată de drum, deoarece condiția fizică nu-i permisese un efort mai mare, dar... Aventura aia stătuse la baza conferinței ei *Himalaya, în sus și în jos*. Jessica habar nu avea cum puteau să stea lucrurile în natură. Singura ei experiență de camping era cea din urmă cu două nopți, din pădurea de lângă Gränna – când fusese vară, stătuseră într-un cort nou-nouț, montat de Sara, în timp ce ea, Jessica, stătuse îmbufnată pe o piatră și privise peste apă, către insula Vising.

---

[1] Hotel-spa din Malmö (n. tr.).

– Ce-ai spus? a întrebat-o Jessica, pe un ton care prevestea că următoarea ei mișcare avea să fie urecherea lui Sara. *Chef de aventură?*

Se uita la Sara cu sprâncenele ridicate.

– Tu te refugiezi în călătoriile tale pentru că nu reziști propriei realități. *Viața* mea e aventura mea. Eu n-am nevoie să dorm sub cerul liber ca să dovedesc ceva.

A lovit cu pumnul în masă.

– În plus, eu îmi tratez apropiații cu respect, nu ca tine, total egoist.

Sara nu era poate de acord cu această ultimă afirmație.

Dacă se gândea bine, o ajutase pe Jessica de nenumărate ori. Chiar și în toiul nopții, dacă fusese nevoie. Ținuse biberonul într-o mână și receptorul telefonului în cealaltă mai multe nopți decât putea să numere.

Istoria lui JP și a lui Jessica fusese disecată ceasuri la rând, zile, ani, fără ca Sara s-o fi acuzat vreodată pe Jessica de egoism sau de lipsă de respect.

Dar acum parcă îl auzea pe Danne. Nu spusese și el același lucru? Că ea fusese lipsită de respect când alesese să călătorească, în loc să stea acasă, cu el?

Asta atingea o coardă sensibilă. Trecuse totul în revistă de sute de ori. Că, poate, fusese vina ei, că slujba ei le destrămase căsnicia. Asta, plus faptul că începea să îmbătrânească. Dacă se gândea la femeia cu care Danne o înlocuise, se simțea bătrână și uzată.

Nu crezuse niciodată că el ar putea s-o înșele și, chiar dacă nu era decât o bănuială, așa trebuia să fi fost. Danne predicase întotdeauna importanța faptului că nu trebuie să nimerești într-un pat nepotrivit. Pentru Sara, nu teoria aceea cu patul a fost decisivă, ci dezamăgirea trădării. Că el făcuse ceva fără știrea ei. Poate a rostit cuvinte frumoase, dedicându-le altcuiva, cât încă erau căsătoriți, a făcut gesturi romantice față de o altă femeie,

în timp ce *Sara înghețata de frig pe un vârf de munte.* Era un gând cumplit.

Danne a vrut să se despartă și a învinuit-o pentru tot. Că era distantă, că nu voia să facă sex, că nu voia să fie cu el ca înainte.

Dar era ciudat? Îl iubea pe Danne, dar simțea că era plăcut să facă tot felul de lucruri pe cont propriu. El o acuzase întotdeauna că nu era prezentă cu toată ființa ei, că părea să viseze la ceva îndepărtat, chiar și când era în brațele lui. Oare chiar așa fusese?

Avuseseră de îngrijit trei copii mici – și asta nu era chiar romantic –, dar fuseseră o familie. Că Sara tânjea mai mult după somn decât după brațele soțului ei nu era ciudat, se gândea ea, dar el se simțise dat la o parte – și poate că asta a făcut întotdeauna.

El s-a mutat la cealaltă femeie și s-a logodit cu ea chiar înainte de a se despărți legal de Sara. Dacă Sara ar fi putut să nu se gândească la asta, ar fi durut-o mai puțin.

Ce a spus Jessica? Că Sara se refugiase? Poate. În cazul ăsta, a făcut bine că a cumpărat motocicleta. Avea să se refugieze până găsea sămânța noului ei reportaj. În clipa aceea era sigură că sămânța se afla în Italia.

– Te rog, Jessica.

Sara și-a lăsat capul într-o parte.

– Vino cu mine.

Se uita în ochii lui Jessica, dar era greu să-și dea seama ce simțea prietena ei, care își pusese cei mai hollywoodieni ochelari de soare pe care îi avea. Sara a oftat.

– Te rog, a spus ea din nou.

Jessica nu a răspuns, ci s-a ridicat. Și-a pus rucsacul în spate și a luat geanta de voiaj în mână.

– Călătorie plăcută, a zis ea și, țeapănă ca un băț, a părăsit restaurantul, fără să se mai uite înapoi.

10

Ajunsă afară, Jessica nu știa încotro s-o ia, dar nu era în stare să mai suporte insistențele lui Sara, așa că a început să meargă în direcția în care credea că se afla Suedia. Știa că nu avea un simț de orientare prea bun. Putea să meargă în cerc ore întregi. Deci trebuia să facă rost de un taxi. Sau de un tren. De orice vehicul care putea s-o ducă la Copenhaga sau la Malmö.

Aștepta într-adevăr cu nerăbdare întrunirea scriitorilor. Era bucuroasă că fusese invitată în clubul bărbaților. Spre deosebire de Sara, Jessica nu avea prejudecăți privitoare la colegii ei și nu o interesa câtuși de puțin – cu excepția situației în care se documenta – cu ce se ocupau ei în afara scrisului. Nu le judeca felul de viață. Dar ea avea o altă experiență decât Sara. Jessica imagina diverse variante de noapte a nunții, petreceri și toate celelalte lucruri care apăreau în romanele ei. Era o domnișoară bătrână cu o singură – și total imposibilă – dragoste în bagaj.

Poate că nici măcar nu fusese dragoste? În orice caz, nu o dragoste în care doi se contopesc într-unul singur.

Nu știa cum era să-ți împarți viața cu altcineva. Asta nu însemna că nu iubise, dar în viața adevărată bărbații erau mult mai complicați decât cei despre care scria ea. În orice caz, experiența *asta* o avea.

Bărbații ei fictivi erau inteligenți, dar nu nefiresc de atoateștiutori, așa cum fuseseră de multe ori bărbații reali. Aceștia erau cu siguranță bine intenționați, dar, de fapt, nu pricepeau nimic. Era ca și cum viața nu-i privea și pe ei. În orice caz, nu viața care se derula în afara lor. Dacă ar fi fost să recunoască sincer, Jessica fusese îndrăgostită, de-a lungul anilor, mai mult de Adam, de Dante și de Christoffer, din cărțile ei, decât de bărbații pe care-i întâlnise, dar cu care nu putuse să întrețină o relație, căci ei nu

puteau să se compare cu marea ei dragoste. Aceea pe care acum se hotărâse s-o uite. Motivele hotărârii erau atât de multe, încât nu era în stare nici măcar să se gândească la ele.

S-a oprit să-și dea jos geaca de piele și și-a ferit ochii de soare cu mâna, ca să se uite împrejur. Ochelarii de soare erau eleganți, dar nu suficient de eficienți. Ca să funcționeze, ar fi trebuit să fie șterși, s-a gândit ea, în timp ce încerca să-și dea seama dacă se îndrepta în direcția bună. Dar asta era imposibil. S-a uitat la ceas. Trei fix. Mergea de o jumătate de oră și – slavă Domnului! – Sara nu venise după ea. Poate mergea totuși în direcția bună?

În timp ce își îndesa geaca în rucsac, se gândea la ce-ar fi trebuit să facă și doar când s-a hotărât să sune după un taxi și-a amintit că își uitase telefonul sub șaua motocicletei.

– La naiba, a bombănit ea.

Era cald, pantalonii de piele i se lipiseră de picioare. Știa că măcar portofelul era în rucsac, pentru că își plătise cafeaua la restaurant. Trebuia să ajungă în Malmö cât mai repede posibil. În plus, trebuia neapărat să găsească un magazin Telia[1], să-și cumpere un telefon și un SIM nou. Simțea o angoasă intensă, când se gândea că nu va mai putea fi contactată. Ciudat. De multe ori își închidea telefonul, ca să scape de convorbirile despre autografe, interviuri și Dumnezeu știe ce altceva îi mai trecea prin minte agentului ei. Propunerea de săptămâna trecută, de a gira moral o cură de slăbire, fusese totuși prea mult. Inițiativa nu-i aparținuse agentului, ci editurii, care avea atât cântărețe, cât și bucătărese în portofoliu, iar acum voia și o scriitoare.

– Nu fiindcă am considera că ești grasă, dar poate te-a bătut vreodată gândul să dai jos câteva kilograme, spusese vocea aceea mieroasă.

---

[1] Rețea telefonică suedeză (n. tr.).

– Și ce ați vrea voi, mai exact? întrebase Jessica.

– Păi, toate femeile vor să slăbească. Iar noi vrem să avem un chip cunoscut pe produsul nostru, de această dată o femeie nu foarte tânără, așa, ca tine.

Jessica îi închisese telefonul în nas.

Acum ar fi apreciat o asemenea convorbire. În clipa aceea ar fi acceptat orice, numai să țină un telefon în mână.

Dar, dacă Sara credea că se gândea să se întoarcă după telefonul uitat, se înșela. Dacă Sara și-ar fi pus cenușă în cap și și-ar fi cerut iertare, Jessica ar fi fost dispusă să discute cu ea. Toată povestea asta se întâmpla din vina ei. Sau a lui Danne? După ce el a părăsit-o, Sara a devenit deprimată și introvertită, așa cum n-o mai văzuse niciodată. Dar asta nu însemna că Jessica trebuia să fie și ea implicată.

Pe indicator scria Haslev. Ceea ce nu-i spunea mare lucru, în afară de eventualitatea posibilității de a găsi un taxi, căci acela părea să fie un sat. Sau un oraș. Poate exista și un tren. Cu taxiul ar fi ajuns mai repede, dar era mult mai scump. Dar nu știa unde era gara sau dacă trecea vreun tren pe-acolo.

Când a văzut o stație de autobuz, ceva mai departe, s-a mai liniștit. Putea să stea acolo până venea un autobuz cu un șofer amabil, care să-i explice pe unde trebuia s-o ia.

– Știi suedeză? l-a întrebat Jessica pe șofer, când s-a urcat în autobuz.

Șoferul a scuturat din cap. Măcar atât a înțeles, s-a gândit ea, în timp ce își scotea portofelul.

– Tren. Gară. Merg Copenhaga, a încercat ea și i-a întins cardul.

El a arătat către card și a scuturat din nou din cap.

– Ce? Vrei bani lichizi?

El a încuviințat.

– Și bănuiesc că nu iei coroane suedeze, a încercat ea și a zâmbit.

Știa că nu de coroane avea nevoie acum.

– Uite aici, a spus ea și i-a întins carnetul de conducere. Ia carnetul meu. Promit solemn că vei primi bani lichizi, când ajungem într-un loc de unde să pot să scot niște bani. Înțelegi?

El s-a uitat la carnet, apoi la ea. Pe față i-a apărut un zâmbet.

– Jessica Romin?

Ea a dat din cap.

– *Min kone elsker dine bøger*[1], a spus el și a închis ușile. Au făcut minuni pentru căsnicia mea, așa că autobuzul ăsta te va duce unde vrei tu, fără nicio plată.

Jessica nu avea nevoie să-l întrebe ce voia să spună. Mai auzise asta și cu alte ocazii. Cum femeile începeau să acționeze; că, după ce citeau cărțile ei, nu mai așteptau ca bărbatul să le provoace orgasm. În loc de o participare pasivă la o viața sexuală de mult adormită, începeau să se servească – și nu doar bărbați o căutaseră ca să-i mulțumească, ci și multe femei.

– Mulțumesc. Dar nu vreau decât să ajung la o gară, dacă există vreuna.

– Dacă aflu la cât pleacă un tren, îmi dai un autograf pentru soția mea?

– Bineînțeles, dă-mi ceva pe ce să scriu și se rezolvă imediat.

El se înroșise până în vârful urechilor.

Drăguțule, ce noroc am că pot să-ți fiu de folos, se gândea Jessica, în timp ce scria dedicația.

---

[1] *Soției mele îi plac cărțile tale* (lb. daneză, în original) (n. tr.).

11

– Trei porții de drac de mare[1], un mușchi de vită în sânge și două porții de pui.

Chelnerul a lăsat bonul de plată în drum către bucătărie. JP, care stătea la ghișeu, l-a luat și i l-a lăsat mai departe lui Michael, apoi și-a dezlegat șorțul și s-a uitat la ceasul de pe perete.

– Aglomerația mare a trecut acum, a spus el și a început să-și descheie uniforma de bucătar, așa că eu o s-o șterg.

– Bine. Știi cât lipsești?

Michael a luat un cuțit de pește dintr-unul din cârligele care atârnau din tavan.

– Două săptămâni, cred. Depinde dacă obțin ce vreau în Stockholm.

A zâmbit larg.

Michael i-a întâlnit privirea și i-a zâmbit la rândul lui.

– Nu cumperi vreun nou restaurant, sper.

– Nu, acum ajunge.

JP și-a aruncat boneta de bucătar în coșul cu rufe murdare, împreună cu șorțul și cu bluza. Pantalonii avea să-i arunce în camera personalului. Și-a trecut degetele prin păr. Trebuia să meargă acasă, să facă al doilea duș al zilei și să-și pună haine curate. Apoi era pregătit să plece către Suedia.

Când JP preluase restaurantul lui Sonja din Paris, acesta era o afacere înfloritoare, iar el nu făcuse decât să-și pună amprenta, prin câteva mici schimbări în meniu. Vechii proprietari făcuseră o treabă bună. Clienții fideli ai restaurantului au continuat să vină și după ce JP a început

[1] *Lophius piscatorius*, pește marin răpitor (n. tr.).

să-l administreze. Portretul femeii care dăduse numele localului a rămas la locul lui, lângă acela al președintelui de atunci, Mitterrand.

Era al treilea restaurant al lui și singurul care nu-i purta numele. Când cumpărase *La Sonja*, din Paris, deținea de mai mulți ani *JP's Stockholm* și *JP's Rhodos*. Desigur, noul restaurant îi acapara și puținul timp liber pe care îl mai avea, dar asta nu-l deranja. Dacă nu era ocupat, nu avea liniște. *Ura* gândurile care îl năpădeau de fiecare dată când nu avea ce să facă.

Știa c-o va căuta pe Jessica de îndată ce va sosi în Suedia. Nu putea să se abțină. Jessica era ca o otravă. O beție din care nu mai putea să se trezească, în ciuda numeroaselor încercări din ultimii treizeci de ani. Reușea să stea departe mai multe săptămâni, dar cu o suferință care nu putea fi alinată decât de îmbrățișarea ei. De apropierea de ea. De parfumul ei bine cunoscut. De întoarcerea *acasă*, în ciuda dificultăților care păreau de nedepășit.

Făceau orice, în afară de a vorbi despre lucrurile importante. El a încercat, de multe ori. Dar ea avea sute de strategii prin care evita discuția: îl făcea să râdă până pierdea firul, îl ademenea cu rotunjimile corpului ei, îl dădea afară, îl făcea să plece singur, începea să vorbească despre altceva, părăsea camera. Îi spusese că-l iertase, dar el simțea că nu era adevărat. Ceva o reținea.

Se întâmpla să-l acuze că o părăsea mereu, dar părea că nu vedea și partea ei de vină.

Ar fi trebuit, de mult, să plece definitiv, dar nu putuse. Trecutul îl ținea pe loc; un vis ridicol despre eventualitatea în care ei doi, odată și-odată, ar fi vorbit despre ce li se întâmplase cu mulți ani înainte și ea l-ar fi iertat cu-adevărat. Era o poveste care nu avea să se prescrie niciodată, iar acum era mai actuală ca oricând. Dar ăsta nu era tot adevărul. Chiar și fără amintirile lor comune, el o iubise

întotdeauna pe această femeie complicată, inconfortabilă și magnifică.

Acum însă, ea concura cu altcineva pentru atenția lui.

JP se îndrepta către garajul din subsolul restaurantului, când telefonul a început să sune. S-a bucurat când a văzut că era unul dintre prietenii lui suedezi.

– Salut, nu ne-am auzit de mult, a izbucnit el în râs. Și ce ciudat că suni chiar acum, când mă pregătesc să plec spre Stockholm. Putem să ne vedem?

A ridicat poarta garajului și a continuat să vorbească, intrând în mașină. Când a ieșit din garaj, planurile de călătorie i se schimbaseră deja.

În timp ce-și punea lucrurile în valiză, s-a uitat împrejur, prin apartament. Se gândise să-l vândă, considera că o sută de metri pătrați îi erau inutili, căci stătea acolo atât de rar. Dar se simțea bine în el. În el crescuse. Mama lui, suedeză, venise în Paris pentru studii și îl întâlnise pe tatăl lui, grec, pe o terasă din oraș, aflată în apropiere. Îi povestiseră despre nopțile lor albe, despre muzica de acordeon și despre vinul „temperat".

Când s-a născut el, în 1958, părinții s-au mutat aici, în Montmartre, și, cu toate că mai târziu și-au cumpărat locuințe atât în Stockholm, cât și în Rhodos, au păstrat și apartamentul din Paris, pe post de cartier general. Ceea ce același apartament reprezenta și pentru el, acum. Aici era acasă, chiar dacă se simțea bine atât în Suedia, cât și în Grecia.

Părinții lui erau stabiliți de zeci de ani lângă Atena și se declarau mulțumiți de viața lor. JP îi vizita cât putea de des. Ar fi făcut orice pentru ei. Era singurul lor copil, dar nu de asta avea grijă de ei în felul în care o făcea. Ci pentru că părinții lui erau doi dintre cei mai minunați oameni pe care-i cunoștea.

Nu știa cât timp trebuia să rămână de data asta în Suedia. Interviurile nu luau mai mult de o zi, apoi trebuia să se vadă cu șeful de restaurant. În afară de asta, stabilise o întâlnire cu revizorul financiar și cu avocatul lui. Apoi era liber să facă orice ce voia. De obicei, vizita câteva dintre cele mai bune restaurante din oraș. Incognito. Nu mulți știau cine era, ceea ce-l ajuta să studieze cu atenție locul și să-și facă o impresie despre concurență.

De fiecare dată constata că *JP's Stockholm* stătea bine, dacă își compara restaurantul cu celelalte. Lui Jessica îi plăcea să-l urmeze și să mănânce împreună cu el. Și, dacă vreodată își exterioriza sentimentele, asta se întâmpla când era servită cu mâncarea care-i plăcea. JP se întreba dacă Jessica era vreodată mai atrăgătoare decât atunci când, cu gemete de plăcere și cu ochii pe jumătate închiși, gusta din mâncarea pe care personalul lui o gătea cu multă pricepere și cu multă dragoste. Când sosea desertul, aceleași sunete ieșeau dintre buzele ei și JP era sigur că Jessica avea tot ceea ce el căuta într-o femeie.

S-a uitat la ceas. Unu. Era timpul să plece la aeroport.

JP era obișnuit cu privirile care se țințeau asupra lui. Nu-l influențau cu nimic. Nu era interesat de legături sexuale ocazionale. Dimpotrivă: îi privea cu suspiciune pe cei care se culcau cu oricine. Înainte s-o reîntâlnească pe Jessica, la zece ani după prima lor întâlnire, avusese alte două relații. Fusese chiar căsătorit, timp de patru ani. Carole a fost cea care a vrut să se despartă. În ceea ce-l privea, era mulțumit de căsnicia lor. Muncea mult, încerca să-și facă un nume suficient de mare, ca să-și deschidă un restaurant propriu, către care clienții să fie atrași de arta lui gastronomică, dar ambițiile l-au făcut să-și neglijeze soția.

Privind în urmă, totul era acum limpede, dar atunci el o acuzase că nu-l înțelegea. Voia ca ea să-i împărtășească

viziunea, dar nu se gândise s-o întrebe dacă nu avea și ea propriile ei visuri. Ideea asta îi venise prea târziu.

Carole s-a recăsătorit destul de repede și, după doi ani, JP și-a reîntâlnit vechea și marea dragoste. Dar perspectiva de a renunța la opera vieții lui, la cele trei restaurante, pentru Jessica, i se părea de-a dreptul înspăimântătoare.

12

Sara a fixat bine casca lui Jessica pe ea, încercând să trateze cu nepăsare abandonul. La urma urmei, nu e plăcut să călătorești în compania unei persoane îmbufnate, a hotărât ea. În cazul ăsta, e mai bine să te alături unui grup, mergând spre sud.

Sara se gândea că n-avea să fie remarcată. Nu trebuia decât să alunece cât mai discret undeva, la coada unei caravane de motocicliști, și să se țină de ei cât mai mult. Nu renunțase la planul de a lua trenul din Hamburg, dar pe ce drum avea să ajungă până în marele oraș german nu știa încă. Avea să se hotărască după Puttgarden. Se gândea că pe vaporul către Germania putea să găsească un grup alături de care să-și continue drumul. Dacă nu, pur și simplu, avea să meargă singură mai departe.

A pornit motocicleta. Era o zi frumoasă și, ieșind din parcarea restaurantului, s-a uitat încă o dată înapoi. A zărit în depărtare silueta lui Jessica și, o clipă, s-a gândit să meargă după ea și s-o ia, dar cheful de prietena cea bosumflată i-a dispărut rapid. Și-a îndreptat privirea spre sud și spre câmpul verde care însoțea drumul către Europa, ceva mai departe. Nu voia să se mai gândească la Jessica, ci să se bucure de peisaj și de vremea minunată.

Sara zâmbea, în timp ce se înscria pe banda din dreapta a șoselei. Nu se grăbea. Dimpotrivă! Era plăcut să nu

trebuiască să facă depășiri, să nu se streseze. Avea timp destul până la plecarea vaporului.

Pe lângă ea treceau mașini una după alta. Însă nicio motocicletă. În fine. Chiar dacă era să meargă singură până în Italia, drumul merita totuși. Avea presimțirea că Toscana și castelul aveau să dobândească o semnificație nouă pentru ea. Care, nu știa. Se gândea cu o încântare amestecată cu spaimă la reîntâlnirea cu Eros.

Avea să și-i amintească, pe ea și pe bunicul ei? Poate avea să-i povestească mai multe despre vinul pe care bunicul și-l dorise atât de mult înapoi? Amintirile lui Sara erau șterse. Din câte mai ținea minte, Eros ar fi spus că bunicul se înșelase în privința vinului, dar Sara știa că asta fusese o minciună. Văzuse pivnița cu ochii ei, când contesa încă mai trăia.

Bunicul plănuia să vândă sticlele și să trăiască din acei bani, când n-ar mai fi avut putere să muncească. Alegerea lui, de a economisi sub formă de sticle cu vin, era legată de dragostea lui pentru vierit. Pe domeniile castelului, viile erau enorme, dar bunicul iubea fiecare plantă. Era cunoscut ca un expert în materie. De asta cei de la castel luaseră legătura cu el și apoi îl numiseră șef al viilor.

Eros se afla în continuare la castel. Sara verificase. Era important să vorbească direct cu el despre bunicul. Și sora lui, Carlotta, pe care Sara n-o întâlnise niciodată, semnase scrisoarea pe care bunicul o primise de la castel, la moartea contesei. Despre ea, Sara nu știa mai mult decât că, în vara în care Sara l-a cunoscut pe Eros, era plecată în străinătate, la studii. Eros avea întotdeauna o atitudine superioară când vorbea despre sora lui. Ca și cum ea n-ar fi contat.

Era ciudat cum o amintire o trezea la viață pe o alta. Îndreptându-se către sudul Danemarcei, mintea i se umplea cu noi și noi imagini. Durerea bunicului, privirea îngrijorată a tatălui și înmormântarea, la care tatăl lui Sara jurase să ia înapoi ceea ce aparținea familie Raphael. Nu reușise.

Dar putea să reușească ea, acum.

În tinerețe fusese încântată de fermecătorul Eros și crezuse despre el că era perfect.

Și-a lăsat gândurile să zboare liber. Era aproape eliberator să conducă singură, fără altcineva pe șa. A rămas pe culoarul din dreapta și a încercat să se relaxeze. Condiția fizică îi rămăsese aceeași, în ultimi zece ani, și nu resimțea în niciun fel poziția nemișcată în care stătea deja de mult timp.

Pentru Sara era important să-și păstreze forma. Dacă nu avea rezistența fizică necesară, ar fi putut să moară de foame, când rămăsese izolată pe o stâncă de pe coasta de vest, cu câțiva ani înainte. Ar fi fost o moarte de-a dreptul melodramatică, dacă se gândea la numeroasele aventuri pe care le trăise înainte de asta, mult mai complicate decât cățăratul de pe o stâncă pe alta, în insulele Väder.

Închisese ochii când sărise, atât de speriată fusese, dar anii de antrenament îi dăduseră o elasticitate care, de fapt, i-a salvat viața de acea dată. A urmat un reportaj reușit: *Pe stâncile alunecoase din Bohuslän.* După această poveste a jurat să nu mai facă niciodată asemenea lucruri singură. Și să continue să se antreneze. A zâmbit reținut. De atunci făcuse o grămadă de călătorii singură. Asta nu reprezenta o excepție, deși simțea o înțepătură în inimă, când se gândea la Jessica.

Sara a apăsat pedala de accelerație. Voia să ajungă din urmă caravana de motocicliști pe care o vedea în față. În loc de Jessica, ar fi trebuit să se gândească la Italia, la castelul care adăpostea vinul bunicului și la cum să se țină trează și în alertă, pe drum, ca să evite accidentele.

N-a fost nicio problemă pentru ea să se țină după ceilalți motocicliști și cele zece mile dintre Haslev și portul de feriboturi din Rödby au trecut într-un ritm liniștit.

Când s-au oprit în port, mai era o oră până la plecarea vaporului. Sara a coborât de pe motocicletă și s-a întins. Abia acum simțea cât de tare înțepenise. Și-a scos casca și a deschis geanta. Era cald. Și-a împăturit geaca de piele și a vârât-o în geantă, pe care apoi a închis-o și a încuiat-o. A aruncat o privire spre caravana pe care o urmărise și s-a întrebat cine puteau să fie membrii ei. Perechi? Prieteni? Erau, în egală măsură, atât femei, cât și bărbați, din ceea ce putea să vadă, din locul în care afla. Stăteau cu toții, în grup, lângă motocicletele lor, așteptând să urce la bord.

Deodată, un bărbat s-a desprins din grup și a început să meargă cu pași hotărâți către Sara. Ea a tresărit. Nu era Texas, care o dusese, dar care n-o mai ajutase să se întoarcă, când rămăsese fără benzină, lângă Gränna? Simbolul clubului era același. Bărbatul se apropia trecându-și degetele prin păr. Sara s-a întors cu spatele și s-a prefăcut că era ocupată cu genții le. Îl simțea însă apropiindu-se.

– Dacă vrei un interviu, vreau să știi că n-o să-ți dau unul niciodată. Vreau să fiu lăsat în pace.

Sara s-a întors mirată și i-a întâlnit privirea.

– Poftim? Pentru numele lui Dumnezeu! De ce-aș vrea să-ți iau un interviu? Mă confunzi.

Îl vedea mai bine acum, când era aproape de el. Era, fără îndoială, un bărbat frumos. A fost întotdeauna atrasă de bărbații cu părul mai lung. Texas avea, de asemenea, bunul-gust de a nu se rade. Păcat că personalitatea lui anula toate aceste atribute încântătoare.

Individul nu i-a răspuns. Sara s-a întors și a ridicat șaua ca să-și scoată portofelul de care urma să aibă nevoie. A zâmbit când a văzut că Jessica își uitase mobilul. Așa-i trebuia.

A fost de-ajuns un moment de neatenție pentru ca el să-i smulgă portofelul din mână, înainte ca ea să poată să intervină. Texas era prea înalt și nici măcar dacă ar fi sărit nu ar fi ajuns la portofel.

– Dă-l încoace! a spus ea furioasă, încercând să se întindă după portofel.

– Înainte vreau să-ți verific numele și CNP-ul.

– Dacă mă întrebai, ți le spuneam eu.

– Sara Raphael. Exact cum am bănuit. Născută în '62? Ei! Greu de crezut! Ești mai drăguță în realitate decât în fotografie.

Avea un ton de constatare, dar rece. Texas și-a scos mobilul și a fotografiat legitimația lui Sara.

– Așa, acum e gata, a spus el, întinzându-i portofelul. Ține-te departe de mine, Sara.

– Pentru ultima dată: Eu. Nu. Știu. Cine. Ești. Tu.

Mai clară de-atât nu putea să fie.

– Tu ești cel care ar trebui să mă lase în pace. În clipa asta, tu mă tracasezi *pe mine* și, dacă ți-aș vedea legitimația și ți-aș afla numele – pentru că nu te cheamă Texas, nu-i așa? –, aș putea să fac o plângere la poliție.

Bărbatul a izbucnit în râs și Sara a simțit nevoia să-i dea un pumn drept în dinții aceia albi. Cu siguranță, albiți. Ceva teribil de nebărbătesc. Râsul îi era răgușit, ca și cum ar fi fumat prea mult. Poate de-asta avea nevoie să-și albească dinții.

El a închis gura și a privit-o furios.

– Sara Raphael, ai grijă să stai departe e mine. Și nu te mai ține după noi pe șosea.

Sara și-a împreunat mâinile. Dacă tipul credea că ea ar mai fi vrut să aibă ceva de-a face cu el sau cu ceilalți din grupul lui, se înșela amarnic. L-a urmărit cu privirea, în timp ce Texas se întorcea la tovarășii lui, unde și-a pus brațul pe după umerii uneia dintre femeile mai tinere.

Sara se întreba ce făcea fostul ei soț în clipa aceea. Mângâia abdomenul actualei logodnice, poate. Din câte știa, cei doi nu așteptau un copil, dar era cu siguranță numai o chestiune de timp, înainte ca el să-și clădească o nouă familie.

Fostul ei soț o ajutase mult cât fusese gravidă. Îi ținuse fruntea în palma lui răcoroasă, de fiecare dată când se simțise rău. Danne se îngrijise de tot, când ea nu fusese în stare, și o făcuse să se simtă femeia cea mai importantă din lume. Și așa se simțise mulți ani. Grija lui Danne pentru familie era bine cunoscută. Vecinii lor oftau adesea. Bărbații, pentru că Danne era dat de exemplu de soțiile lor, iar femeile, pentru că Danne era atât de plăcut la înfățișare, dar și plin de solicitudine.

S-a uitat cu coada ochiului către Texas și către brațul lui lăsat pe umerii tinerei femei.

Ridicol.

13

Jessica nu se bucurase niciodată mai tare ca acum că ajunsese în Skåne și nu-i păsa câtuși de puțin de cei care se uitau curios la ea, când s-a apropiat de recepție. Nu peste mult timp avea să scape de costumul de piele și să poarte hainele pe care le considera comode. Se gândea cu bucurie la clipa în care avea să-și simtă picioarele alunecând într-o pereche de pantofi cu toc.

– Patru nopți? a întrebat recepționerul, uitându-se pe calculator.

– Da.

Jessica bătea darabana cu degetele pe tejgheaua recepției. Era nerăbdătoare să-și preia camera.

A intrat în lift și a apăsat pe butonul pentru etajul patru. Urcând, și-a amintit de perioada în care trăise hrănindu-se cu terci din fulgi de ovăz și cum totul se schimbase după al șaptelea roman, care apăruse când ea împlinise 43 de ani. Trecuseră zece ani de atunci. Dintr-odată, agentul ei literar a reușit să-i vândă prima și a doua carte în douăzeci și una

de țări, apoi a treia și a patra, în la fel de multe țări. Rezerva de bani sporea și, în cele din urmă, s-a încumetat să renunțe la serviciu, fiind convinsă că putea să devină scriitoare cu normă întreagă. Romantismul era la modă și Jessica scrisese suficient de multe astfel de romane ca să fie cea mai experimentată în acest gen literar. Scotea în continuare câte o carte nouă la doi ani și ritmul ăsta îi convenea, dacă ținea seama de celelalte lucruri pe care trebuia să le facă în calitate de scriitoare internațională de succes.

Acum putea să-și împlinească fără probleme visul ei dintotdeauna: să aibă un mic apartament în Cipru! Dar încă nu îndrăznea. Încă un roman și, poate, după aceea. Dar, de fapt, știa. Motivul pentru care nu-și cumpăra acel apartament era faptul că mama ei încă trăia.

Înainte de orice altceva, voia să sune la căminul de bătrâni. Nu era o convorbire pe care o aștepta cu bucurie, dar cele cinci minute cu mama, la telefon, aveau să-i anuleze mustrările de conștiință. Pe care nu avea nevoie să le aibă, dar să gândești rațional nu era totuna cu a-ți asculta sentimentele.

A sunat la recepție și l-a rugat pe recepționer să-i facă legătura. Se simțea ciudat, fără un telefon propriu.

– Bună, mamă dragă!

– Aha, ești plecată...

Jessica abia îi auzea vocea.

– Da, ți-am spus doar c-o să lipsesc zece zile.

Jessica a adăugat câteva zile, pentru siguranță. Se putea întâmpla să aibă nevoie de odihnă, după zilele petrecute în Skåne, și, în plus, nu strica să-l angajeze ceva mai mult pe Lasse. Zece zile erau, de fapt, nimic. Lasse se sustrăgea și câte o lună, fără explicații și fără să-și ceară iertare.

– Da, da, nu te gândi la mine. Eu mă descurc. Lasse e atent și mă vizitează.

Dacă nu i-ar fi auzit inflexiunea din voce, Jessica ar fi crezut că totul era în ordine, dar Astrid știa cum să-și folosească glasul. Știuse asta întotdeauna.

– Adu-ți aminte când nu ți-ai vizitat mama un an întreg.

Nu mai folosise această armă de mult și Jessica ar fi trebuit să înțeleagă că mama ei nu avea să uite niciodată. Pentru Jessica, această aducere aminte a fost atât de dureroasă, încât s-a simțit nevoită să se așeze pe marginea patului. Toate aceste aduceri aminte! De ce nu puteau bătrânii doar să se odihnească?

– Mamă dragă, asta s-a întâmplat acum multă vreme. Hai să vorbim despre altceva. Cum e cu durerea în piept?

Jessica a respirat ușurată după convorbire. Acum, că încheiase discuția, două zile nu trebuia să se mai gândească la Astrid.

Avea nevoie să se împrospăteze, să-și pună o rochie și apoi să-și cumpere un telefon. Numai după asta avea să caute grupul de scriitori, cu care urma să petreacă următoarele câteva zile.

A rămas mult timp sub duș și când, ceva mai târziu, se machia, în fața oglinzii, a înțeles ce așteptări mari avea de la zilele care urmau. Avea să fie plăcut să-i întâlnească pe ceilalți scriitori, să înceapă să scrie noul ei roman, iar Malmö era un oraș minunat, în special când vremea era frumoasă, ca acum. S-a aplecat mai mult către oglindă. Nu avea prea multe riduri, dacă se gândea la cei 53 de ani pe care-i împlinise. Dimpotrivă, poate că acele câteva kilograme în plus o făceau să arate mai bine la față. S-a rujat cu nuanța ruginie pe care o prefera și s-a dat un pas înapoi. Și-a ciufulit puțin părul. Și-a dat o șuviță după ureche. Deloc rău, de fapt.

Rochia nu se șifonase. Iată avantajul unui material mai scump, s-a gândit ea, în timp ce o înnoda în talie. Era plăcut să-și poarte hainele ei comode. Rochia i se potrivea, ca material și croi, cu pantofii cu toc. Arăta chiar bine.

Când a ieșit pe coridor, Jessica era veselă și plină de așteptări. Un telefon nou și apoi era pregătită să se vadă cu colegii. Ce minunat avea să fie!

Și-a cumpărat un Sony, la fel ca telefonul anterior. Noile modele erau imposibil de folosit și, acum, când în sfârșit învățase cum funcționau, chiar și cum intrai pe internet, nu se gândea să schimbe modelul.

– Ce culoare?

– Roșu, a spus Jessica.

Celălalt era negru. Era bine să poată să le deosebească, odată ce-avea să-l primească înapoi pe cel vechi.

– Nimic altceva?

– Nu, mulțumesc.

– Asigurare?

– Nu.

– N-ai spus că ți-ai pierdut celălalt telefon? a zâmbit vânzătorul.

– Deloc. L-am uitat în motocicleta prietenei mele irresponsabile. E o mare diferență.

Nici n-a intrat bine pe ușă la *St Jörgen*, că a dat nas în nas cu Ruben Bååth. Dumnezeule, ce bine arată, s-a gândit ea.

El a salutat-o tumultuos.

– Minunat să te văd, Jessica, minunat! Suntem cu toții în salon, vino și stai cu noi. Vreau să aud totul despre tine, cum îți merge, cum te simți... Eu am fost plecat în Taiwan...

Deoarece vocea lui suna în continuare ca aceea a unui dog german care a inhalat heliu, Jessica a încercat s-o excludă din câmpul ei auditiv. Era convinsă că Ruben nu acorda niciodată interviuri la televiziune sau la radio, ca atât de mulți alți scriitori, tocmai din cauza vocii. Se spunea despre el că era lipsit de integritate, dar Jessica nu credea o iotă din asta.

– Ce e atât de amuzant? a ciripit Ruben.

– Nimic. Mă bucur că sunt aici, i-a răspuns ea și l-a bătut pe umăr.

Trebuia să se scuture. Timp de patru zile va fi în compania colegilor scriitori. Oficial, ca să primească impulsul de început pentru noul ei proiect de roman. Că se gândea să-i folosească pe „băieți" în scop de documentare, pentru personajul ei principal masculin, cel care să-i completeze eroina, nu avea de gând să spună cuiva. Era invitată acolo pentru că toți erau publicați de aceeași editură. Bărbații făceau această călătorie și se întâlneau la *St Jörgen* în fiecare an, însă doar acum, când Jessica începuse să fie considerată o scriitoare de succes, fusese și ea invitată.

Sara a fost aceea care dăduse primul manuscris al lui Jessica – *Între vis și realitate* – unei editoare, care, la rândul ei, fusese extrem de încântată de carte.

Jessica simțea că Sara îi lipsea aproape dureros. Nu vorbiseră de o zi și o noapte. Asta nu se întâmpla des, deși uneori se găseau în colțuri diferite de lume. Dar câteodată se întâmpla să se certe. Două personalități puternice, la fel de îndărătnice. Asta făcea ca lucrurile să se încingă uneori. Dar le trecea repede. Își cereau iertare când una, când cealaltă, dar de data asta *nu* era rândul lui Jessica. Ea nu greșise cu nimic.

Slavă Domnului, Ruben a tăcut pe drumul către salon. Și-a pus mâna lui mare pe spatele ei, apăsând-o, fără ca Jessica să reacționeze în vreun fel la această atingere.

– Așa deci, Bååth te-a luat deja în stăpânire.

Pelle – Peter Lingonkrantz –, cel mai pretențios scriitor al acelei adunări, stătea chiar în spatele ușii și s-a ridicat s-o salute pe Jessica.

– Da, ne-am întâlnit afară.

Jessica a zâmbit. Cărțile lui Pelle nu se prea vindeau, dar erau mereu prezente pe piață, la prețuri mai mari sau mai mici, bani din care, până la urmă, el nu primea nimic.

Jessica nu reușise niciodată să citească, până la sfârșit, vreo carte de-a lui. Dar, în ciuda textelor grele, el era, în realitate, un om obișnuit și amabil, chiar dacă la fel de egocentric ca toți ceilalți. Jessica i-a strâns cu putere mâna mare.

– Mă bucur să te întâlnesc din nou, a spus ea, scuturându-i mâna.

A văzut că asta îi producea lui Pelle o suferință fizică și i-a dat drumul înainte de a fi acuzată că i-a distrus cariera cu o strângere de mână.

Se întreba dacă existau doi bărbați mai deosebiți. Ruben, înalt, puternic, care, atât timp cât nu vorbea, părea să debordeze de hormoni masculini, și această figură măruntă, care aproape că avea nevoie de un scăunel ca să ajungă la bar. Dacă ascultai bârfele, ele spuneau că Pelle era bine înzestrat de la natură și că îi plăcea să arate asta mereu, când se afla în saună cu alți bărbați. Cu siguranță, pentru a compensa constituția firavă a restului corpului, s-a gândit Jessica, întrebându-se ce gândeau ei despre ea. A zâmbit în sinea ei. Probabil considerau că scrisul ei era maculatură.

– Îți merge bine, a spus Pelle. Se pare că nu vei câștiga niciodată vreun premiu, dar presupun că mergi zâmbitoare tot drumul către bancă.

Pentru un scriitor greu de înțeles, clișeul cu care venea acum era de-a dreptul reconfortant.

– Nu știu, greu de spus. Dar, sigur, nu pot să mă plâng. Peste două sute, ultima dată.

Nu mai avea nevoie să spună „de mii". Înțelegeau și așa. Pelle s-a albit la față, iar Ruben a trebuit să-și dreagă vocea, ca să îngaime ceva.

– Felicitări, trebuie să fie minunat.

Vocea lui de prințesă aproape se frângea.

– Mulțumesc, da, e aproape de necrezut că nu mai trebuie să port grija banilor, a spus Jessica. De fapt, asta e marea schimbare.

– Despre ce vorbiți? Sper că nu despre mine, a tunat Kvast, intrând pe ușă șchiopătând. Jessica Romin, a spus el, amurg al zeilor, femeie, ce frumoasă ești!

Și-a sprijinit cârja de tejgheaua barului și s-a întins după mâna ei, pe care apoi, încet, a ridicat-o spre gură. Jessica s-a scuturat de neplăcere, încă înainte ca sărutul să-i aterizeze pe dosul mâinii, dar era bine să încheie fără incidente această scenă falsă. Peste o oră avea și el să se comporte ca oricine altcineva, poate chiar mai repede, deoarece ea era singura femeie de acolo.

– Mulțumesc, Von Kvast, a spus ea.

El trăia bine de pe urma cărților pe care le scria. Casa luxoasă, mașinile și concediile erau etalate pe Instagram, iar Kvast părea să nu știe că l-ar fi avantajat să arate că trimitea câteva coroane și organizațiilor de binefacere. În orice caz, Jessica asta l-ar fi sfătuit să facă, dacă ar fi fost agenta lui.

– Von Kvast!

Bărbatul a izbucnit în râs și a părut mulțumit de alint.

– Da, îmi merge la fel de bine ca și ție, a remarcat el, bătând-o pe umăr. Abia aștept să aflu la ce lucrezi acum. Când mâncăm de cină? a întrebat apoi, întorcându-se către Ruben.

– Peste zece minute.

– Minunat. Vreau să stau lângă Jessica, a spus Kvast și nimeni n-a protestat. Ai auzit că l-am invitat și pe JP? Se duce la Stockholm, dar întâi o să treacă pe-aici. JP e un tip pe cinste.

Bineînțeles. Ce crezuse? Știa doar că JP și Kvast se cunoșteau. În forul ei interior vrusese ca JP să vină în Malmö? De-asta insistase să vină aici, în loc să meargă cu Sara în Toscana?

Of, câteodată era greu să nu-ți înțelegi motivele și nici pe tine însăți. În clipa aceea, aproape c-ar fi vrut să-și îndese capul în casca de motociclist.

14

Texas încerca să ignore prezența lui Sara pe vapor. În afară de slujba ei dezgustătoare, nu i-au plăcut niciodată femeile mici de statură, brunete și bătăioase. În orice caz, nu de când nu mai era adolescent. Îi aminteau prea mult de prima lui dragoste, cea care se dovedise a fi total nebună, deși nu avea decât 17 ani.

Soția lui fusese altfel. Liniștită, reținută, înaltă și blondă. El o vedea nespus de frumoasă. Datorită micilor corecții operatorii ale efectelor timpului asupra trupului ei, fosta lui soție arăta în continuare ca la 40 de ani. Cu o fiică de 30, uneori situația era aproape comică. Fosta lui soție era încă frumoasă, dar el nu mai avea niciun sentiment pentru ea.

Doar în timpul divorțului înțelesese că ea avea deja un nou bărbat în viața ei și durerea pe care a simțit-o atunci l-a surprins, deși știa că, de multă vreme, căsnicia lor trăia din păsuiri. Nu se certaseră niciodată. Doar încetaseră să se mai iubească. Își amintea că, la trei ani după nașterea lui Lovisa, el începuse deja să se întrebe cât de bine își cunoștea soția. Cum putea dragostea să treacă? Se gândea mult la asta. În primii ani, ei doi însemnaseră imens unul pentru celălalt. Se spune că trebuie să „muncești" ca să ții o căsnicie, dar cum se face asta? La început, „munca" îi păruse inutilă, iar mai târziu, când se dovedise că totuși ea ar fi fost necesară, se ajunsese la situația în care fiecare soț avea de-acum dormitorul lui.

Totuși au avut nevoie de douăzeci și cinci de ani ca să se hotărască să meargă fiecare pe drumul lui. Și, cu toate că îl durea, Texas i-a dorit fericire soției lui, împreună cu noul ei bărbat. În ceea ce-l privea, se simțea singur. Asta era tot.

I-a zâmbit Lovisei, care venea către el.

– Apucăm să bem o cafea? l-a întrebat ea.

– Da, mai avem o jumătate de oră, i-a răspuns el și a arătat către o masă cu două scaune libere. Așază-te acolo, aduc eu cafelele.

Își băuseră împreună cafeaua încă de când Lovisa era mică. Era aventura lor. El o așeza pe șa, în spatele lui, și plecau de la casa din Enskede până în centrul orașului – o călătorie care dura zece minute. La început, distanța asta fusese de-ajuns. Apoi au mers tot mai departe, având întotdeauna ca țintă o cafenea. Continuau și acum să se vadă, o dată pe săptămână, dar uneori trebuiau să se întâlnească în cafeneaua de la Karolinska[1], deoarece Lovisa nu putea să plece de-acolo.

Texas a cumpărat câte o ceașcă de cafea pentru fiecare, două brioșe cu cremă de vanilie și a pus tava pe măsuță.

– Mulțumesc, a spus Lovisa și a mușcat din prăjitură.

– Mm, ce bun! Danezii știu meserie.

Texas a închis ochii și s-a sprijinit de spătarul scaunului.

– Uite-o pe ziarista aia. Nu vrei s-o chemăm încoace? Pare singură.

Texas s-a întors. Ceva mai încolo, în restaurant, stătea Sara Raphael. Micuță și impunătoare, în același timp. Își ridicase părul în vârful capului, ceea ce o făcea cu un decimetru mai înaltă. Părea să călătorească singură, pentru că nici acum el n-o vedea pe femeia împreună cu care fusese Sara, când rămăsese fără benzină, lângă Gränna. A oftat. Numai să scape de ea de aici înainte și ar fi fost mulțumit.

– Nu, n-o chemăm.

S-a aplecat în față și și-a pus coatele pe masă.

– Și nu te mai uita așa la mine. Nu sunt un monstru.

Nu era vina lui Sara Raphael că Texas ura ziariștii. În tinerețe, pe vremea când n-avea experiență, fusese angajat,

---

[1] Mare spital universitar din Stockholm (n. tr.).

pentru scurt timp, la *Expressen*[1]. După ce își îndeplinise una dintre însărcinări, îi dăduse filmul unui reporter mai rutinat, care apoi îl dusese la ziar, susținând că fotografiile erau ale lui. Adevărul nu putuse să fie demonstrat, iar Texas jurase să nu mai colaboreze niciodată cu vreun ziarist. Și cu atât mai puțin în calitate de subiect de interviu. Nu era interesat să fie văzut. Ceea ce voia să arate era munca lui, nimic altceva. Doar pentru fotografiile lui devenise cunoscut. Dar, din păcate, și interesant, ca persoană, pentru unii ca Raphael.

Nu-i era greu să stea departe de luminile rampei. Trebuia doar să spună „nu". Că erau unii care nu renunțau niciodată, nu era problema lui. El nu avea să cedeze, indiferent cu ce l-ar fi ademenit ea sau oricine altcineva.

Într-un fel, ar fi trebuit să fie recunoscător că filmul acela din tinerețe îi fusese furat, căci altfel poate că azi ar fi stat și el în redacția unui ziar, în loc să câștige o grămadă de bani pe ceea ce unii numeau artă. Îi plăceau fotografiile lui de modă la fel de mult cum îi plăcea să stea ore în șir nemișcat, într-un pas de munte, și să aștepte apariția unui leopard de zăpadă. Erau lucruri atât de diferite, încât nu apuca să se plictisească de unul, când îl începea pe celălalt.

– Știu că nu ești un monstru. De-asta sunt surprinsă. E drăguță, cum stă singură acolo, dar dacă nu vrei, n-o mai strig.

– Nu e deloc drăguță, nu-ți merge.

Texas a zâmbit și a hotărât că vorbiseră destul despre ziaristă.

– Cum ți se pare călătoria până acum?

În vara aceea, Texas plănuia să-și ia liber până în septembrie, când acceptase o însărcinare importantă în Paris.

---

[1] Tabloid suedez (n. tr.).

Prima vară în calitate de bărbat divorțat și nimic nu-mi lipsește, s-a gândit el ridicându-se de la masă, împreună cu Lovisa, pentru ca apoi să-și întâlnească prietenii și să se îndrepte către puntea de mașini.

După Toscana nu avea niciun plan și, pentru prima dată după mult timp, se simțea bine. Vorbise cu Anders de câteva ori, despre o eventuală călătorie în Norvegia, una dintre puținele țări pe care niciunul dintre ei nu le cunoștea prea bine. Pe de altă parte, n-ar fi avut nimic împotrivă să lenevească acasă. Nu făcuse asta niciodată. Atât timp cât avuseseră casa, tot ce era la exterior fusese răspunderea lui. Nu că ar fi avut ceva împotriva efortului fizic, dar tăiatul ierbii era unul dintre lucrurile cele mai plicticoase. Ca și serile de grătar, împreună cu vecinii. Fosta lui soție ar fi vrut să aibă oaspeți în fiecare seară, iar el înțelegea asta, căci știa că ea era foarte singură, dar, în ceea ce-l privea, prefera liniștea și singurătatea, când venea, în sfârșit, acasă, după o misiune. Acum, după divorț, aveau fiecare viața pe care și-o doriseră.

Iată încă un avantaj al celibatului, s-a gândit el și și-a pus casca, ridicându-și viziera.

15

Traversarea către Puttgarden a luat trei sferturi de oră și, în timpul acesta, Sara și-a desfăcut harta. Trebuia să găsească mai întâi drumul către Lübeck, apoi către Hamburg. De acolo pleca trenul spre Alessandria. De fapt, ar fi vrut să meargă pe drumuri secundare, nu pe autostradă. Să se oprească și să mănânce înghețată la fiecare milă. Dar ce haz ar fi avut asta, dacă nu era însoțită de cineva, împreună cu care să ia o pauză? Într-o călătorie de reportaj, un însoțitor mai mult ar fi încurcat-o, dar acum, în concediu, se simțea singură.

Preț de o secundă, și-a plâns de milă. Era cu certitudine cel mai abandonat om din lume. Niciun soț și niciun prieten. Copiii aveau viața lor. Celibatară. Ce cuvânt cumplit!

Dar, de acum înainte, totul avea să fie bine. Era nevoită să creadă asta, altfel n-ar fi știut încotro s-o apuce. Dar dacă problemele nu se terminaseră? A scos din buzunarul pantalonilor telefonul mobil.

– Bună! Mama la telefon. Ce faceți?

În timp ce se îndrepta către motocicleta pe care o parcase pe puntea inferioară, se întreba ce-ar fi spus bunicul, dacă ar fi văzut-o plătind pentru o săptămână de ședere la castelul care lui îi distrusese viața. Când îl vedea în fața ochilor, părea ca desprins dintr-un basm: parcuri verzi, alei nesfârșite și palatul strălucitor, în mijlocul lor, dar asta nu era decât era o iluzie.

Această călătorie, pe care o făcea singură, nu era poate chiar atât de inutilă. Așa trebuia să vadă lucrurile. Poate că va avea posibilitatea să îndrepte ceva.

Apoi va plănui următoarea călătorie de reportaj. Pe o insulă pustie, o lună. Va fi în stare să reziste singură atâta vreme? La asta se va gândi în timp ce va răsuci în mână paharul cu vin roșu, în săptămâna care urma. Era mai bine decât să se gândească la un rendez-vous cu Eros, în urma căruia să obțină ceea ce nu obținuse atunci. Gânduri ridicole. Nu avea nevoie de nicio revanșă. Pentru numele lui Dumnezeu, era femeie în toată firea!

Ar trebui ca închipuirile să fie interzise, a bombănit ea pentru sine, în timp ce se îndepărta de Puttgarden cu o viteză de croazieră, îndreptându-se către Lübeck.

Nu-l mai văzuse pe Texas de când acesta se urcase pe vapor, în Rödby. Deoarece îl considera un aiurit, era bucuroasă, dar nu putea să se abțină să nu se întrebe la ce se gândea el când spunea că nu-i va acorda niciodată un

interviu. Egoul ei era incitat de curiozitatea de a afla cine era Texas. El știa că e ziaristă, dar cu ce ocazie îl căutase nu avea nici cea mai vagă idee. Dacă ar fi sunat vreodată pe cineva pe care îl chema Texas și-ar fi amintit. Nu era o persoană publică. Poate vreun inveterat al tehnicii, care și-a vândut firma *high tech* în schimbul a miliarde de coroane, sau vreun avocat care apăra infractori pe care nimeni nu mai voia să-i vadă liberi vreodată. Lookul de motociclist îi ascundea adevărata identitate. Sara era convinsă că, în mod obișnuit, își aranja frizura atent și se rădea cu grijă. Era însoțit de o tânără femeie pe care o lua cu el peste tot, şi pe motocicletă, şi în sălile de conferință.

Ce era oare cu bărbații maturi și cu femeile tinere? Sara nu putea să înțeleagă pentru nimic în lume cum de se suportau unii pe alți. Despre ce vorbeau, din moment ce bărbatul s-ar fi potrivit mai bine cu mama tinerei? Și sexul? Cât de excitant putea să fie pentru o femeie de 20 de ani să mângâie un fund zbârcit?

Când l-a văzut în fața ochilor pe Danne, împreună cu noua lui prietenă, Sara a simțit că pulsul i s-a accelerat. Măcar să-mi fi povestit despre asta, s-a gândit ea. Dacă s-ar fi deschis față de ea și i-ar fi mărturisit că nu era mulțumit... Danne nu-i spusese decât că, timp de mai mulți ani, încercase să discute cu ea, dar Sara nu-și amintea de asta. Sigur, îi spunea câteodată c-ar fi vrut s-o aibă acasă, dar mai mult nu-și amintea. Imaginea pe care ea o avea despre ea însăși era aceea a unei femei părăsite pentru o altă femeie și, chiar dacă, tehnic vorbind, erau deja separați, Danne nu mai putea să schimbe imaginea asta, oricât cât de mult ar fi încercat s-o convingă că și ea purta o parte din vină.

A apăsat pe accelerație, dar și-a revenit. Era mai bine să se gândească la altceva decât să-și piardă permisul de conducere.

Pe A1 traficul era intens și rapid și, cu toate că nu avea decât două ore de mers, simțea că avea să-i fie greu să conducă. Ceilalți participanți la trafic treceau pe lângă ea în mare viteză, dar ea nu era câtuși de puțin tentată să meargă în același ritm. Dimpotrivă, a hotărât să rămână pe culoarul din dreapta, în rând cu camioanele. Fusese o zi lungă, cu câteva întâmplări neplăcute – nu se simțea vinovată decât pentru una singură. În celălalt caz, în povestea cu Texas, fusese implicată împotriva voinței ei.

Jessica îi lipsea. Cea mai bună prietenă a ei ar fi știut exact cum trebuia Sara să se poarte cu un asemenea bărbat, așa cum Sara a știut cum Jessica trebuia să se poarte cu JP. De-asta erau cele mai bune prietene; știau să-i dea celeilalte sfatul cel mai potrivit, deși erau total neinspirate când era vorba despre propriile lor vieți.

Ajunsă în gara din Hamburg, a parcat motocicleta și s-a îndreptat către intrare, să-și cumpere bilet.

Cușeta era pentru două persoane, dar, dacă voia să fie singură, nu i se putea promite că n-avea să fie obligată să plătească ambele locuri – i-a spus vânzătorul de la bilete. În orice caz, asta bănuia ea că-i spusese omul. Vorbise atât de repede, că Sara apucase să înțeleagă doar câteva cuvinte. A început să caute cardul prin portofel. Privirea omului exprima nerăbdare, coada creștea văzând cu ochii în spatele ei. În cele din urmă, l-a găsit în buzunarul de rezervă al portofelului, unde nu-l punea niciodată. Cu un oftat sonor, bărbatul de la ghișeu i-a luat cardul. Bun, călătoria asta începe într-adevăr minunat, s-a gândit ea, în timp ce, cu un zâmbet de scuză, îi făcea loc persoanei din spate.

Conducând către Hamburg, visase cu ochii deschiși o scenă în care era atrasă de un bărbat. O aventură romantică undeva, în sudul Germaniei, înainte ca trenul

să intre în Italia. Dar bărbatul de la ghișeu o readusese repede la realitate.

Slăbise cinci kilograme de când se despărțise de Danne și, odată ajunsă în Toscana, se gândea să folosească mult ulei de măsline, să bea mult vin, să mănânce paste și să se antreneze, ca să-și recapete o parte din forța de dinainte, atât din punct de vedere mintal, cât și fizic.

Abia după asta ar fi fost, poate, apta să flirteze puțin.

Cușeta era plăcută. Sara și-a pus bagajul pe etajeră. Cel mai bun lucru, la o călătorie cu motocicleta, era că nu puteai să iei multe bagaje. Cel mai rău – că trebuia să-ți speli lucrurile des, a constatat ea când a scos din geantă ultima bluză curată.

Condusese toată ziua și era epuizată. Să parcurgi 35 de mile într-o mașină era acceptabil, dar pe motocicletă aceeași distanță se simțea altfel – în special când erai neantrenat. Era fericită că luase trenul. Plănuia să doarmă zece ore, din cele optsprezece, cât dura călătoria. Și avea să facă asta peste o oră. Mai întâi voia să se spele, apoi să mănânce.

Tânăra care a intrat în cușetă se uita pe biletul ei. Sara a înțeles că se sfârșise cu liniștea. Dintre toate femeile din tren, exact *ea* se nimerise să doarmă în aceeași cușetă cu Sara.

– Bună! Ce bine! Tu îl cunoști pe tata sau, în orice caz, vrei să-l cunoști, a spus tânăra și a zâmbit larg, lăsându-și bagajul pe podea.

Fiică? Sara n-ar fi crezut.

Și-a dres vocea și i-a întins mâna.

– Mă cheamă Sara. Am ocupat deja patul de sus. O clipă, să-mi dau la o parte geanta, a zis ea și și-a luat bagajul de pe ceea ce, în clipa aceea, era o canapea.

– Eu mă numesc Lovisa Falk. Sara Raphael, așa a spus tata. E un nume italian?

– Da. Tata era din Pisa.

– Atunci înțeleg. Și de unde vii?

Și-a scos geaca și a atârnat-o în cuierul de la fereastră, înainte să se așeze lângă Sara.

– Din Stockholm. Din Farsta[1]. Dar tu?

– Din Kungsholmen[2], dar visez să locuiesc în Toscana. Ai fost vreodată acolo?

– Da, de câteva ori, în tinerețe. Dar asta a fost de mult. Și acum tot acolo merg.

Lovisa a izbucnit în râs.

– Și noi. Dar probabil că acolo merg toți cei care se află în trenul ăsta.

Sara s-a ridicat.

– O să fac un duș, dar apoi trebuie să mănânc ceva. Vrei să vii cu mine?

Lovisa a râs din nou.

– La duș o să te duci singură, dar vin cu plăcere cu tine la vagonul-restaurant. Tata o să facă un atac de cord când o să vadă cu cine împart cușeta.

– De ce n-o împarți cu el?

– Pentru că sforăie. Iar eu vreau să dorm, a zâmbit Lovisa.

16

Nu avea nicio importanță că trecuseră atâția ani și că Jessica, de atunci, devenise celebră și bogată; Jean-Pierre fusese singurul bărbat care o atrăsese vreodată. Prima dată fusese foarte tânără, a doua oară, cu zece ani mai în vârstă.

Apoi JP, cum îi spunea toată lumea, apăruse la intervale regulate. Jessica avea orgasme numai când se gândea

[1] Cartier periferic al Stockholmului (n. tr.).

[2] Zonă centrală a Stockholmului (n. tr.).

la el. Probabil că la asta contribuiau și mâinile ei, dar, fără să se gândească la el, nu simțea niciodată voluptate. JP era o fantezie erotică și faptul că el se arăta uneori în carne și oase, cu aceeași dorință de a o avea pe care și ea o simțea în privința lui, era greu de suportat, dar și excitant.

Așa făcea el întotdeauna: apărea când ea era cel mai puțin pregătită.

În opinia lui Jessica, nu avea decât trei posibilități. Prima: să fugă acasă, la Stockholm, unde știa că el ar fi urmat-o. A doua: să rămână în Malmö, să trăiască din nou dragostea trupească, să capete inspirație pentru noua carte, dar să sufere după aceea, când toată ființa ei ar fi vrut mai mult. A treia: s-o sune pe Sara și să vadă unde era. Nu pentru că se gândea să meargă acolo, dar avea nevoie să stea de vorbă cu singurul om care știa ce însemna JP pentru ea.

– Am sperat c-o să mă suni, i-a spus Sara, cu voce scăzută.

– De ce șoptești?

– Sunt într-o cușetă de tren, în drum spre Italia.

– JP e aici.

– L-ai întâlnit?

– Nu, dar e vorba de minute.

Jessica a oftat.

– Ce să fac?

– Strecoară-te pe ușa din dos și vino în Italia, i-a propus Sara. Sunt convinsă c-o să te simți mult mai bine dacă vii în Toscana.

– Deci să nu mă văd cu el?

– Nu eu spun asta. Tu spui că nu vrei să-l mai vezi niciodată. Asta ar rezolva problema, cel puțin pentru un timp. Ia un avion către Pisa. Vin mâine și te iau de acolo.

Niciuna n-a mai pomenit cearta lor anterioară. Ăsta avea să fie subiectul unei discuții viitoare. În clipa aceea,

Jessica avea nevoie de prietena ei. Nu era deloc bine că Sara se afla în drum spre Italia. Deloc bine.

Ciocănitul la ușă a luat-o pe nepregătite.

– Cine e? a întrebat ea și a oftat a ușurare când a auzit vocea pițigăiată.

Jessica zâmbea când a deschis ușa. Ruben era în clipa asta mai mult decât bine-venit.

– Jessica, a zâmbit JP în suedeza lui nesigură.

Accentul franțuzesc din vocea profundă era atât de sexy, încât Jessica aproape că și-a pierdut cumpătul. JP s-a sprijinit de perete, în fața ușii, și era la fel de înalt cum și-l amintea. Și masiv. Ea, care era întotdeauna mai masivă decât toți ceilalți, se simțea mică pe lângă el. Era cumplit de excitant.

– M-ai păcălit, a spus ea tremurând.

– Da. Nu știu de ce am bănuit că mai degrabă îi deschizi ușa lui Ruben decât mie.

Zâmbetul lui era mai mult în ochi decât pe buze.

Știa *exact* ce efect avea asupra ei.

Prima dată când s-au întâlnit, Jessica avea 16 ani. El i-a luat fecioria și apoi ea nu a făcut decât să refuleze amintirea restului acelei călătorii, până când l-a întâlnit din nou, întâmplător, în Stockholm, mulți ani după aceea. Atunci a fermecat-o a doua oară; Jessica, abia dacă putea să audă litera J, fără ca genunchii să-i tremure.

După ce și-a simțit corpul în întregime adorat, a scris primul roman romantic, după care JP a fost modelul multora dintre personajele ei masculine sau, în orice caz, a ceea ce făceau ele pe sub plapumă. Se întâmpla că ea însăși devenea atât de excitată de ceea ce scria, încât își scotea prietenul din sertarul biroului, în special când cineva care semăna cu JP își lua în brațe femeia și se arunca peste ea, în pat.

Sau făcea dragoste cu ea într-un loc public. În garajul de la NK[1], la etajul cinci, în colțul cel mai îndepărtat, pe capota mașinii – un Mercedes din 1960. El avea o cămașă albă. Ea nu purta nimic pe sub rochia lungă până la genunchi.

Nimeni nu știa că multe scene din romanele ei erau copiate după întâlnirile ei reale cu JP. Jessica putea să descrie în cel mai mic detaliu cum simțea privirile lui, cum îi răsuna râsul la glumele lui și cum obrajii i se îmbujorau, când el îi șoptea că o dorea. Eroinele ei aveau aceeași duioșie, fragilitate și vulnerabilitate pe care și Jessica le simțise, iar vechile ei neliniști se trezeau adesea la viață chiar și în inimile lor.

Lui Sara îi spunea că își simțea trupul satisfăcut până la ultima fibră, în afară de inimă, care era pustie de fiecare dată când el pleca din nou. Totuși nu putea să spună „nu" și, de îndată ce JP era în Suedia, o suna. O căuta, dacă se ascundea. O ademenea, dacă părea neinteresată. Încet, o atrăgea spre el.

Era exact ceea ce avea să se întâmple și de data asta, în ușa întredeschisă a camerei ei de hotel, dacă ea n-o închidea imediat. Cum e posibil să debordezi de atâta masculinitate, așa, ca JP?, s-a gândit Jessica, în timp ce creierul îi lucra la turație maximă, ca să găsească motive să-l refuze, motive pe care, de obicei, le înșira fără probleme chiar și în somn. Le și scrisese, pe o coală de hârtie, dar lista stătea frumos împăturită, în portofelul din geantă. Iar acum nu putea să se ducă după ea.

– Nu te-am văzut de mult, a spus el. Mi-a fost dor de tine.

A făcut un pas în față și a întins mâna. Ea a simțit căldura înainte ca mâna lui să-i atingă fața. Mâna lui JP era

---

[1] Nordiska Kompaniet, mare galerie comercială, cu tradiție, din Stockholm (n. tr.).

fierbinte și mirosea a săpun. Ea știa că și-o va apăsa pe obraz, când va simți atingerea, și apoi restul corpului avea să urmeze această mișcare, ca și cum o construcție magnetică ar fi existat în ei.

Jessica a făcut un pas înapoi și nu a ezitat decât o secundă înainte să-i închidă ușa în nas. În aceeași clipă, și-a regretat gestul. O ultimă dată, apoi n-o să mai facem *niciodată* sex, a negociat ea cu sine, sprijinindu-se de ușă și încercând să respire normal.

Pentru Jessica, întâlnirea precedentă dintre ei fusese întotdeauna cea mai reușită. Din punct de vedere sexual, acum era mult mai bine decât atunci când se întâlniseră prima dată, în tinerețe. Dar poate că asta nu era ciudat. Deși perioadele în care nu se vedeau erau lungi, învățaseră să-și cunoască trupurile, ce le plăcea și ce nu.

Gândurile i-au fost întrerupte de bătaia în ușă.

– Iubito, deschide. Vorbește cu mine.

Ea știa că era un truc, în același fel cum un truc fusese și ideea de a-l imita pe Ruben.

N-au vorbit niciodată serios despre relația lor și, de multe ori, gura ei l-a oprit cu sărutări, când el a vrut să spună ceva.

Dar asta nu funcționa decât parțial. Pentru că ea avea întrebări rămase fără răspuns. Oare el simțea ceva pentru ei doi, pentru ea, în afară de dorința trupească? Ceea ce îi unea nu era oare doar trecutul? Sara a sfătuit-o de multe ori să-l întrebe, dar ea n-a îndrăznit niciodată. În plus, Sara nu știa totul. Departe de asta.

După multe ore de reflecție, Jessica și-a dat seama că o parte din farmecul nopților petrecute împreună era dat și de fragilitatea relației lor, de fatalitatea ei, de incertitudinea c-aveau să se mai întâlnească vreodată. De ce, nu înțelegea. Era ca un joc care nu se termina niciodată, deși investiția ei sentimentală era covârșitoare. Nu se simțea din cale-afară de fericită după întâlnirile cu el.

– Te rog.

Bătaia în ușă era abia perceptibilă.

– Deschide.

Simțea că n-avea încotro. Și a cedat. *Voia* să cedeze.

La câteva minute după ce a deschis, era goală. Hainele îi zăceau aruncate la picioare, când el a intrat în cameră.

– Vrei cu-adevărat s-o facem? a întrebat ea în secunda următoare, cu gura lipită de a lui, în timp ce îi descheia febril nasturii de la cămașă.

– Vreau cu adevărat s-o facem.

Limba lui se juca printre buzele ei întredeschise.

– *Ah*, ce-o s-o mai facem! Cu-adevărat!

17

Sara s-a hotărât să plece din vagonul-restaurant de îndată ce termina de mâncat. Îi era teamă să-l întâlnească pe Texas, chiar dacă fiica lui se dovedea a fi plăcută și amabilă. Amândouă au evitat să vorbească despre el, lucru pentru care Sara îi era recunoscătoare tinerei.

A doua zi dimineață, când s-a trezit în zgomotul ritmic al roților de tren, a fost fericită că se lăsase condusă de rațiune. Se întreba dacă și Jessica făcuse la fel. Sara îl întâlnise pe JP și, chiar dacă nu era genul ei de bărbat, înțelegea fascinația lui Jessica. Și o văzuse și pe a lui. Era la fel de fermecat de ea, cum și ea era de el.

Sara a oftat. În ceea ce o privea, era divorțată și acum stătea lungită pe patul suspendat al unei cușete dintr-un tren.

S-a aplecat peste margine și s-a uitat în jos, ca să vadă dacă Lovisa era trează, dar fata părăsise deja patul, transformat din nou într-o canapea. Care era goală.

Trebuie să fi dormit profund, s-a gândit Sara. Se trezise într-o stație, nu știa care, și apoi dormise, până acum. Și-a

vârât mâna sub saltea și și-a scos de acolo telefonul și portofelul. Era deja 9. Numai cinci ore rămase până la destinație, s-a gândit ea. Îi era foame. După micul dejun putea să contemple și ideea de a-l întâlni pe Texas, chiar dacă spera că asta n-avea să se întâmple nici în ultima parte a călătoriei.

O jumătate de oră mai târziu sorbea din cafea și privea pe o fereastră plină cu picături de ploaie. N-ar fi fost prea plăcut să fi mers cu motocicleta pe o asemenea vreme, s-a gândit ea. A zâmbit, pentru a-și face creierul să creadă că totul era perfect.

De obicei, nu-i păsa câtuși de puțin dacă ploua, era furtună de zăpadă sau caniculă, dar acum avea nevoie să găsească o sursă suplimentară de energie, pentru că, de fapt, se simțea singură. Era, într-adevăr, mai plăcut să fii în doi. Ciudat că nu prețuise acest lucru mai mult, cât fusese căsătorită. Atunci putea să stea plecată săptămâni în șir, fără ca Danne să-i lipsească. În safariul din Kenya, după care scrisese reportajul *Pe bicicletă printre elefanți*, dormise singură multe nopți. Nu se simțise nici abandonată, nici speriată, deși era înconjurată de animale periculoase, care ar fi putut să-i atace, în orice clipă, cortul. Danne a fost dezamăgit, când Sara s-a întors acasă. Sperase într-un fiasco, care ar fi determinat-o să renunțe pentru totdeauna la aventurile ei. El se simțea înjumătățit, într-un fel, când ea nu era acolo – așa i-a spus –, dar Sara își aducea aminte că ea nu simțea același lucru.

Dar acum, într-un tren care îi oferea siguranță, era cel mai singur om din lume. Îi părea rău că-și dorise ca întâlnirea dintre Jessica și JP să fie un rateu, care, poate, le-ar fi prilejuit o discuție deschisă. Așa cum îi părea rău și că o sfătuise pe Jessica să ia primul avion către Pisa.

– Buongiorno.

Lovisa a intrat în cușetă, cu un zâmbet larg pe buze.

– Ai dormit bine?

Sara a încuviințat din cap.

– Da, mulțumesc. Tu?

Lovisa s-a așezat în fața ei.

– Îngrozitor, să fiu sinceră. L-am trezit pe tata la șase și jumătate, când n-am mai putut să stau în pat. Acum m-a dat afară, că voia să mai doarmă.

– Trebuie să fi fost tânăr când te-ai născut tu, a spus Sara.

– Da, puțin peste 20.

Și-a așezat o șuviță din părul blond după ureche. Sara se gândea că Lovisa era frumoasă. Un chip natural și nemachiat, cu ochi albaștri. O privire ageră. Gene negre. Semăna cu tatăl ei, cel puțin la culorile feței.

Exact în acea clipă, el a bătut în geamul ușii cușetei și, în loc să spună ceva, Sara a roșit.

Ca și cum ar fi avut un căluș în gură. În plus, după cafeaua de dimineață, avea nevoie să meargă la toaletă. Trebuia să găsească o toaletă cât mai rapid. Sigur, exista una în cușetă, dar ar fi fost imposibil s-o folosească în vreme ce Texas se afla la o jumătate de metru de cealaltă parte a ușii.

Pe de altă parte, luase de mult hotărârea să nu se mai abțină, ca atunci când făcuse autostopul în Mexic. Chiar scrisese despre asta în reportajul *Cu autostopul prin Mexic*. Un paragraf întreg era dedicat modalităților de a avea grijă de propriul stomac, în timpul călătoriilor cu caracter de aventură. Că un motociclist zăpăcit ar fi putut să fie o piedică pentru o vizită la toaletă nu i-ar fi trecut însă niciodată prin minte.

Texas s-a așezat dezinvolt pe canapea, lângă fiica lui.

– Tu ești de vină dacă azi n-o să pot conduce ca lumea, a spus el.

– Cum poate să fie vina mea? l-a întrebat Lovisa.

– Tu m-ai trezit! Noroc că nu te am decât pe tine. Dacă ați fi fost mai mulți de același fel, aș fi rămas acasă.

– Ai copii? a întrebat-o Lovisa pe Sara.

– Da, am. Trei.

A zâmbit cu gândul la ei. Toți trei au socotit călătoria pe motocicletă a mamei lor, în vârstă de 52 de ani, o idee excelentă. Că ea venea întotdeauna acasă din călătoriile ei cu zgârieturi sau mici răni, nu-i neliniștea. Și despre câteva fire chirurgicale, vânătăi, cucuie sau o gleznă dureroasă nu merita să vorbești. Danne exagera întotdeauna gravitatea lor, dar copiii, niciodată. Slavă Domnului! Dacă ei s-ar fi neliniștit, ar fi fost mai greu pentru Sara să-și facă slujba. Un anumit risc era inclus, era o parte din șarm.

– Iertați-mă, a spus ea și s-a ridicat. Am nevoie să mă mișc puțin.

18

– Ai de gând să mă părăsești și de data asta?

JP stătea culcat pe o parte și se uita la ea.

Cearșaful i se încolăcise în jurul taliei. Ea a închis ochii, să nu-i mai vadă corpul. Nu era în stare să articuleze un cuvânt când îl avea în fața ochilor. Ar fi trebuit să miroasă a transpirație, după activitățile nopții, dar bineînțeles că lucrurile nu stăteau deloc așa. Bărbații ca JP nu eliminau nimic urât mirositor. Nu răspândeau decât miros de bărbăție, căruia nu puteai să-i reziști. În combinație cu pieptul păros, să se afle în aceeași cameră cu el era cât se poate de periculos pentru Jessica.

Din nou, aceeași greșeală, s-a gândit ea, în spatele pleoapelor închise.

Jessica Romin, scriitoare de succes și o completă idioată, a decis ea și și-a tras plapuma până sub nas. Spre deosebire de trupul bărbatului care o fixa cu privirea, al ei emana mirosuri cumplite.

– Trebuie să fac un duș, a murmurat ea.

– Nu aud ce spui, a spus JP și a tras plapuma de pe ea.

– Trebuie să fac un duș, a repetat ea, acum cu o ușoară panică în voce.

Auzea asta chiar și singură.

– Dar de ce? Acum? N-am putea să vorbim puțin, mai întâi?

– Pentru că put.

– Nu puți deloc. Vino aici.

El și-a aranjat două perne sub cap și s-a întors pe spate. A bătut cu palma locul de lângă el.

– Culcă-te aici.

Sexul cu JP era minunat. El era interesat de preludiu, de a o excita atât de mult, până ajungea să-l roage să nu înceteze. Jessica avea nevoie de asta. Avea nevoie să simtă că el îi iubea corpul. Erau, desigur, gânduri ridicole la vârsta ei, dar asta n-o împiedica să le gândească. Voluptatea evidentă cu care JP o mângâia îi dădea o senzație de beție și o făcea atât de maleabilă, de fierbinte și de plină de dorință, încât, în cele din urmă, nu-i mai păsa cum arăta. Corpul acționa fără rețineri sau gesturi artificiale. Dar seara extatică era întotdeauna urmată de o dimineață în care revenea la realitate.

Jessica s-a ridicat și, când el a încercat s-o ia în brațe, ea i-a îndepărtat mâinile.

– Lasă-mă, i-a spus iritată.

Își dorea să nu-l mai găsească acolo, la întoarcerea de la baie. Dar el o aștepta întotdeauna. Cel puțin, în ultimul timp. Mereu problema asta, a discuțiilor. Măcar dacă ar fi fost vorba despre altceva, nu despre ei doi.

Jessica știa că el voia să-și ceară iertare pentru întâmplări vechi. O făcuse deja de multe ori, dar simțea că nu fusese de-ajuns. Existau o grămadă de alte lucruri despre care să vorbească și, când făceau asta, atmosfera era

destinsă și veselă. El putea să povestească despre mâncare și despre mirodenii atât de sugestiv, încât Jessica simțea gusturile și mirosurile. Iar când ea vorbea despre ideile ei literare, el îi releva perspective la care ea nu se gândise niciodată. Sugestiile lui apăreau de multe ori în carte.

Dar amintirile lui întrerupeau această simbioză. *El* nu putea să uite. Nu trecuseră decât două luni de când deschisese subiectul ultima dată.

Ea știa că, dacă refuza să vorbească, el avea să dispară după câteva zile. Nu era în stare să suporte ceea ce el numea „tăcerea", în timp ce ea era dezamăgită de lipsa lui de respect față de dezgustul ei de a lua aceeași discuție de la capăt iar și iar.

Sara a întrebat-o ce voia, de fapt. Dar cum putea să știe? JP și ea se aflau în situația asta de ani întregi. Cum să schimbi ceva care a devenit un modus vivendi?

Jessica a deschis robinetul și s-a înfiorat când jetul rece precum gheața i-a udat părul. Și-a întors fața către apă. Deși corpul aproape că-i înghețase, ăsta era exact lucrul de care avea nevoie ca să-și redobândească întreaga capacitatea de gândire, care dispăruse după noaptea petrecută în cameră cu JP.

Când s-a întins după crema de duș, o mână a întâmpinat-o și nu a trebuit să deschidă ochii ca să știe că JP se afla în spatele ei.

– Lasă-mă pe mine, a șoptit el.

Jessica nu putea să răspundă. Știa că, după ce el îi acoperea corpul cu crema de duș, mângâind-o peste tot, ea avea să-l roage să facă din nou dragoste. Și mai amuzant era că nu aveau să apuce să părăsească baia. Jessica a gemut când a simțit cum mâinile lui îi poposeau pe umeri, urmându-le rotunjimea și continuând apoi de-a lungul brațelor.

Cum a reușit să spună „nu" și să-l roage să plece de acolo n-a mai știut după aceea. Dar vocea i-a fost fermă,

când i-a spus că era obosită de relația lor, că avea nevoie de o pauză lungă, în care să nu-l mai vadă. Și a fost cu adevărat sinceră când i-a spus asta.

El a ieșit din baie la fel de repede cum intrase. După ce și-a terminat dușul și s-a șters, a constatat că JP nu mai era acolo, exact așa cum îl rugase.

Și atunci a simțit un sentiment de regret.

Jessica s-a hotărât s-o sune pe Sara. Nu avea pe nimeni altcineva cu care să vorbească despre JP. Pe de altă parte, obosise să tot repete același lucru, an după an. Și își imagina că și Sara se săturase să tot audă același lucru, an după an. Viața lui Jessica nu arăta ca în romanele pe care le scria, ci dimpotrivă. Eroinele ei erau mult mai hotărâte, iar dacă respectivul n-ar fi spus ce voiau ele să audă, l-ar fi admonestat violent și l-ar fi părăsit, *fără să se mai întoarcă vreodată.*

Jessica le dădea toate acele calități pe care ea însăși ar fi vrut să le aibă și, la început, crezuse că felul de a acționa al personajelor o va molipsi și pe ea. Dar n-a fost așa. Era în continuare atât de vulnerabilă în fața lui JP, încât se topea de îndată ce-l vedea. Toată lumea, în afară de Sara – care o cunoștea –, era convinsă că avea mulți amanți. Dar asta era departe de adevăr. După ce l-a întâlnit pe JP, n-a mai existat decât el. Și-a ascuns fața în palme și a gemut. Timp de treizeci și cinci de ani, de la prima lor întâlnire. Era la fel de ridicol pe cât suna.

Când a început să-și caute telefonul, mâinile îi tremurau. Ca unei bătrâne neajutorate, s-a gândit ea, în timp ce o suna pe Sara.

– Vino încoace, îți spun. Chiar acum mă pregătesc să mă urc pe motocicletă și s-o pornesc către castel, i-a spus Sara, după ce Jessica a terminat de povestit versiunea scurtă a situației de panică în care se afla.

– Care ai zis că e cel mai apropiat aeroport?

– Pisa. În cel mai rău caz, Florența. Verifică. Eu am aproximativ 25 de mile în fața mea, așa că, dacă zboară acum vreun avion direct, ajungem cam în același timp. Dar, oricât de mult m-aș bucura să vii, sfatul meu e să vorbești cu el. Mai întâi. *Apoi* poți să iei un avion.

– Nu cred c-ar ajuta la ceva.

Știa că nu avea să ajute la nimic. Nu avea să-i spună nimic altceva.

– Încă o dată. Nu poți să știi până n-ai încercat. Nu mai presupune ce vor face, spune sau gândi oamenii.

– Dar tu știi cum e JP. Vine și pleacă, a spus Jessica.

Se simțea la fel de deprimată pe cât îi suna și vocea. Energia nopții dispăruse și pustiul se reinstalase. Dar lipsa de sentimente era cea mai rea. Atât timp cât plângea sau era furioasă avea, în orice caz, sentimentul că trăia.

– Nu, nu știu cum e JP. Dar știu cum ești *tu* și știu că tu vrei să scapi de discuții. Fugi de răspunderea de a avea grijă de tine însăți și dai vina pe el. Atât timp cât nu purtați o discuție explicativă și definitivă, acest du-te-vino o să dureze la nesfârșit. Dacă mă întrebi pe mine, eu cred că ți-e frică. Ți-e frică de ce s-ar putea spune și că s-ar putea să fie ultima voastră întâlnire.

– Parcă i-ai vorbi unui adolescent.

– Da.

– Cum „da"? Ce vrei să spui?

– Da, te comporți ca o adolescentă de 15 ani, care tocmai și-a întâlnit primul prieten. Ești imatură și lașă.

– Așa? a bombănit Jessica. Și tu ești nemaipomenit de curajoasă, nu?

– În niciun caz. Eu sunt cu siguranță și mai rău decât tine. Dar e mai ușor să-ți vezi propriile greșeli la alții – am auzit.

Sara a izbucnit în râs.

– Mi-am închipuit cum ar fi să fac sex dezlănțuit cu Eros, într-o cameră din turn.

– Ce? De ce?

– Pentru că e timpul să pun ceva între mine și Danne.

– Și îndrăznești să te culci cu cineva pe care, de fapt, nu-l cunoști? Pe care nu l-ai întâlnit de-o veșnicie?

– Nu, deloc. Am spus doar că mi-am închipuit. Vino încoace! Vezi doar că noi, două ratate, avem nevoie una de cealaltă.

Jessica își făcea încet bagajul. Se hotărâse să deschidă, în cazul în care JP bătea la ușă. Dar numai atunci. Nu se gândea să-l sune. Nu-l sunase decât de vreo două ori, în toți acei ani. Era răspunderea lui s-o caute. Știau asta amândoi. Dar probabilitatea ca el să facă asta acum, după ce ea îl expediase, nu era prea mare. Știa însă ce voia să-i spună: că-l iubea și că-l iubise întotdeauna. Voia să-i spună că nu mai rezista să-l întâlnească doar câteodată, că, în cazul ăsta, era mai bine pentru ea dacă nu se mai vedeau niciodată. Avea nevoie de dragostea cuiva. Demonstrată prin fapte și prin cuvinte.

Totul sau nimic.

Vedea cum ochii lui aveau să lăcrimeze, cum el avea să cadă în genunchi și să-i îmbrățișeze picioarele. Cum avea să-i spună că nu putea să trăiască fără ea și fără dragostea ei, că nu vor mai trebui să vorbească niciodată despre ceea ce se întâmplase între ei cu mulți ani înainte. Că el avea să-i compenseze dezamăgirea tot restul vieții, dar că acum voia să privească numai înainte.

O jumătate de oră mai târziu terminase de împachetat. Scosese lucrurile din nou, le împăturise și le pusese la loc în geantă de trei ori. I-a mai dat cinci minute. Apoi zece. Ultimul sfert de oră, înainte de a părăsi camera, l-a dedicat legării șireturilor de la pantofi.

Când a intrat în lift, Jessica plângea. Plângea când a plătit la recepție și plângea în taxiul care o ducea la

Copenhaga. Trăgându-și nasul, a comandat șampanie în avion și, împreună cu sticla, a primit și un teanc de șervețele, care însă nu aveau să-i ajungă tot drumul. Numai când s-a uitat în oglindă, înainte de aterizarea la Pisa, s-a hotărât să înceteze. Nasul îi era roșu și umflat. Strălucea enorm, pe fața ei palidă, și era un memento dureros al celor peste treizeci de ani de lacrimi. Și-a scos neseserul și s-a pudrat. Și-a mai pus puțin rimel, și-a corijat rujul de pe buze și, când a coborât, și-a pus pantofii cu tocuri înalte. Și-a îndreptat spatele și și-a netezit rochia cu imprimeu de leopard. Nu se vedea că, doar cu câteva ore înainte, aproape că își ieșise din minți de durere.

Terminase de plâns.

Pentru moment.

19

Sara nu știa unde ajunsese. Clădirea de cărămidă în fața căreia stătea nu era castelul din tinerețea ei. De ce GPS-ul o adusese aici, nu știa. Dar introdusese informația corectă, ba chiar verificase de două ori, și aparatul îi spunea că ajunsese la destinație. Îi venea să se întoarcă. Nu la asta se așteptase. Era obosită și flămândă și nu mai vedea altă soluție decât să bată la ușă și să ceară ajutor.

Aproape că se temea să atingă ciocănelul de la ușă. Arăta de parcă era gata să se prăbușească în orice moment. Dar nu vedea pe nimeni pe afară. A ridicat încet inelul din cupru și a bătut cu el de două ori în ușă.

Sara era pe cale să se întoarcă, în clipa în care ușa s-a deschis.

– *Si?*

Femeia arăta atât de neprietenoasă, încât Sara s-a dat cu un pas înapoi.

– Ăăă... castelul... nu găsesc. Condus greșit.

Sara a început să scotocească după confirmarea de rezervare pe care o pusese în buzunarul interior al gecii. Brusc, parcă uitase toată italiana pe care o știa și, dacă ar fi fost acolo, tatălui ei i-ar fi fost rușine că Sara nu era în stare să spună nici cele mai elementare formule de salut.

Femeia s-a uitat la ea câteva clipe, după care i-a aruncat un *„no"* și a închis ușa. Sara a rămas atât de uimită, încât s-a dat înapoi cu încă un pas. Apoi s-a întors și aproape că a alergat la motocicletă. Nu putea să rămână aici. O casă veche și urâtă și o femeie răutăcioasă n-ar fi făcut-o pe Sara să se simtă mai bine. Dimpotrivă.

Venise în Italia ca să împlinească o parte din *proiectul-de-depășire-a-amintirii-divorțului* și, cel puțin până acum, reușise să evite gândul la el. Era singurul lucru pozitiv de până acum. Erorile de evaluare a unor situații se adunaseră, de când plecase de acasă: Jessica, Texas și acum o femeie care nu voia să-i vorbească.

Sara era în căutare de aventură. De nerv. Poate de o provocare. Dar nu asta. Asta era greu de suportat.

Motocicleta, care refuzase să pornească în Småland, torcea acum liniștit. O pană de motor ar fi fost lucrul cu adevărat groaznic care ar fi putut să i se mai întâmple în acea clipă.

Sunt aproape de Pisa. Sună când aterizezi. Stătea la masa cafenelei, privind spre port, și simțea că Jessica nu-i lipsise niciodată mai mult decât acum.

Tirrenia era un oraș frumos, vremea era bună, seara, fermecătoare, și o grămadă de bărbați chipeși circulau prin jurul mesei, dar ei nu-i păsa de nimic. Buna dispoziție îi era la pământ și era deja sătulă de italieni.

Se gândea la toate călătoriile pe care le făcuse, în adolescență, în țara de origine a tatălui ei și cât de greu de

suportat i se păruse toată admirația al cărei obiect fusese. Nu pentru că avea parte de mai multă decât oricine altcineva, ci pentru că părea atât de înrădăcinată, atât de autentică, ca și cum bărbații italieni iubeau femeile, iubeau *toate* femeile. Sara nu era obișnuită cu asta. Experiențele ei se opreau la cele cu tinerii suedezi – „Vrei să fim împreună sau nu?" – și la strângerea stângace a unui sân, pe sub puloverul pe gât. Asta era o situație pe care putea s-o gestioneze, dar în prezența curtezanilor străini se simțise nesigură.

Asta fusese însă atunci. Azi nu-i mai păsa. Nimeni nu vrusese să-i facă vreun rău și, dacă vreo persoană îi stârnise puțin interesul, aceasta dispăruse repede. Se uita indiferentă la băieții care se învârteau în jurul ei. Trebuia să caute un hotel și s-o aștepte pe Jessica. Nu era în stare să mai stea acolo.

– Cum plin?

Se uita la recepționeră ca și cum n-ar fi înțeles.

– Sunt mai multe conferințe prin apropiere în perioada asta, *signora*! Îmi pare rău.

– OK, atunci o să încerc în altă parte, a spus Sara.

Înțelegea de ce hotelul era atât de căutat. Vederea de acolo era minunată.

– Din păcate, așa e peste tot. Hotelurile din Pisa și din împrejurimi sunt rezervate de luni bune pentru această perioadă. Dar puteți să încercați.

– Deci, dacă înțeleg bine, ar trebui să plec de-aici. Și... împrejurimi? Ce înseamnă asta? Unde pot să găsesc o cameră?

Recepționera avea o privire plină de regret.

– În Florența, dacă vreți să fiți sigură.

– Dar sunt zece mile până acolo. La ora asta?

Sara a privit ceasul de deasupra recepției. Ora 9. Dacă pleca acum, ajungea pe la 11, poate chiar pe la 12 noaptea. Mai repede nu putea să conducă pe întuneric. De fapt, nu

obișnuia să conducă pe întuneric. Nu mai făcuse asta niciodată. Dar acum nu avea de ales.

– Știu. Zilele astea e o isterie.

Deodată fața i s-a luminat.

– Veniți înapoi peste o săptămână. Atunci n-or să mai fie probleme.

Sara a oftat.

Să se urce din nou pe motocicletă, când ea nu voia altceva decât să doarmă, nu era nici sigur, nici încurajator. Dar nu mai există nicio posibilitate, s-a gândit ea, după ce a încercat la încă trei hoteluri. Era aproape 10.

10. *Dumnezeule, Jessica!* Uitase de ea cu desăvârșire. Oare o fi sunat? Avea s-o omoare pe Sara dacă nu o aștepta cu o cameră de hotel pregătită. Sara a înjurat. Asta nu era vina ei. Ori GPS-ul e defect, ori adresa de pe pliant e scrisă greșit, s-a gândit ea și a pornit motocicleta. Avionul lui Jessica trebuia să aterizeze peste cinci minute.

– Încă o dată. Ai spus că...?

– ... nu avem nicio cameră de hotel.

Sara se uita în jos, la pietricelele de pe caldarâm. Sigur că Jessica era furioasă. Avea tot dreptul din lume. Sara îi promisese un castel și acum nu putea să-i ofere decât un drum de noapte, cu motocicleta, către Florența.

Râsul lui Jessica a fost atât de neașteptat, încât Sara a ridicat privirea. A zâmbit nesigură, ca să se încredințeze întâi că prietena ei nu era în toiul unei crize de isterie. Jessica nu trecea ușor peste asemenea greșeli. Sara știa asta. În mod obișnuit, Regina Confortului s-ar fi înfuriat peste poate, dar acum era ca și cum ceva se întâmplase. Râdea cu adevărat. Își arunca trunchiul în față și în spate, în același timp în care scutura violent din cap. În cele din urmă a rămas cu picioarele depărtate, aplecată în față, cu mâna la stomac, urlând atât de tare, încât pe obraz îi curgeau lacrimi.

– Au, au, au, stomacul meu, țipa ea. Au, au, au, ah, *Dumnezeule*, câtă nevoie aveam de asta! Am fost disperată toată ziua. Mulțumesc, Sara, pentru creierul tău năvalnic, care mă obligă să mă gândesc și la altceva decât la cum să-mi plâng de milă mai bine.

A tras adânc aer în piept, apoi și-a îndreptat spatele.

– Nu, dar acum, vorbind serios: de ce nu ne întoarcem la locul ăla, să întrebăm? Castelul ar trebui să fie pe acolo, prin apropiere. Ai căutat pe Google?

Sara a ridicat din sprâncene.

– Da, am căutat pe Google și am sunat la numărul de pe confirmarea rezervării, dar n-a răspuns nimeni. În plus, am întrebat și lumea de pe-aici. Castelul e acolo unde am fost. Vorbești serios? Vrei să batem din nou la ușă?

– Da. Care e cel mai rău lucru care ar putea să se întâmple? Să ne deschidă ușa o vrăjitoare arțăgoasă? Nu mi-e frică de ele. Cât e până acolo?

– Vreo milă.

– Atunci ce mai așteptăm? Haide!

Jessica a înălțat în aer geanta și rucsacul pe care îl purta, la fel ca atunci când se despărțiseră în Danemarca, cu două zile mai devreme.

– Pune astea unde și cum știi tu.

– Ești sigură? S-ar putea să nu găsim castelul și să trebuiască să dormim iar în cort.

– Da, da, atunci așa să fie. Nimic nu e mai rău decât să stau în același hotel cu JP, a spus ea.

– Încă n-am vorbit despre asta.

– Nu e nimic de vorbit. E la fel ca întotdeauna.

– Deci n-ați discutat?

Sara i-a încheiat casca lui Jessica.

– Drace, de mizeria asta uitasem. Și nici mersul pe motocicletă într-o rochie strâmtă n-ar trebui să fie vreo problemă.

Zâmbetul femeii a dispărut.

– Nu, n-am purtat nicio discuție. Nu putem să-l lăsăm pe JP? Mă întristez când mă gândesc la el. Trebuie să merg la toaletă și să mă schimb. Vin imediat.

Lui Sara nu-i plăcea să conducă pe întuneric, dar nu i-a spus nimic lui Jessica. A mers încet și prudent. Când au ajuns, cerul era cu desăvârșire negru. Era aproape de miezul nopții. La o fereastră se vedea lumina unor lămpi. Cineva era deci treaz. Sara a oprit lângă gard.

– Dar nu arată chiar așa de rău, a spus Jessica.

– Nu, dar nu e castelul meu. Unde e domeniul, unde sunt viile și sălile de bal? Asta e doar o vilă obișnuită, ceva mai mare.

– Hai acum, a spus Jessica.

A coborât de pe motocicletă și a făcut doi pași către poartă.

– Acum? Direct? N-ar trebuí să ne facem un plan?

Jessica s-a oprit brusc și s-a întors.

– Cum e posibil ca tu să zbori cu balonul, să conduci o motocicletă, să te cațări pe munți, să trăiești în junglă, dar să-ți fie frică să vorbești cu o italiancă trezită cu fața la cearșaf?

– Nu știu, i-a răspuns Sara cu o voce plângăcioasă, în timp ce o urma pe Jessica.

Jessica a bătut la ușă, sigură pe ea.

20

Femeia care a deschis le-a fixat cu privirea. Mai întâi pe Sara, apoi pe Jessica. Strigătul ei a fost atât de neașteptat, încât amândouă au tresărit de spaimă.

– *Mamma Mia*, Jessica Romin!

Femeia a început să dea din mâini și a fugit înapoi.

– Jessica *Romin!* s-a auzit strigând din casă și, un minut mai târziu, trei femei se înghesuiau în deschizătura ușii.

– Ce spun? a întrebat-o Jessica pe Sara, în șoaptă.

– Ceva... că ar trebui să intrăm.

Jessica a zâmbit larg.

– *Si, si,* a zis ea și a pășit peste prag, în timp ce femeile îi făceau plecăciuni, în semn de adorație.

La asta se pricepea. Era obișnuită să stea de vorbă cu cititorii. Nu avea nicio importanță dacă dialogul se purta prin gesturi sau în suedeză. A tras-o și pe Sara înăuntru.

– Nu te prosti, vezi doar cât de drăguțe sunt, i-a spus Jessica zâmbindu-i femeii de care se temea Sara.

– *Sono Maria*[1], s-a prezentat doamna cea mai plinuță, luând-o pe Jessica pe după umeri, în același timp în care a împins-o la o parte pe Sara. *I laav* cărțile lui Jessica!

– *Thank you,* a spus scriitoarea cea admirată și a zâmbit.

Trebuia să se concentreze pe dragostea cititorilor ei. Pe ea și pe noile ei romane. Nu avea nevoie de mai mult.

În timp ce Maria, cu o mână hotărâtă, o conducea în casă, Sara s-a oprit la ușă.

– Vino, i-a strigat Jessica. N-o să mori dacă ești puțin sociabilă.

N-a așteptat răspunsul prietenei ei, ci le-a zâmbit celorlalte două femei, care pălăvrăgeau pline de entuziasm, în italiană. S-a întors către Sara, care venea spre ea.

– Cum adică nu sunt sociabilă?

Sara o privea mirată.

– Da, tu cunoști, desigur, arta asta, dar numai când îți convine, i-a răspuns Jessica exact în clipa în care era așezată pe un fotoliu mare.

---

[1] *Mă cheamă Maria* (lb. italiană, în original) (n. tr.).

Italiencele vorbeau repede și tare între ele, în timp ce ieșeau din cameră. Jessica nu înțelegea niciun cuvânt.

– Ce spun?

– Au plecat să aducă romanele tale, pe care să le dai câte un autograf. Nu poți să le întrebi unde e castelul? E târziu și trebuie să plecăm cât mai repede, dacă vrem să mai fim primite.

Sara a tras un taburet și s-a așezat lângă Jessica.

– Pot să mă bucur, întâi, de puțină admirație? Gândește-te că am avut o noapte tragică, în Malmö.

– Chiar așa de rău n-o fi fost. Doar ați făcut dragoste.

Jessica a fixat-o cu privirea.

– Nu prestația lui fizică a făcut noaptea tristă. Dar orgasmele nu pot să înlocuiască dragostea pe care mi-o doresc.

– Ce dramatic sună totul! Ai făcut asta de o sută de ori. Nu poți doar să te bucuri că un bărbat te-a mângâiat?

– Ești invidioasă?

– Să știi că da! Am auzit că poți să mori dacă nimeni nu te atinge niciodată. Deci și eu mă aflu în zona asta de pericol, dacă nu găsesc de îndată pe cineva care să mă vrea.

– Și dacă nu întâlnești pe cineva pe care și *tu* să-l vrei?

– Atunci n-am decât să beau vin și să devin și mai melodramatică decât tine, i-a răspuns Sara și a scuturat din cap când una dintre femei a intrat și i-a oferit un pahar.

– Nu pot să beau când conduc, a zâmbit ea.

Femeia a scuturat și ea din cap și i-a zâmbit cald lui Jessica, în timp ce lua paharul.

– Un pahar, nu mai mult, a spus Sara. Nu vreau să duc cu mine, pe șa, o beție. Acu' poți să le întrebi de castel? Nu mai putem să rămânem aici. Femeile astea mă urăsc.

Sara avea dreptate. Femeile păreau s-o antipatizeze profund, așa, cum stăteau acolo, cu cărțile în brațe. Jessica nu înțelegea de ce, dar bănuia că asta avea legătură cu

înfățișarea lui Sara. Era mult mai ușor să te acomodezi cu fața rotundă și banală a lui Jessica decât cu trăsăturile fine ale lui Sara. Trăiseră discriminarea asta de multe ori. Sara era întotdeauna nevoită să demonstreze că era amabilă și prietenoasă, lucru care era luat ca de la sine înțeles în cazul lui Jessica.

Acum are și avantajul că italiencele i-au citit cărțile, s-a gândit Sara, în timp ce Maria intra cu un teanc de romane, pe care Jessica trebuia să le semneze.

– Castelul..., i-a șoptit Sara printre dinți.

– *Signora*..., a început Jessica, dar n-a apucat să spună mai mult, pentru că ușa s-a deschis și înăuntru au năvălit încă vreo câteva femei cu cărți în mâini.

A încercat să afișeze o mină disperată și să se scuze din priviri față de Sara, dar asta îi era aproape imposibil, când se vedea înconjurată de cititori care, evident, iubeau ceea ce scria ea. Avea să discute cu agentul ei despre asta. Era timpul să facă un nou turneu de promovare prin Italia.

În noaptea aceea au dormit la Maria, care, în principiu, le-a zăvorât în casă. În timp ce Jessica râdea și spunea că totul i se părea fantastic, Sara ura fiecare secundă petrecută acolo. Aflaseră că misteriosul castel se afla la numai câteva sute de metri distanță, dar durase o grămadă până să obțină informația asta de la Maria, care se uitase acru chiar și la Jessica. Situația a continuat și a doua zi dimineață, la micul dejun. Maria a trântit tava pe masă și s-a uitat la Sara cu o privire întunecată, înainte să părăsească încăperea fără un cuvânt.

O oră mai târziu au plecat din casa Mariei și Sara a putut să zâmbească din nou.

Când a ieșit din curte și a descoperit că locul căutat era la doar o sută de metri mai departe, a oprit motocicleta. Era nevoită să stea nemișcată ca să cuprindă întregul tablou.

– Uau, e la fel de fermecător cum mi-l aminteam, a spus ea cu pioșenie.

În lumina soarelui de dimineață, totul părea pictat cu aur. Crenelurile și turnurile erau acolo unde trebuiau să fie. Amintirile s-au revărsat asupra ei. Amintirile petrecerilor la care Eros fusese în centrul atenției. Dar și amintirile clipelor când fuseseră singuri. Atunci el fusese mai tandru, nu atât de dominant. Fusese acel Eros care o orbise. Celălalt o speria.

– De ce o fi fost atât de acră? Era iritată chiar și când vorbea cu mine, s-a întrebat Jessica.

– Nu știu și nici nu-mi pasă, i-a răspuns Sara absentă și a pornit motorul.

Chiar dacă acum amintirile n-o mai dureau, durerea persistase timp îndelungat. Eros vrusese un tovarăș de joacă și-l avusese. Sara nu înțelesese asta atunci. Încetul cu încetul, a atras-o în fanteziile lui sexuale și numai când a ajuns acasă, către toamnă, realitatea a ajuns-o din urmă. Avea 18 ani și trăise experiențe care aveau s-o facă să sufere multă vreme. Îi era rușine și nu povestise nimănui niciodată despre vara aceea. Fusese umilită și atrasă într-un joc pe care ea nu putuse să-l controleze.

Să vadă bărbatul de care era îndrăgostită aproape dureros făcând sex sub ochii ei, cu o grămadă de alte femei, era devastator, dar, în același timp, excitant. Nu putuse niciodată să-și explice aceste sentimente contradictorii.

Nu se grăbea. Și-a lăsat gândurile să zboare libere. Era pregătită să „simtă" întoarcerea. Și voia s-o simtă. Voia să înțeleagă cine fusese atunci și cine devenise. Ce se întâmplase din 1980 și până acum? Rămăsese ceva din fata de atunci sau din rușinea pe care o ascunsese? Era în continuare plină de curiozitate, disponibilă pentru aventură și un om de acțiune, dar, din câte își amintea, tânăra Sara fusese neînfricată și într-un plan mai personal. Ea

îndrăznise să-și arate deschis vulnerabilitatea, iar asta îi lipsea câteodată acum.

Era ca și cum experiența acelei veri închisese o ușă către ceva lăuntric. Poate chiar despre asta vorbea Danne, când îi spunea că nu putea să pătrundă în sufletul ei. Era un gând nou. Ar fi trebuit să-l dezvolte, să-l analizeze.

Dar acum voia să se bucure de călătoria către acest loc ciudat. Sara auzise comentariile Mariei despre proprietari. Că nu-i erau simpatici nu era greu de ghicit, dar nu explicase și de ce.

În ceea ce o privea, Sara simțea că avea nevoie de apropierea cuiva. Cu cât se gândea la asta mai mult, cu atât corpul îi spunea că o aventură romantică scurtă, dar intensă, ar fi fost o bună idee. Ceva direct și fără prea multe ifose. De preferat, în biblioteca veche a unui castel, pe un birou îmbrăcat în piele. O piele aurie, strălucind de transpirația efortului, la care să asorteze gemetele specifice momentului când corpul se descarcă de toate dorințele pe care a fost nevoit să le țină închise în toți anii din urmă. Nu mi-e greu să văd totul în fața ochilor, s-a gândit ea mulțumită, în timp ce se îndreptau către castel. Se întreba unde aveau să doarmă. Poate într-unul dintre turnuri? Nu avea nimic împotrivă. Spera să primească o cameră proprie, așa încât fierbintele ei amant să poată să se strecoare lângă ea în pat, printre așternuturile din puf, când dorința lui devenea de neîndurat – dar acum o avea cu ea pe Jessica și poate că nu existau camere pentru fiecare.

Aleea era lungă. Sara și-a pierdut răbdarea și a apăsat pe accelerație. Câți kilometri de chiparoși putea cineva să planteze?

De aproape, castelul nu mai era atât de auriu – asta a fost ceea a constatat când au intrat în curte. Fațada era vopsită, dar crenelurile și canturile din jurul turnurilor străluceau. Sara a coborât de pe motocicletă și și-a scos casca.

– Grăbește-te puțin, i-a spus, dar Jessica părea că se lupta cu a ei. Data viitoare să-ți pui vaselină în loc de machiaj, a continuat Sara absentă, în timp ce cerceta castelul cu privirea.

S-a întors când a auzit zgomot de motoare venind de pe alee și, când caravana și-a făcut apariția în curtea castelului, nu s-a mirat aproape deloc. Fiica lui Texas îi spusese că și ei erau în drum către Toscana și, cu norocul actual al lui Sara, era *de la sine înțeles* că se nimereau să apară chiar acolo.

21

– Îl vezi pe bărbatul care tocmai își scoate casca? i-a spus Sara printre dinți lui Jessica. E Texas, ăla care m-a dus la benzinărie, când am rămas fără benzină. Știi cine e? Îl recunoști?

Jessica nu reușise să scape de cască, dar și-a ridicat viziera și s-a uitat în direcția bărbatului care venea către ele.

– Dumnezeule, ce chipeș e, a spus ea. Dar, nu, habar n-am cine e. Sau?

Și-a încrețit sprâncenele, așa cum obișnuia să facă când gândea profund.

– Ar putea să fie bucătar? a zis ea și fața i s-a destins într-un zâmbet. Știi tu, unul dintre ăia al căror nume e cunoscut de toată lumea pentru că a câștigat o grămadă de premii, dar care refuză să participe la emisiunile TV de gătit.

Jessica a apucat să pronunțe ultimele cuvinte, când Texas a ajuns lângă ele.

– *Bineînțeles*, a spus el, privind-o fix pe Sara.

Că se așezase pe canapeaua din cușetă și păruse a fi un om normal nu fusese decât apogeul bunei lui dispoziții. Acum își revenise la starea obișnuită.

– Ascultă, tu, tu, tu..., a spus Jessica. Ajunge!

S-a așezat între ei.

– Înapoi! i-a zis ea lui Texas.

El a ascultat-o, dar nu părea din cale-afară de speriat.

– Ai fi mai demnă de respect dacă ți-ai scoate casca, i-a spus el lui Jessica, înainte să se întoarcă din nou către Sara. Ce faci tu aici?

– Ce faci *tu* aici?

– Săptămâna motocicliștilor, a spus el scurt.

– Atunci suntem amândoi aici cu aceeași treabă, chiar dacă presupun că tu aparții personalului din bucătărie, în timp ce eu sunt oaspete, a răspuns ea rar și a zâmbit. Eu voi merge la petreceri, tu vei curăța cartofi.

Texas n-a răspuns la amabilitatea ei prefăcută. Dimpotrivă, arăta ca și cum era gata să se repeadă la ea în orice clipă. Cu siguranță, Jessica înțelesese situația așa cum era, pentru că a ridicat mâinile și l-a rugat să plece.

El le-a privit pe amândouă, apoi a ridicat din umeri.

– O să vedem cine rămâne aici mai mult, până la urmă, a încheiat el și s-a întors să plece.

– Vom merge la petreceri? a întrebat Jessica privindu-l pe Texas din spate. În geanta mea n-a fost prea mult loc pentru haine de bal.

– Nu sunt decât motocicliști aici, nu uita asta. Un tricou curat ți-ajunge, i-a răspuns Sara. Și nu pot să afirm că mă mai simt la fel de bucuroasă să fiu aici. Bucătarul ăsta mi se pare total sărit de pe fix. Nu vrei să lăsăm totul și să plecăm la Milano, să tragem la un hotel de lux și să ne simțim bine?

Grupul lui Texas tocmai intra pe poarta deschisă. Sara a blestemat în gând.

– Nu. Știi ce? Eu vreau să rămânem, a spus Jessica hotărâtă și a privit turnul auriu. Ăsta poate să fie locul potrivit să uit de JP, iar haine de petrecere putem să cumpărăm. Există cu siguranță o mașină pe-aici, pe care s-o împrumutăm.

Și-a atârnat casca de oglinda retrovizoare și și-a trecut degetele prin părul turtit.

– Vrei să spui c-o să-l ignorăm pe Texas?

– Da, bineînțeles. O să înțeleagă curând că nu-l urmărești, i-a comunicat Jessica pe un ton încurajator. Vino, trebuie să facem check-in-ul. Sau ce s-o fi făcând într-un loc ca ăsta.

– Bun venit, bun venit!

Femeia brunetă și elegantă deborda de rafinament. Văzând-o cum se grăbea în întâmpinarea lor, cu mâinile întinse, nu era greu să ghicești că ea era însăși contesa. I-a zâmbit lui Jessica, aflată cel mai aproape de ea, și i-a întins mâna.

– Numele meu e Carlotta, a spus ea în engleză.

– Jessica.

Gazda a dat din cap.

– Romin. Veștile de la vecini au ajuns deja și aici.

– GPS-ul a găsit casa Mariei, dar nu și castelul, a zâmbit Sara. Am dormit la Maria, datorită prietenei mele.

A făcut un gest cu capul în direcția lui Jessica, în același timp strângând mâna întinsă a gazdei.

– Am auzit, a zâmbit Carlotta.

– Eu am mai fost aici, i-a spus Sara după ce s-a prezentat. Bunicul meu a lucrat aici mulți ani, pentru contesa cea bătrână. Când aveam 18 ani mi-am petrecut aici o vară întreagă, dar cred că tu erai în altă parte atunci. L-am întâlnit doar pe fratele tău, pe Eros.

– În cazul ăsta, va fi bucuros să te revadă, i-a răspuns Carlotta și s-a întors din nou către Jessica. Ești celebră aici, dar, cu siguranță, știi asta.

Jessica a încuviințat din cap.

– Da, dar nu sunt obișnuită cu asemenea primiri.

– Nici eu, a completat Sara, fără să mai adauge cât de neplăcută i se păruse primirea Mariei.

Iar acum simțea un adevărat un disconfort când se gândea la Texas. Până acum, Toscana era o mare dezamăgire.

– Sper că nu ai nimic împotrivă că am adus-o și pe Jessica. Ne-am hotărât în ultima clipă să călătorim împreună. Mai aveți camere libere sau totul e rezervat?

În cazul în care avea ceva împotrivă, Carlotta reușea să ascundă asta destul de bine. Din contră, era veselă.

– Nu, nicio problemă, cu cât suntem mai mulți, cu atât e mai plăcut. Sâmbătă avem o petrecere mare și vor mai veni și alții până atunci.

– Da, exact. N-am avut în vedere petrecerile. Nu avem haine potrivite, a spus Sara, arătând către gențile de motocicletă și zâmbind cu amărăciune.

Carlotta a dat din mână.

– Nicio problemă, o să avem grijă să vă puteți cumpăra tot ce doriți. Sunt și aici multe lucruri pe care le puteți împrumuta. Măști și altele. Înțelegem că nu se poate aduce prea mult bagaj pe o motocicletă.

– Bal mascat? a întrebat Jessica.

Carlotta a dat afirmativ din cap.

– Așteptăm în jur de 100 de persoane în seara respectivă. În afară de voi, cei care ați rezervat pentru o săptămână, mai vin 50, a zâmbit ea.

– Trebuie să vorbim despre asta înainte să ne hotărâm, a spus Sara.

Simțea cum temperatura creștea sub geaca de piele. Spera să intre cât mai repede. Soarele era neîndurător, în curtea castelului. Căldura interioară era cauzată de stres. Nu era ciudat că era stresată acum, deoarece premisele păreau să se fi schimbat de când stătuse la masa din bucătărie din apartamentul ei și plănuise călătoria. Săptămâna nu începuse prea bine, iar acum nu putea decât să se roage ca restul să nu fie chiar atât de rău.

– Dar, Doamne, stăm aici și vorbim în căldura asta. Vreți cu siguranță să vă împrospătați puțin.

Carlotta a luat de jos rucsacul pe care Jessica îl desfăcuse de pe motocicletă.

– Poftiți, a spus ea și a arătat cu mâna către intrarea în castel. O să vă conduc la camerele voastre. În noaptea asta aveți câte o cameră fiecare, dar după aceea hotelul va fi plin, așa că sunt nevoită să vă rog să împărțiți o cameră. Sper să nu fie nicio problemă.

Pe drum le-a povestit despre castel, le-a arătat numeroasele săli, ușile care dădeau spre turnuri și pe cele către pivniță.

– Poftiți, serviți-vă din bucătărie, când doriți, a spus Carlotta, arătându-le ușa de lângă scara monumentală.

Nu, de bucătărie nu-mi prea pasă. Nu vreau să văd decât pivnița umedă a castelului și turnurile cu lilieci, s-a gândit Sara în timp ce urcau scara către camere.

Sara era dezamăgită. Camera nu avea nici așternuturi din puf și nici nu se afla într-unul dintre turnuri. Era o cameră simplă de hotel, nici mai mult, nici mai puțin. Și-a aruncat bagajul pe pat și a deschis ușa de la baie. Duș, nici urmă de cadă. Oricum, era curat. În timp ce se descălța pe rând, de câte un pantof, s-a apropiat de fereastră și, în clipa aceea, a uitat de cameră.

Era ca și cum întreaga Toscană se întindea în fața ei: câmpuri întregi de floarea-soarelui și viile pe care bunicul ei le iubise. Nu putea, firește, să vadă tot domeniul, dar avea fereastra cu cea mai frumoasă vedere pe care castelul putea s-o ofere. Pe partea cealaltă, ferestrele dădeau către curte. S-a înfiorat. De ce să se preocupe de cum arăta camera, când acolo, afară, existau atât de multe lucruri de descoperit? Trebuia să se grăbească.

Un sfert de oră mai târziu a auzit bătăi în ușă. Și-a tras pe ea halatul ușor și subțire din mătase, singurul care nu-i ocupa prea mult loc în bagaj, și s-a dus să deschidă. Părul îi era încă strâns într-un prosop. Savurase dușul, chiar dacă apa caldă se terminase după cinci minute. O împrospătare răcoroasă fusese exact lucrul de care avusese nevoie.

Credea că era Jessica, astfel că, în clipa în care când a deschis și Eros a intrat în cameră, a simțit cum i s-au înmuiat picioarele. S-a sprijinit de măsuța de lângă ușă. Inima îi bătea atât de tare, încât îi era teamă că mișcarea se vedea pe sub mătasea subțire a halatului.

– Bine-ai venit, i-a spus el, cu o voce joasă. Te aștept de când ți-am văzut numele pe lista de oaspeți.

Sara a simțit o căldură interioară învăluind-o. Eros era, dacă asta era posibil, încă și mai chipeș acum, ca bărbat de 55 de ani. Grizonant. Părul îi era încă bogat. Avea aceeași privire focoasă, dar ochii negri era acum înconjurați de riduri care mergeau către tâmple. Era ceva mai scund decât și-l amintea. Mai împlinit.

S-a oprit în fața ei. Sara a ridicat capul și i-a întâlnit privirea. A simțit mirosul apei lui de ras și, într-o clipă, a fost transpusă cu aproape treizeci și cinci de ani înainte.

– Și tu m-ai așteptat? a întrebat-o el.

22

Lui Sara nu-i păsa că sânii i se vedeau prin deschizătura halatului. Privirea lui Eros se muta de la aceștia la ochii ei. Sara simțea tensiunea dintre ei ca pe o beție.

– N-am știut că mai ești aici. Am crezut că ați vândut castelul, a mințit ea.

De fapt, chiar crezuse asta, până văzuse anunțul și-l căutase pe Google.

– Am vrut, dar n-a fost să fie. Unde ai fost în toți anii ăștia? Te-ai gândit vreodată la mine?

Eros s-a aplecat și i-a mângâiat buzele cu degetul mare.

– Îmi amintesc gustul lor. Îmi dai voie?

Bărbatul s-a aplecat s-o sărute și ea a rămas nemișcată. Era colosal de erotic să-l întâlnească în felul ăsta. Se simțea excitată. A apucat să gândească asta înainte ca gura lui să treacă pe lângă a ei și să se oprească pe gât. Sara s-a înfiorat. A simțit cum sfârcurile i se întăresc în timp ce limba lui o gâdila după ureche. Era aproape ireal. O dorea? Cinci minute după ce bătuse la ușă? Nu îl simțea ca pe un străin. Doar că nu ne-am văzut de mulți ani, s-a gândit ea, când mâinile lui i-au găsit sânii.

– Întoarce-te, a șoptit el și Sara a simțit un fior de voluptuoasă așteptare.

S-a întors încet și s-a lipit cu spatele de el. El i-a mângâiat fesele. Mâinile lui o ardeau prin mătasea subțire pe care, dacă el ar fi ridicat-o, ar fi simțit că ea era pregătită.

Mâinile lui se plimbau mângâietor peste tot. A tras-o către el, i-a desfăcut cordonul cu care își legase halatul. Ea i-a simțit sexul întărit frecându-se de fesele ei. O dorea, iar asta era înnebunitor de excitant.

– Apleacă-te în față. Sprijină-te de pat, i-a șoptit el, în timp ce a început să-i ridice poalele halatului.

Sara simțea cum mătasea îi aluneca pe picioare, în același timp în care făcea ce i se ceruse. Sexul îi palpita. Era curată nebunie, dar, fără ca el să-i fi atins sexul, ea simțea că putea să ajungă la orgasm în orice clipă.

– Desfă picioarele, i-a cerut el cu vocea lui baritonală.

I-a simțit mâna între fese și s-a așezat docilă, în așa fel încât el să poată s-o mângâie acolo. L-a auzit cum și-a deschis fermoarul de la pantaloni și înainte să mai apuce să se gândească la ceva, a simțit sexul lui întărit atingându-l pe a ei.

– Mm, văd că ești pregătită să mă primești, i-a spus el răgușit.

Sara a încercat să se întoarcă, dar, deși și-a răsucit corpul de câteva ori, el a ținut-o cu forță pe loc.

Toată dorința s-a scurs din ea într-o clipă.

– Oprește-te, Eros. Oprește-te!

În cele din urmă, s-a smuls din mâinile lui. S-a ridicat și și-a tras halatul în jos. Era nebună? Ce făcea? S-a îndepărtat de el cu doi pași, ținând închisă cu mâna deschizătura de la piept a halatului.

– A fost o idee cât se poate de proastă, a spus ea și i-a întâlnit privirea.

Ochii lui erau de un întuneric adânc. Fără un cuvânt, și-a tras fermoarul de la pantaloni și s-a îndreptat cu pași mari către ușă. S-a întors în prag și a fixat-o cu privirea înainte să trântească ușa grea după el.

Sara se simțea cumplit de penibil. Ce știa, de fapt, despre Eros? Nimic, bineînțeles. Nu se văzuseră de când ea avea 18 ani și, chiar dacă el, câteodată, îi arătase atunci că avea și o parte mai blândă, Sara îi recunoscuse privirea rece, cea care spunea că nu-i păsa de nimic.

Sara se întreba cum gândise – atât atunci, cât și acum.

A sunat-o pe Jessica, dar telefonul era ocupat. I-a trimis un sms. *Vino încoace.* Ajungea.

A lăsat ușa deschisă, ca prietena ei să poată să intre direct. În ceea ce o privea, simțea nevoia să se ducă din nou la duș. Nu după mult timp a auzit ușa și, o clipă mai târziu, Jessica și-a băgat capul pe ușa de la baie.

– Sunt aici, a anunțat-o ea.

– Sunt gata imediat, i-a răspuns Sara și a închis robinetul.

Și-a înfășurat un prosop în jurul capului și un altul în jurul corpului, a pus o picătură de parfum după ureche și a intrat în cameră.

– Ai dormit? a întrebat-o Jessica, stând pe unul dintre fotoliile mari de lângă fereastră.

Era îmbrăcată cu o rochie lungă, cu floricele mici, și cu o jachetă scurtă din lână. Arată minunat, s-a gândit Sara.

– Să dorm? Aproape c-am făcut sex.

– Ce-ai spus?

– Sex. Știi și tu, contact sexual. Lucrul ăla pe care toată lumea, în afară de mine, îl face cam o dată pe săptămână.

– Cu cine?

Jessica arăta ca picată din nori.

– Cu Eros. Da, știi tu...

– Glumești? Ce vrei să spui cu „aproape"?

– Cât pe-aici. Înainte să spun nu. Nu știu, dar a fost ceva care m-a speriat, a zis ea și a simțit că exact așa fusese – acum, când putea să exprime asta în cuvinte.

A început să caute prin geantă. Nu mai avea chef să-și pună halatul de mătase. A scos un tricou pe care îl găsise după ce Danne se mutase și care se potrivea acum excelent pe post de cămașă de noapte.

– Și acum ce se întâmplă? a strigat Jessica, după ce Sara a intrat în baie să se schimbe.

– Nu știu, i-a răspuns Sara, care s-a întors cu un spray în mână. A dispărut într-o secundă când a înțeles că nu sunt interesată și, așa cum cred acum, din partea mea a fost o rătăcire de-o clipă. Sper să nu influențeze restul săptămânii, a continuat ea, în timp ce își dădea pe păr cu spray. Să eviți un bărbat se mai poate. Dar doi?

– Ce pomadă mai e și aia? Pentru strălucirea părului? Știam eu că ai un truc al tău, că niciun păr nu poate să fie așa de strălucitor de la natură.

– Balsam, i-a răspuns Sara și i-a întins spray-ul.

Și-a trecut mâinile prin păr. Nu avea nevoie să facă mai mult.

Jessica se simțea obosită și a anunțat-o pe Sara că nu era în stare să iasă la cină. Sara voia să vadă castelul. Avea multe amintiri, despre care nu mai știa dacă erau reale sau nu. În plus, se gândea să găsească ușa de la scara către pivniță. Știa că aceasta se găsea sub aripa de est a castelului. Atât își amintea. Cu puțin noroc, cina avea să se servească undeva, în apropiere.

23

Sara nu greșise cu nimic. Totuși s-a simțit ridicolă când Eros nu a reacționat la intrarea ei în sală. Carlotta, semănând cu o regină, în rochia ei aurie, se plimba de la unul la altul prin sala cea mare, întreținând conversația. Texas, sau cum îl chema, își schimbase costumul de motociclist cu o pereche de pantaloni deschiși la culoare și o cămașă bleu. Stătea într-un colț și râdea cu fiica lui, care i-a făcut lui Sara cu mâna. În jurul lor stăteau ceilalți motocicliști, care erau la fel de îngrijit îmbrăcați ca Texas.

În afara celor pe îi recunoștea, Sara a salutat un artist plastic și pe soția acestuia; o ființă numai piele și os, care părea destul de nefericită, un playboy – în orice caz, așa arăta – foarte preocupat de a-și face buclele de la spate să stea așa cum voia el și care avusese proasta inspirație să-și înnoade o eșarfă la gât. Din cât înțelegea Sara, era acolo singur, iar ea a încercat tot timpul să-i ignore privirile insistente.

– Unde e Jessica? a întrebat-o Carlotta când s-au întâlnit.

– Era obosită și s-a culcat devreme, i-a răspuns Sara. Sunteți în relații bune cu Maria, cea la care am dormit ieri? a continuat ea.

A rupt dintr-un ciorchine de strugure de pe o tavă aflată pe masă.

Carlotta a clipit aproape imperceptibil din ochi.

– Așa cum fac toți vecinii. Nu mai mult de-atât.

Tonul ei devenise rece, dar asta putea să țină de o superioritate aristocratică, pe care Sara o mai văzuse și la alte persoane care se considerau deasupra restului umanității.

– Să sperăm că Jessica va fi mai odihnită mâine, a spus Carlotta.

– Sigur. Trebuie să ne cumpărăm haine pentru petrecere, a zâmbit Sara și a vârât o boabă de strugure în gură.

– Dacă aveți nevoie de o mașină, să-mi spuneți. Mâine o să vă dau adresa unui magazin.

În timp ce gazda s-a îndreptat spre alți oaspeți, Sara a început să-l studieze pe furiș pe fratele ei. Vedea bine? Doar nu-i făcea curte fiicei lui Texas! Din colțul în care stătea Sara, așa se vedea. Dacă era adevărat, se întrevedea o adevărată dramă. Nu în ceea ce o privea. Ea era indiferentă la capriciile amoroase ale lui Eros. Dar se gândea la Texas și se întreba ce simțea el când un bărbat cu treizeci de ani mai bătrân se dădea la Lovisa. Întrebarea era cine avea să câștige dintr-o asemenea luptă. S-a uitat la săbiile care atârnau într-un șir frumos ordonat pe peretele salonului și și-a dat repede seama că nu era decât visul unui aventurier și nimic altceva.

– Ticălosul, a murmurat ea pentru sine și l-a fixat pe Eros cu privirea, până acesta s-a întors către ea.

Sara l-a săgetat într-un mod pe care spera ca el să-l interpreteze ca pe ceva asemănător cu „las-o în pace".

Spre iritarea ei, Sara a fost așezată la masă lângă Texas.

S-a uitat la el ridicând din sprâncene.

– Ce plăcere.

El n-a dat să se ridice, așa că Sara a trebuit să-și tragă singură scaunul și să se așeze. Nepoliticos. Nici asta nu e o trăsătură prea măgulitoare, s-a gândit ea și a adăugat-o la

celelalte. Când, mai târziu, avea să-i facă rezumatul serii lui Jessica, acesta urma să fie un detaliu imposibil de trecut cu vederea.

Dar nu avea nevoie să-l bage în seamă pe Texas. În loc de asta, trebuia să se concentreze pe umplerea stomacului. Era flămândă. Masa lungă, veche și foarte frumoasă, în jurul căreia aproape cincizeci de persoane stăteau pe bănci, fusese aranjată cu pahare și veselă care păreau la fel de vechi ca imobilul. Sara se uita nerăbdătoare la ușă, să vadă dacă mâncarea venea.

Nu-și amintea dacă mai fusese în această sală. Marile petreceri din anii optzeci, la care fusese invitată atunci, se țineau într-un spațiu numit salonul lui Fellini, care era mai împodobit decât această sală mare. Aici nu străluceau decât candelabrele enorme, împreună cu făcliile aprinse, înșirate de-a lungul pereților. Dacă nu știai în ce an te aflai, puteai să crezi că erai în 1814. Salonul era măreț și frumos. Sara se întreba ce mâncare vor primi și când, în sfârșit, platourile pline cu bresaola[1], cu șuncă de Parma, cu brânzeturi fermentate, cu anghinare și cu pâine albă au fost aduse, nu și-a putut reține o exclamație de bucurie.

Nu-i păsa că era prima care se repezea la toate acele bunătăți. Playboy-ul, care stătea vizavi, continua să se holbeze la ea și-i era imposibil să-i evite privirile. Ce voia? Era deranjat că se servise înaintea lui sau era murdară de mâncare pe la gură?

Sara s-a șters la gură cu șervetul, apoi s-a aplecat către el.

– *Please, don't stare*[2], i-a spus ea și a simțit, mai mult decât a văzut, că Eros a întors capul în direcția lor.

---

[1] Pulpă de vită uscată la aer două-trei luni, condimentată cu sare și piper (n. tr.).

[2] *Vă rog, nu vă mai uitați așa* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

Playboy-ul a săltat din umeri și și-a ridicat mâinile în aer.

O secundă mai târziu Sara a auzit cum Texas se răstea la el în italiană, spunându-i s-o lase în pace și, spre marea ei mirare, a văzut cum bărbatul de vizavi s-a făcut mic în scaun. În loc să continue s-o privească, s-a concentrat asupra feței de masă.

– Mulțumesc, a spus ea întorcându-se către Texas. Ai trăit aici, de vorbești atât de bine italiana?

– Da, a răspuns el scurt și s-a întors din nou la farfuria lui.

Dacă Texas ar fi fost un personaj din romanele lui Jessica, ea l-ar fi descris ca pe un erou taciturn, unul dintre cei care își aruncă femeia pe umăr și o duce până la cel mai apropiat pat, în timp ce ea vorbește prea mult. Ajuns acolo, o sărută până o face să tacă.

Sara a zâmbit pentru sine și a luat o felie de parmezan, pe care a băgat-o în gură. Se îndoia că Texas era un bărbat cu aceste calități. Părea mult mai morocănos decât oricine altcineva. Dar că arăta ca un erou nu era nicio îndoială. Mai precis, era extrem de arătos.

Sara și-a ridicat paharul către Carlotta, care voia să închine, dar a evitat privirea lui Eros. Îl săgetase o dată. Era de-ajuns. Mesajul ei mut, care exprima fără echivoc avertismentul de a reflecta întâi, când era vorba despre o femeie atât de tânără ca Lovisa, își atinsese cu siguranță ținta. Apetitul lui pentru femei nu se schimbase. Singura deosebire era că atunci femeile puteau să fie mult mai în vârstă decât el. Acum era invers.

Dacă Sara n-ar fi stat chiar la marginea băncii, ar fi avut pe cineva cu care să converseze. Dar nu-i avea decât pe Texas și pe trăsnitul de vizavi. Se gândea să plece, dar acum, când Carlotta s-a ridicat și a anunțat că în scurt timp vor fi serviți cu antricot la grătar cu ruccola și parmezan, nu mai putea să fie vorba de vreo plecare.

Texas s-a uitat la ea.

– Tot îți mai e foame? Cum e posibil, după toată șunca pe care ai băgat-o în tine?

Sara a fost atât de uimită că el i s-a adresat, încât, când a vrut să răspundă, a simțit cum o bucată de șuncă i s-a oprit în gât. A încercat să tușească. A încercat să respire. Traheea îi era complet astupată – imposibil să tragă aer în plămâni. L-a privit îngrozită pe Texas, în timp ce panica creștea în ea.

– Ți-ai pierdut glasul. Era și timpul, a spus el și s-a întors la farfuria lui.

Sara a deschis gura și și-a băgat două degete în gât, încercând să prindă bucata de carne. Se simțea deja amețită și, dacă nu reușea, avea să leșine curând. În jurul ei, toată lumea era ocupată cu mâncarea. Închinau și râdeau. Texas era întors către doamna din partea cealaltă, iar playboy-ul se uita în continuare la fața de masă. Era nevoită să-l facă atent pe Texas. L-a împins ușor cu mâna, ca să-l facă să se întoarcă spre ea, dar el s-a scuturat, spunându-i în felul acesta că era ocupat. Sara a lovit puternic cu palmele în masă, pentru a face pe cineva să reacționeze. Playboy-ul a ridicat capul și Sara a arătat către propriul gât, pentru a-i explica că-i rămăsese ceva acolo, dar el nu a înțeles și, în aceeași clipă, Sara a simțit cum totul a început să se învârtă cu ea și corpul a pornit să i se încline într-o parte. În timp ce podeaua se apropia, prin minte i-a trecut că acum cineva trebuia să înțeleagă ce i se întâmpla.

24

Jessica se întreba cum se simțea Sara în seara aceea. Avusese un curaj nebun să meargă singură la cină, având în vedere că atât Eros, cât și Texas se aflau acolo. Jessica se

îndoia că ea însăși l-ar fi avut, dacă ar fi fost în locul prietenei ei. Ea era mai mult genul care fugea, când simțea că lucrurile se încingeau și, după ce, în toți acești ani, îl acuzase pe JP că pleca mereu, în ultimele douăzeci și patru de ore, ceva se întâmplase cu ea. Nu-și dădea seama ce anume, mai mult decât că începea să înțeleagă vina ei în privința rămânerii relației lor la nivelul unei îndrăgostiri adolescentine, naiv-pasionale.

Sara fusese aproape copleșită de dorință erotică, când îl întâlnise pe Eros. Jessica simțea același lucru de fiecare dată când îl vedea pe JP.

De fiecare dată.

Dar, spre deosebire de Sara, Jessica nu putea niciodată să spună „nu". Pentru ea, angoasa și îndrăgostirea coabitau. Iubirea pentru JP durea – întotdeauna duruse. Sentimentele pe care le nutrea i se insinuau în piele și ea sesiza cea mai imperceptibilă nuanță. Lucru care o influența. În prezența lui se transforma, devenea vulnerabilă. Poate chiar asta era dureros: că JP avea o asemenea putere asupra ei. Că ea i-o dăduse. Ea, atât de independentă și de întreprinzătoare, devenea ușor de rănit. Nu putea să se apere. Așa încât ea fugea într-o parte, el, în cealaltă. Până la următoarea ocazie, când el bătea din nou la ușă și o ruga să-i dea drumul.

Sara trebuie să fie cumplit de flămândă sau petrecerea e foarte plăcută, s-a gândit Jessica când a simțit golul din stomac. Nu putea niciodată să adoarmă când era flămândă și, de aceea, îi trimisese un sms lui Sara, rugând-o să-i aducă o farfurie cu ceva de mâncare. Apoi s-a întors pe partea cealaltă, în pat, și a oftat. Nu era tipic că voia să înlocuiască dorul de JP cu mâncare? De îndată ce el pleca, ea se muta în frigider. Zăbovea îndelung în fața

galantarului de carne de la ICA[1] și gătea feluri migăloase. Cocea brioșe crocante, prăjiturele, plăcinte cu mere. Asemenea lucruri pe care apoi le mânca în timp ce scria, când nu se ridica de pe scaun cu orele. Un termos cu cafea și prăjituri în pungi de plastic, lângă computer – și era pregătită pentru o sesiune-maraton de scris. Seara, când nu mai era în stare să scrie, gătea, apoi mânca în fața televizorului.

Acum tânjea după o asemenea perioadă. Numai dacă ar fi găsit ideea de bază, cea care ar fi împins romanul înainte. Ceva o rodea, un personaj care voia să iasă la suprafață, dar Jessica nu era în stare să-l elibereze. Erau prea multe asemănări cu ea însăși, ca tânără.

S-a ridicat din pat. Poate că o plimbare avea s-o ajute.

Din camera de zi, Maria putea să vadă castelul, deși cel mai adesea trăgea perdelele, să scape de acea priveliște. Se întreba ce fel de petrecere organizaseră de data asta. Bietele suedeze, care aveau să stea acolo! Dacă Maria ar fi putut să le povestească, ar fi făcut-o, dar situația actuală o obliga să tacă. S-a ridicat din fotoliu și a intrat în bucătărie. Locul ei favorit era la masă – o masă pe care o avea de mulți ani, dar care era atât de solid construită, încât rezista încă.

Și-a trecut mâna peste lemnul uzat. *Mă întreb ce-ați spune dacă m-aș muta de aici,* a murmurat ea. Părinții ei erau morți de mulți ani, totuși prezenți, ca și cum ar fi stat în jurul mesei. *Mă puteți elibera?,* a continuat ea. *Dați-mi un semn că sunteți de acord să plec.*

În clipa aceea s-au auzit bătăi în ușă și Maria s-a repezit în hol, să deschidă. S-a uitat la ceasul de mână. Aproape 9. Cine venea în vizită a ora asta?

---

[1] Lanț suedez de magazine alimentare (n. tr.).

Jessica Romin stătea pe scara de la intrare și îi zâmbea larg.

– *Ciao, Maria, I wonder if you have a room for me for a couple of days*[1], a spus ea. *There are no rooms left at the castle*[2].

– *Come in, come in*[3], i-a răspuns Maria, arătând spre hol. *Let me see. Room. Yes I have for you. You come tomorrow. Not friend?*[4]

– Nu. Prietena mea rămâne la castel, i-a explicat Jessica și s-a oprit în ușă. Nu intru, trebuie să mă întorc. Dar ce bine! Atunci vin mâine. *Afternoon?*[5]

Maria a simțit cum vechea furie revenea cu o forță nebănuită. Cum putea cineva să rămână acolo? Jessica părea mai înțeleaptă decât prietena ei. Avea să fie plăcut s-o aibă pe celebra scriitoare în casă. Cealaltă putea să rămână unde era.

– *Welcome back tomorrow*[6], Jessica Romin. *You come anytime. I make room*[7], a spus ea, în timp ce faimoasa scriitoare cobora din nou scara.

Maria a rămas în ușă și i-a făcut semn cu mâna până când Jessica a dispărut.

Un pahar cu vin, apoi Maria va aranja camera cea mai bună de pe colț, de la etaj. Fusese camera ei atât timp cât îi trăiseră părinții, dar acum, când niciunul dintre ei nu mai exista, își permisese să cheltuiască și să schimbe tapetul în toate dormitoarele, după care

---

[1] *Mă întreb dacă ai o cameră pentru mine, pentru două zile* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

[2] *La castel nu mai au camere libere* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

[3] *Intră, intră* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

[4] *Să vedem. Cameră. Da, am pentru tine. Tu vii mâine. Nu prietenă?* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

[5] *După-amiază?* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

[6] *Bun venit mâine* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

[7] *Vino oricând. Eu pregătesc cameră* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

se mutase din vechea ei cameră în aceea care fusese a părinților.

Fereastra de acolo nu dădea către castel și asta era mai bine pentru ea. Dar înțelegea că oaspeții ei voiau să vadă castelul, când se trezeau. Din depărtare arăta minunat. Chiar și Maria recunoscuse asta o dată, demult. Înainte ca bătrâna contesă să moară și totul să se schimbe.

Jessica era mulțumită de plimbare. Gândul că va locui la Maria, și nu la castel, o bucura. Nu era decât la zece minute de mers, dacă avea nevoie să se inspire sau să se documenteze și, la Maria, era convinsă că avea să găsească liniștea de care avea nevoie.

Pietrișul pocnea sub picioarele ei când a intrat în curtea castelului și a grăbit pașii, văzând că lumea ieșea. Cina se terminase? Ce bine! Însemna că Sara avea să apară cu mâncarea.

25

Restaurantul din Stockholm era, ca de obicei, într-o stare excelentă. Foarte rar avea nevoie să facă vreo observație. Dimpotrivă, împărțea numai laude de fiecare dată când ajungea acolo.

JP a făcut o tură și a salutat personalul care tocmai pregătea mesele înainte de deschidere. Când cineva era nou angajat, îi acorda mai mult timp, dar majoritatea angajaților lucrau acolo de mulți ani și erau obișnuiți cu plecările și cu venirile lui sporadice. Mulți dintre ei aleseseră să lucreze la *JP's Rhodos* în sezonul de vară, soluție care s-a dovedit a fi foarte bună, deoarece conceptul era identic în toate cele trei restaurante, iar în Stockholm veneau mai puțini clienți în lunile estivale.

Trebuia să ia cina cu Felicia, care se afla acolo într-o vizită de câteva zile. Ea stătea la hotel. O invitase să stea la el, dar ea nu era pregătită pentru asta – așa îi spusese.

O înțelegea.

Trebuiau să se cunoască mai bine.

– Vrei ceva de făcut? a strigat Pernilla, unul dintre bucătarii care făcea parte din echipă încă de la deschiderea restaurantului, lucru care se petrecuse cu zece ani înainte.

JP încercase s-o facă director adjunct, dar ea scuturase din cap și-i spusese că-i plăcea postul de bucătar. Așa că, în loc de asta, JP îi majorase substanțial salariul. Măcar atât putea să facă. Pernilla era extrem de competentă.

Când șorțul de bucătărie i-a fost înmânat, JP a izbucnit în râs și și-a scos vestonul.

– Da, mulțumesc. De ce să mă apuc?

Pernilla i-a arătat frigiderul de pește.

– Găsești cod acolo.

– OK.

Era bine să-și țină mâinile ocupate cu ceva. În ultima vreme nu lucrase decât cu cifre și se interesase de administrație, deci nu avusese prilejul să bucătărească decât la ceremonii. După puțină vreme, personalul din bucătărie a uitat că JP le era șef și a redevenit el însuși, cu tot ce presupunea asta, inclusiv cu limbajul mai deocheat. JP se simțea acasă. Sigur, era greu, cald și stresant, într-o bucătărie de restaurant, dar atmosfera veselă te ajuta să treci peste asta.

Plănuia să se retragă în Rhodos când nu va mai rezista să călătorească între trei colțuri de lume. Să deschidă acolo un mic restaurant, în care să gătească singur pentru opt-zece mese și să aibă una sau două persoane care să servească.

Actualul *JP's* era prea mare, cerea mult efort, iar el avea 55 de ani. Până una-alta era sănătos, plin de energie și cu o

condiție fizică excelentă, dar nu știa cât avea să mai reziste. Se gândea mult la asta, în special de când Felicia intrase în viața lui. Voia să aibă o viață lungă, nu una care să se termine cu un infarct, pentru că nu fusese destul de înțelept să încetinească ritmul la timp.

JP îndepărta oasele de pe carnea peștelui cu îndemânarea unui profesionist și, când a terminat, s-a uitat mulțumit la grămada de fileuri. A luat castronul și i l-a dus Pernillei, care pregătea sosul. JP și-a înmuiat degetul în sos, apoi l-a băgat în gură.

– Încă puțină sare?

A ridicat o sprânceană, plescăind sonor din buze.

Pernilla a zâmbit.

– S-o crezi tu! Și mulțumesc, te-ai descurcat bine. Obiceiurile vechi nu dispar niciodată, din câte văd.

– E ca mersul pe bicicletă.

JP a zâmbit larg, deznodându-și șorțul.

– Din păcate, nu mai am timp pentru bucătărie. Acum o să-ți găsesc un nou șef. Și, așa cum ne-am înțeles, trebuie să fii și tu de față la interviuri. Așa că spală-te pe mâini. Începem peste un sfert de oră.

O oră mai târziu se aflau în birou și vorbiseră deja cu doi candidați. Niciunul dintre ei nu-i impresionase, în ciuda unor lungi liste cu recomandări. Experiența formală era importantă, dar și mai importantă era personalitatea. JP înțelegea că erau emoționați, dar aroganța era altceva și când, la sfârșit, le spunea că îi va suna în zilele următoare, știa că o va face pentru a le da un răspuns negativ.

A oftat, și-a suflecat mânecile cămășii și și-a împreunat mâinile la ceafă, legănându-se înainte și înapoi în scaun.

– De unde vine următoarea fată?

– Din Söderköping. N-am auzit niciodată de restaurantul în care lucrează, dar se spune că e pricepută. Am doi prieteni care au lucrat la ea și care sunt foarte încântați.

Mulțumit de rezultatul zilei, JP și-a strâns documentele în portofoliu, pe care apoi l-a închis. Era ceea ce căuta. Era încântat de ultimul candidat, o femeie, de ce spusese aceasta, că i-ar fi plăcut să aibă un restaurant propriu într-o bună zi, dar că nu era nicio problemă dacă asta lua timp. Nu era grăbită, mai întâi voia să învețe totul. Era un țel pe care el însuși îl avusese și nu-i era greu să se identifice cu Laura – așa cum o chema. Avea să fie un bun șef la *JP's Stockholm*, era convins de asta.

Acum, stând în fața restaurantului, a început să se gândească la Jessica. Nu putea să se ajungă în acest oraș fără să se gândească la ea.

De obicei se întâlneau mai des în locuința ei decât în a lui. Apartamentul ei de trei camere se afla la o distanță convenabilă de mers de restaurant. La fel ca și apartamentul lui, de altfel, dar acesta nu era la fel de atrăgător ca al ei. Când intra în apartamentul lui Jessica, se simțea acasă. Spațiul era individualizat și viu. Mirosea a ea. În mijlocul camerei de zi trona un șemineu și în jurul lui erau împrăștiate tot felul de mobile comode. În colț era un televizor cu ecran mare, aproape respingător de mare, dacă îl întrebai pe JP. Dar se potrivea cu restul. Bineînțeles. Gustul ei era fără cusur și uitatul la televizor era marea ei plăcere, în timpul liber – așa îi spusese Jessica zâmbind, când JP făcuse un comentariu în legătură cu mărimea ecranului.

Nu se gândise să meargă în Vasastan. Chiar deloc. Dar picioarele îl duceau într-acolo. Peste zece minute suna la ușa ei, înainte să-și aducă aminte că Jessica era încă în Malmö. Bineînțeles, ce zăpăcit era! Se gândise s-o sune, s-o întrebe dacă era acasă. Să-i propună să se întâlnească. Dar, dacă o cunoștea bine, știa că ea nu avea să răspundă și, în cazul în care ar fi făcut-o, i-ar fi spus că nu voia să-l mai vadă niciodată, iar gândul ăsta

îi producea o mare durere. Îi era teamă că într-o zi avea s-o asculte.

Pentru că ar fi simțit că nu mai putea să îndure.

– Ce vrei să mănânci? a întrebat-o pe Felicia, care studia în detaliu meniul de la *JP's Stockholm.*

A privit-o pe deasupra ochelarilor, punând lista de vinuri pe masă.

Felicia a închis meniul.

– Am încredere în tine, alege tu. Apoi aș vrea să vorbim despre relația ta cu Jessica. Când o să-i spui că te întâlnești cu mine?

26

Heimlich. Așa se numește, s-a gândit Sara, ca prin ceață, atârnând în brațele lui Texas, după ce bărbatul își apăsase cu putere pumnii strânși pe toracele ei. I-a dat la o parte părul de pe față.

– Respiră adânc, i-a spus el la ureche. Ești bine acum.

Sara l-a ascultat. Texas avea dreptate. Putea să respire din nou.

– Mulțumesc, a șoptit ea, în timp ce el o așeza pe scaun.

Texas i-a turnat un pahar cu apă.

– Bea, i-a spus el scurt.

Mâinile îi tremurau atât de tare, încât bărbatul a trebuit s-o ajute să țină paharul. În jurul lor se adunase toată lumea care asistase la manevrele de resuscitare ale lui Texas.

– Cum te simți? Ești bine? Te putem ajuta cu ceva?

Eros s-a strecurat în față și s-a oprit lângă ei.

– Mulțumesc, i-a spus el lui Texas. Dar acum am eu grijă de ea.

S-a aplecat și a ridicat-o pe Sara.

– Dați-vă la o parte, le-a spus el celor din jur.

Sara ar fi vrut să protesteze, dar nu era în stare. Era recunoscătoare că era ajutată să meargă, deși ar fi preferat să fie ajutată de altcineva. Oare îi mulțumise lui Texas? Nu-și amintea. Mâine. O va face mâine. Acum nu voia decât să doarmă.

Jessica tocmai intrase în camera ei, când Eros i-a bătut la ușă. A rămas cu gura căscată când a văzut că bărbatul o avea în brațe pe Sara.

– Vrei să vii în camera mea? a spus Sara răgușit, după ce i-a povestit că fusese cât pe-aci să se sufoce, din cauza unei bucăți de șuncă.

Jessica a dat din cap.

– Bineînțeles.

S-a grăbit în fața lor și le-a ținut ușa de la camera lui Sara.

– Mulțumesc, a spus ea, după ce Eros a așezat-o pe Sara pe pat. Acum am eu grijă de ea. Poți să te întorci la oaspeții tăi.

A privit-o neliniștită pe Sara, care era palidă și, după ce gazda lor a părăsit camera, s-a așezat pe marginea patului.

– Cum te simți? a întrebat-o, mângâindu-și prietena pe braț.

– Bine. Mă doare puțin stomacul, dar altfel sunt bine.

– Te-ai speriat?

– Cumplit.

Sara s-a cuibărit mai bine în pat și a căscat.

– Noroc că Texas a înțeles. Totul a fost din vina lui. Dacă n-ar fi vorbit cu mine, nu s-ar fi întâmplat nimic rău. Poți să-ți închipui că o persoană poate să te șocheze atât de tare, când se comportă normal?

– Trebuie să-mi povestești mai mult despre cină mâine, a întrerupt-o Jessica. Acum te las să te odihnești.

Doar când Sara a început să respire liniștit și egal, Jessica a îndrăznit să plece de lângă ea și să se întoarcă în

camera ei. Era flămândă și simțea un gol în stomac. I-ar fi fost imposibil să adoarmă fără să mănânce ceva.

Jessica a deschis ușa de la bucătăria castelului. Era prea târziu să se mai întoarcă. Tot grupul lui Texas stătea adunat în jurul mesei celei mari și toate privirile s-au întors către ea. Cu părul ciufulit și în haine de casă, se simțea goală, dar trebuia să ignore acest amănunt.

– Mulțumesc că i-ai salvat viața lui Sara în seara asta, a spus ea și s-a apropiat de Texas.

Unul dintre ceilalți bărbați s-a ridicat imediat și i-a întins mâna.

– Numele meu e Anders, a spus el. Și tu ești Jessica Romin. Sunt un *mare* admirator.

– Anders e poetul nostru, i-a comunicat Texas zâmbind.

– Înțeleg. Bună, Anders, a spus Jessica.

El i-a tras un scaun.

– Așază-te lângă mine. N-aș putea să-mi imaginez o companie mai plăcută, a zâmbit el.

– Ai grijă, a sărit Texas. Anders are o inimă de aur, dar vorbește fără întrerupere, așa că pontul zilei e să nu-l lași să se desfășoare.

Platoul cu mâncare a decis-o. Nu putea să părăsească bucătăria și, un minut mai târziu, stătea cu o farfurie în față, între Anders și Texas.

– Cum se simte? a întrebat-o Texas.

– Doarme ca un copil, i-a răspuns Jessica. Era cât pe-aici... E o minune că scapă întotdeauna cu viață, din călătoriile ei de reporter.

Jessica a zâmbit și s-a întins după pâine.

– Călătorii de reporter?

– Asta e meseria ei. Călătorește în jurul pământului, în căutare de aventuri, care de care mai trăsnite. După aceea scrie și conferențiază despre ele.

Jessica și-a turnat câteva picături de ulei de măsline pe felia de pâine, înainte de a lua o îmbucătură mare.

– Nu e ziaristă?

Jessica a mestecat metodic, apoi i-a explicat:

– Ba da. Dar nu scrie decât despre călătorii. Un reportaj mare, în fiecare an. Acum caută inspirație pentru următorul.

Texas i-a turnat un pahar de vin.

– Mulțumesc, i-a spus ea, în timp ce el turna licoarea.

Anders și-a pus mâna pe brațul ei, făcând-o pe Jessica să tresară.

– Munca prietenei tale e cu siguranță interesantă, dar vreau să aud mai mult despre tine. Ești măritată?

Toți cei de la masă au început să râdă și Jessica a simțit cum a roșit. S-a uitat la mâna lui. Îngrijită. Unghii tăiate scurt. Caldă. A lăsat-o acolo, a ridicat capul și i-a întâlnit privirea.

– Nu, nu sunt. Dar tu?

– N-am întâlnit femeia potrivită. Încă.

Ochii lui străluceau. Jessica simțea că era tot atât de roșie în obraji ca tomata pe care tocmai și-o pusese în farfurie, deși înțelegea că el glumea.

Texas s-a uitat la ei.

– Anders a fost cel care te-a recunoscut, i-a comunicat el. La maturitate s-a hotărât să scrie o carte, pentru că n-are ce altceva să facă.

– Interesant, a comentat Jessica. Unde-ai ajuns cu ea?

Anders a scuturat din cap și a izbucnit în râs.

– Nu, până una-alta, nu fac decât să vorbesc despre ea. Dar poate tu ai putea să mă înveți cum s-o pornesc.

Jessica s-a uitat la ceasul de pe perete. Ora 2. Era în toiul nopții, totuși nu se simțea obosită. Dar voia să vadă cum se simțea Sara, așa că, după ce a terminat de mâncat, s-a ridicat.

– Nu, nu pleca, a rugat-o Anders.

– Trebuie. Trec prin camera lui Sara, să văd cum se simte.

– Asta poate să facă și Texas, a insistat Anders.

– Se înecă în prezența lui. Nu îndrăznesc să-l las, i-a răspuns Jessica și i-a zâmbit eroului zilei. Din nou, mii de mulțumiri. Poate ne vedem mâine?

– Promite-mi, a spus Anders, înainte ca Texas să apuce să deschidă gura.

– Promit.

Jessica se simțea incitată într-un fel ciudat de convorbirea cu Anders. Plăcut bărbat, s-a gândit ea când, cu pași ușori, a urcat scara de piatră către camera lui Sara. Foarte plăcut bărbat. Trecuse atât de mult timp de când nimeni altcineva, în afară de JP, nu-i mai făcuse curte, încât uitase cum era. Ar fi trebuit să-și ofere bucuria asta mai des. În cele din urmă, avea să-i cedeze lui Anders, era convinsă de asta. Trebuia doar să înceteze orice contact cu JP. De exemplu, să nu-i mai răspundă la telefon.

Dacă Sara se simțea complet refăcută în ziua următoare, se gândea să se mute la Maria. Discuția cu Anders despre scris și despre procesul de creație îi stârnise inspirația, iar acum nu voia decât să se așeze în fața calculatorului. Crampa scriitorului o părăsise de data asta.

27

A doua zi dimineață, după micul dejun, Jessica a urmat-o pe Sara în bibliotecă.

– E prea riscant să stau în camera mea. Se aude totul prin pereți, a spus ea și s-a uitat peste umăr, când au deschis ușa cea grea. Aici putem să stăm în liniște. Povestește-mi, cum e tipu'? a întrebat-o Sara și a închis ușa după ele.

– Texas? Foarte plăcut.

Jessica se plimba prin camera enormă.

– Trebuie să fie mii de cărți aici, a spus ea, plimbându-și mâna pe cotoare.

Mirosea a coperți vechi din piele. A scos un volum, s-a așezat pe unul dintre numeroasele fotolii, arătând cu degetul către ferestre.

– Oare de ce se făceau așa înainte? Într-o grămadă de culori și fără să poți să vezi prin ele.

– Există cu siguranță o explicație, i-a răspuns Sara scurt și s-a așezat vizavi. Și cum, plăcut? Povestește tot.

– N-a vorbit prea mult, dar ce a spus a fost foarte OK. De ce mă întrebi? Ești interesată?

– Da, sunt interesată să știu ce are împotriva mea, dar poate că n-a spus nimic despre asta? În orice caz, mă gândesc să mă mut cu tine. Nu poți să mă lași singură.

– Dacă vrei să-i ții companiei Mariei, n-am nimic împotrivă, i-a zâmbit Jessica. Eu va trebui să lucrez.

– Dar cu mine cum rămâne? La mine nu te gândești?

– Nu. Ești un om în toată firea. Aventuroasă și total capabilă să-ți porți singură de grijă.

– În clipa asta nu-mi doresc decât să mă întorc acasă, i-a comunicat Sara.

– Nu încă. Se petrec prea multe drame amuzante aici. Nu doar cele două în care ești și tu amestecată. Mă întreb de ce Maria vede roșu în fața ochilor imediat ce vine vorba despre castel și despre cei doi frați. Mă întreb despre ce e vorba. Femeia asta îmi incită cu-adevărat fantezia. Aici s-ar putea ascunde o dramă fantastică.

– Nu sunt amestecată în nicio dramă. Ce vrei să spui? a sărit Sara, care nu părea interesată de povestea Mariei. Alții trăiesc drame în care mă amestecă și pe *mine*, dar eu nu am nicio vină. Pe mine doar mă afectează.

Sara i-a aruncat lui Jessica o privire rănită.

– Dar bineînțeles că ești amestecată. Cu unul aproape că te-ai culcat, iar celălalt nu te suportă fiindcă l-ai urmărit – așa zice el. Noroc că totuși ți-a salvat viața. Ar fi putut doar să considere că ai primit ce meritai.

Jessica a izbucnit în râs.

– Nu mă cunoaște, a bombănit Sara, căreia nu i se părea amuzant că un om n-o plăcea fără ca ea să-i fi greșit cu ceva.

– Normal. Și, cine știe, poate c-o să-și schimbe părerea, după ce a vorbit ieri cu mine. L-am lămurit că scrii numai despre călătorii cu caracter de aventură și despre nimic altceva. Și ce simte Eros nu știi încă. N-ai vorbit cu el de când aproape că v-ați amestecat anumite fluide ale corpului.

– Sună atât de dezgustător, așa cum o spui tu, s-a înfiorat de neplăcere Sara.

– Pentru că tu mi-ai descris totul așa, i-a răspuns Jessica. Dar, dacă vrei să transformi toată povestea asta într-una caldă și tandră, poftim.

– Nu, chiar deloc. Eros e îngrozitor, chiar dacă aseară și-a făcut numărul și m-a dus în brațe până în cameră.

Jessica înțelegea că Sara voia să plece de-acolo acum, când situația era cum era, dar, în ceea ce o privea, se gândea să rămână în Toscana. Pe de-o parte, pentru că avea o idee pentru noul ei roman, pe de alta, pentru că spera să poată ca mai târziu să discute cu Maria. Era convinsă că existau multe informații pe care femeia asta putea să i le furnizeze.

Că acțiunea următorului ei roman avea să se desfășoare într-un castel era deja hotărât. Era destul să privească turnurile, pentru ca mintea să înceapă să-i lucreze. Cele două rivale erau definite. Cine avea să fie model pentru eroina cărții nu știa încă. Fiica lui Texas s-ar fi potrivit. Jessica trebuia să găsească un motiv să se apropie de ea în zilele următoare. De fapt, nu avea nevoie de personaje

reale, dar, dacă ele îi erau acum servite pe tavă, nu putea decât să spună mulțumesc și să le preia. A scos telefonul și l-a trecut pe *mute*.

O sunase JP. De trei ori. Jessica știa că așa avea să se întâmple, deci era pregătită. O noutate era că el lăsase un mesaj, pe care Jessica l-a ascultat după ce a ieșit din bibliotecă.

„Jessica, trebuie să vorbim. E timpul. Eu nu mai pot să continui așa. Sună-mă."

După ce Jessica s-a asigurat că Sara era complet restabilită, a acceptat oferta Carlottei de a-l lăsa pe șoferul castelului s-o ducă acasă la Maria.

– *Welcome Jessica, I take your luggage. You rest.*[1]

Maria i-a smuls din mână bagajul, care nu era decât o geantă de motocicletă și un rucsac, și a dispărut în casă.

– *Come Jessica, come!*[2]

Își legăna posteriorul generos, făcând fusta plisată să-i fluture în jurul gleznelor. A urmat-o pe scara de lemn care scârțâia macabru. Maria a luat-o într-o altă direcție față de prima seară în care dormiseră acolo.

Maria a mers clămpănind din papucii de casă, până a ajuns la ultima ușă de pe partea stângă.

– *Look, Jessica, look,*[3] a spus femeia deschizând ușa.

Totul era magnific, de la tapetul cu floricele mici până la patul mare și vederea către parcul castelului.

---

[1] *Bine ai venit, Jessica. Îți iau eu bagajul. Tu odihnește* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

[2] *Vino, Jessica, vino!* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

[3] *Uite, Jessica, uite* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

– *Now food, Jessica, food and you rest. Maria take care*[1], a continuat Maria, care părea să fi hotărât că admiraseră destul camera. *Come, come!*

Și-a scos laptopul și alte lucruri trebuincioase pentru lucrul la noul proiect scriitoricesc și a încercat să evite gândul la mesajul lui JP. Slavă Domnului că nu era în Stockholm! Era convinsă că el o căutase acolo, așa cum obișnuia. Și, ca de obicei, ea ar fi simțit că-i lipsea atât de mult, încât n-ar fi fost nevoie de prea multă muncă de convingere ca să-i deschidă.

Îl rănise când îi ceruse s-o lase în pace? Dacă ar fi rămas, ea i-ar fi vorbit despre sentimentele ei, dar de data asta nu era decât vina lui. Jessica nu mai era dispusă să discute nici despre trecut, nici despre viitor.

Nu peste mult timp era adâncită în noul manuscris și când, în sfârșit, s-a ridicat de pe scaun, lucrase cinci ore, fără ca măcar să fi ridicat capul. E o poveste limpede și firească, s-a gândit ea. O bucura în aceeași măsură în care o și îngrozea. Cărțile ei aveau întotdeauna o profunzime și, dacă citeai printre rânduri, înțelegeai că personajele erau oricum altfel, numai nu unidimensionale. Dar acum lucrul ăsta era mai evident decât în alte dăți.

Era ora 11. Dacă s-ar fi culcat acum, putea să se trezească la 7 și să se apuce din nou de lucru. Înainte să stingă lumina, i-a trimis un sms lui Sara, care i-a răspuns imediat. Și ea se culcase, dar fără să mănânce de cină.

Dacă nu vreau să mor de foame, ar fi mai bine să mă mut la Maria, scria ea.

---

[1] *Acum mâncare, Jessica, mâncare și tu odihnești. Maria are grijă* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

Jessica nu lăsase niciodată pe cineva să aibă grijă de ea, dar împotriva unei forțe a naturii ca Maria nu avea nicio șansă. La ora 7 dimineață, ușa camerei s-a deschis și gazda ei și-a făcut intrarea cu o tavă mare în mână.

– *Breakfast*[1], a spus ea și a pășit în cameră.

A pus tava pe o măsuță cu roți, pe care apoi a tras-o lângă pat.

– *You are welcome*[2], a continuat ea și a părăsit încăperea înainte ca Jessica să apuce să se scoale sau să deschidă gura ca să-i mulțumească.

Când ușa s-a închis, Jessica a zâmbit și s-a ridicat în capul oaselor. S-a uitat la tavă și a atins pâinea cu arătătorul. Era caldă. Pâine proaspăt coaptă. Jessica se întreba când se trezise Maria ca să-i servească ceva atât de minunat. Pe tavă se afla tot ce un suedez și-ar fi putut dori să mănânce la micul dejun. Șuncă, dulceață, brânză, ouă, bacon, suc. O cană mare cu cafea. Lapte. Tomate. O sticluță cu ulei de măsline și o solniță. Jessica a scuturat din cap. Maria pregătise acest mic dejun special pentru ea. Micul dejun al italienilor nu arăta deloc așa. Drept mulțumire, avea să mănânce până la ultima firimitură.

O jumătate de oră mai târziu era sătulă, îmbrăcată și pregătită pentru o plimbare. Apoi avea să se apuce de scris. Dimineața era timpul potrivit pentru mișcare. Mai târziu se făcea prea cald. În timp ce mergea într-un tempo susținut către castel, gândurile i s-au oprit la prietenul lui Texas, Anders. Care o sunase și o întrebase dacă puteau să se vadă. Deși Jessica avea multe de făcut, acceptase. Se înțeleseseră să se întâlnească la 11.

---

[1] *Mic dejun* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

[2] *Cu plăcere* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

Maria a pufnit pe nas la invitația de a o urma într-o plimbare plăcută până la castel. A pufnit pe nas, a făcut câteva grimase de dispreț și a dat din mâini.

– *Castle? Walk? Why?*[1]

Nu trebuia să te aștepți de la ea la vreo sărutare pe obraz când pomeneai de locul acela. Asta era limpede.

Când a ajuns la alee, Jessica s-a oprit. Nu avea nevoie să meargă mai departe ca să vadă parcul. Și-a scos carnetul de însemnări, să noteze tot ce vedea. De aici, de la distanță, i se înfățișa o altă imagine a castelului. Doi frați necăsătoriți, cu un cerc de cunoscuți năuci, se potriveau de minune cu un asemenea loc. Fantezia lui Jessica venea în completare, după ce Sara îi împărtășise amintirile ei cu prinți, cu artiști, cu baldachine, cu canapele în stil baroc și cu căzi de baie cu picioare din aur.

Cel mai bine era să se întoarcă. Voia să apuce să scrie puțin, înainte ca Anders să apară.

28

JP știa că, începând din clipa aceea, între ei se instaurase o stare de război și că trebuia să acționeze.

De aceea nu i se părea ciudat că fugise de toate și se îngropase în muncă. În plus, Jessica nu era încă acasă. În orice caz, nu-i deschidea, când suna la ușa ei. De fapt, era recunoscător pentru asta, chiar dacă s-ar fi simțit mai ușurat să scape de povara de a nu-i fi povestit despre Felicia.

Vorbise despre asta cu cel mai bun prieten al lui, cu Eric, care scuturase din cap și zisese că nu și-ar fi dorit să fie în pielea lui JP, iar asta nu fusese deosebit de încurajator.

---

[1] *Castel? Plimbare? De ce?* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

Dar la ce erau buni prietenii, dacă nu-ți dădeau sfaturi sincere? De fapt, Eric nu vrusese să-i dea vreun sfat. Doar îi spusese că putea să conteze pe sprijinul lui în ziua în care avea să-i mărturisească totul lui Jessica.

Interviurile de angajare se terminaseră și el putea să plece din Stockholm oricând dorea. Dacă era să fie sincer, îi era dor de Paris. În apartamentul de acolo se simțea izolat de restul lumii și, în clipa aceea, posibilitatea de a gândi în liniște era lucrul de care avea nevoie. Și așa, Jessica nu era acasă. Pe lângă că-i bătuse la ușă, îi trimisese nenumărate sms-uri, la care ea nu răspunsese.

Și-a împachetat puținele lucruri pe care le căra cu el între țările în care locuia: pașaportul, telefonul, agenda și o carte în format de buzunar. Ca să-și mențină la zi cunoștințele de limbă, în afară de franceză, citea cărți în suedeză, în Suedia, și în greacă, în Rhodos. Dar de data asta nu avusese dispoziție de citit și și-a pus cartea în bagaj fără ca măcar s-o fi deschis. Poate în avion.

Eric l-a întâmpinat la Charles de Gaulle[1].

– Arăți atât de deprimat, că nu îndrăznesc să te las singur, i-a spus prietenul lui și l-a îmbrățișat.

– E chiar atât de rău? i-a răspuns JP și l-a privit pe Eric.

– Cam așa ceva, a încuviințat Eric. Cum merge cu femeile din viața ta?

Mergeau către ieșire, Eric cu brațul pe după umerii lui JP.

– Îmi fac probleme, s-ar putea spune liniștit.

JP a zâmbit larg.

– Dar mai bine să vorbim despre tine. Cum îi merge lui Chantalle la Sorbona?

Deși cei doi prieteni se știau de mici, Eric n-o întâlnise niciodată pe Jessica. Nu pentru că JP încercase s-o ascundă

[1] Aeroportul internațional al Parisului (n. tr.).

de ochii prietenilor, dimpotrivă, dar așa arăta relația lor. Când se întâlneau, erau atât de ocupați unul cu celălalt, încât nu simțeau nevoia să socializeze cu alții. JP o întâlnise pe Sara, cea mai bună prietenă a lui Jessica, de două ori, dar numai pentru că o găsise întâmplător acasă la Jessica. Și Sara dispăruse aproape înainte s-apuce să se salute.

– Mulțumesc, îi place mult, în special pentru că s-a mutat de acasă, a spus Eric. Mie nu-mi prieste la fel de mult ca lui Marie, care pare fericită că n-am rămas decât noi doi. E timpul să ne îndrăgostim din nou ca în tinerețe, zice ea. După peste douăzeci de ani de căsnicie.

Zâmbetul lui spunea că, de fapt, și el era destul de mulțumit cu decizia soției.

– Dar în seara asta sunt numai al tău. Vrei să mâncăm la *La Sonja*?

– Nu, pentru că nu pot să fac abstracție de profesia mea, i-a răspuns JP. Mai bine pregătesc eu ceva simplu, acasă.

Câteva ore mai târziu, Eric se lăsa mulțumit pe spate, pe pernele canapelei din camera de zi a lui JP. Învârtea în mână un pahar cu coniac și tocmai își exprimase surprinderea că n-o întâlnise niciodată pe femeia care ocupa un loc atât de important în gândurile lui JP.

– Totuși a existat în viața ta vreme de treizeci de ani, a spus el. Nu crezi că e timpul?

JP s-a așezat în fotoliul de vizavi și și-a pus picioarele pe taburetul care funcționa ca măsuță.

– Acum poate că n-o să mai fie nimic, a remarcat el. Așa încăpățânată parcă n-a mai fost niciodată.

A încercat să zâmbească fără să reușească. JP era neliniștit din cauza lui Jessica. Putea măcar să-i fi dat un semn de viață. Poate întâlnise pe altcineva? JP și cu ea nu hotărâseră să nu mai aibă și alte relații și nici nu vorbiseră vreodată despre asta. Când se vedeau, erau atât de ocupați unul cu celălalt, încât părea imposibil ca ea să fie

la fel de caldă și de minunată cu un alt bărbat. A simțit o împunsătură în piept. Oare asta era? De asta îl respinsese acum mai ferm decât în alte dăți? Așa trebuia să fie. Un alt bărbat. A dat coniacul pe gât și s-a întins după sticlă.

– Trebuie să te concentrezi pe Felicia, i-a declarat Eric și a ridicat paharul către JP, care l-a ridicat pe al lui.

– Da, poate.

Era bucuros c-o avea pe Felicia și ar fi trebuit să se mulțumească cu ea. Dar Jessica era Jessica. Era *femeia lui*. Cum ar fi putut să trăiască fără s-o mai întâlnească? Ea era elixirul, cea la care tânjea în lungile zile de muncă. Brațele între care voia să se odihnească la bătrânețe; când se întorcea acasă, după o zi de muncă în micul restaurant din Rhodos, la asta visa.

– Atunci n-ai decât să faci cum dorești, a concluzionat Eric, când JP i-a vorbit despre planurile lui. Dar mai întâi trebuie să-i spui despre Felicia.

– Ai dreptate. Trebuie să-i spun cum stau lucrurile.

În dimineața următoare era atât de mahmur, încât n-a putut să se miște din pat. Abia după-amiază s-a târât afară, la soare, și doar ca să-și cumpere pâine. După aceea s-a grăbit înapoi, în apartament. O duminică dăruită cu vreme frumoasă, în Montmartre, e ca în Skansen în seara de Sânziene, s-a gândit JP, închizând ușa după el. Capul îi bubuia. Avea nevoie de o cafea, să se limpezească.

Luase o hotărâre care putea să fie decisivă.

29

Sara era pe punctul să iasă din castel, când Eros a alunecat în spatele ei, fără ca ea să remarce, și i-a suflat în ceafă. Sara s-a speriat atât de tare, încât, pentru o

clipă, a simțit o amorțeală în brațe. Îngrozită, a început să și le maseze.

– Dumnezeule, ce m-ai speriat!

Nu știa dacă trebuia să se simtă ușurată sau să se teamă.

– Cum așa? Sunt doar eu, a zâmbit bărbatul și a mângâiat-o pe fund. Mergem în camera ta?

Sara l-a țintuit cu privirea. Ce fel de om era? Ce credea? C-o să se culce cu el așa, la comandă? Aproape că făcuse asta cu două zile înainte, era adevărat, dar episodul respectiv nu-i dădea dreptul lui Eros s-o pipăie.

– Nu mă atinge. Bineînțeles că nu mergem în camera mea, i-a răspuns ea.

Ca să rămână la castel, trebuia să fie încredințată că Eros avea s-o lase în pace, că avea să înceteze cu propunerile de felul ăsta. Doar plătise pentru șederea acolo și nu-i era datoare cu nimic. Dimpotrivă. El îi era dator. Ei și familiei ei.

– Dar de ce?

Bărbatul avea o expresie surprinsă, ca și cum o mângâiere pe fund trebuia să fie de-ajuns pentru ca Sara să-l primească în camera ei.

– Acum treizeci și patru de ani ar fi fost suficient, Eros. Dar nu și acum.

– Atunci ce faci aici?

Vocea i se întunecase.

– Sincer? Caut vinul bunicului meu, pe care el l-a păstrat în pivnița castelului și pe care nu l-a mai primit înapoi, când mama voastră a murit, i-a răspuns Sara.

Ochii contelui au devenit ficși și privirea, neplăcută. S-a aplecat către ea și a pus mâna pe perete, deasupra capului ei.

– Culcă-te cu mine și-o să vedem ce putem să facem, a zis el sec.

– La naiba, nu ești prea întreg la minte, a exclamat Sara, strecurându-se pe sub brațul lui și îndepărtându-se cât de repede putea fără să fugă.

Când a pornit motocicleta, era furioasă și speriată. „Atunci ce faci aici?", o întrebase el și în clipa aia nu avea un răspuns rațional. Imaginea pe care o avusese despre Eros, când rezervase călătoria, fusese aceea din anii optzeci. În epoca aia, Eros fusese un bărbat splendid și, chiar dacă apetitul lui sexual presupusese sex în fața ei, mai degrabă decât *cu ea*, Sara îl adorase. Îi acceptase și multe dintre jocuri. Prea multe. Gândul la ceea ce însemna atunci o aventură erotică o făcea acum să se simtă rău.

Deci ce făcea acolo?

Era o întrebare justificată din partea lui. O întrebare pe care și ea ar fi trebuit să și-o pună.

Nu știa încotro se îndrepta. Doar că voia să fie cât mai departe de castel, pentru câteva ore. A ieșit din perimetrul curții și a continuat să conducă. Va vedea unde va ajunge.

O invidia pe Jessica, care se simțea în Toscana ca acasă, în timp ce ea voia să plece de acolo. Dar își înțelegea prietena. Castelul, cu împrejurimile și cu tot ce se petrecea acolo alcătuia o ambianță dramatică mai mult decât propice unui scriitor.

În ceea ce o privea, Sara avea nevoie urgentă de un subiect pentru următorul reportaj. Ziarul îi cerea să livreze câte un reportaj amplu pe an și, dacă voia să apuce să-l scrie, trebuia să se grăbească. Procesarea jurnalistică lua timp și reportajul trebuia inclus în numărul din decembrie. Patru luni până atunci și nicio idee în afara celei despre o insulă pustie, pentru care nu simțea prea mult entuziasm. Sincer vorbind, i se părea plicticos să stea mai

multe săptămâni în singurătate. Era o provocare, dar care nu i se părea deosebit de atrăgătoare în clipa aceea.

Spera că plimbarea cu motocicleta avea s-o relaxeze. Era, cu siguranță, lucrul de care avea nevoie ca să poată să gândească limpede.

De fapt, nimic n-o împiedica să meargă și mai departe. Putea să plece de tot de la castel. Jessica n-ar fi protestat. Ea era cu siguranță ocupată până peste urechi cu noul ei prieten, Anders. Eros avea să se bucure, iar Texas avea să simtă că era lăsat în pace de ceea ce el credea că era un reporter care-l urmărea. În clipa aceea, Sara nu se bucura de prea multă simpatie din partea nimănui, lucru care o durea. Nu-și amintea să fi făcut ceva care să îndreptățească această situație.

A simțit cum ochii i se împăienjeneau de lacrimi. Asta era periculos când conducea și, când lacrimile au început să-i curgă, adunându-i-se în cască, s-a oprit și a tras pe dreapta. Avea în buzunar un pachet cu batiste de hârtie. Era bine când începea să plângă, se descărca, lucru pe care îl făcuse de mai multe ori de când Danne o părăsise. Și-a suflat nasul și și-a scos telefonul. Simțea nevoia unui contact *imediat* cu marile iubiri ale vieții ei. *Mi-e dor de voi, sper că totul e bine, Italia e frumoasă. Sunați-mă oricând. Vă sărut, mama.*

Abia ce a trimis sms-ul, când a auzit motorul unei motociclete apropiindu-se. *Desigur,* Texas. Nu era cea mai bună zi din viața ei și, când Texas și-a oprit motocicleta lângă ea, s-a gândit că acum chiar nu mai exista vreo șansă să devină mai bună.

– Ești ziaristă.

Ea a ridicat din umeri.

– Da.

– M-ai căutat insistent acum câțiva ani.

– Am făcut eu asta?

– Da.

– Cum te cheamă, de fapt, pentru că nu-mi amintesc să fi căutat vreodată pe cineva cu numele de Texas.

– Adrian Falk.

Sara l-a privit uluită, apoi a izbucnit în râs.

– Glumești? Tu ești? Prietena mea era convinsă că ești bucătar. Cum ai reușit să eviți internetul? N-am putut să găsesc nici măcar o singură fotografie de-a ta, când te-am căutat după nume pe Google.

– Când îți îndrepți aparatul de fotografiat spre alții, e mai bine așa. Am preferat să rămân anonim. Despre tine existau însă multe informații pe Google și, când am citit că ești ziaristă, mi-a fost de-ajuns. Dar am vorbit cu Jessica, într-una din serile trecute, și ea mi-a spus că scrii reportaje, nu cancanuri. Îmi pare rău, am greșit în ceea ce te privește. Pentru că presupun că m-ai căutat în calitatea mea de fotograf, nu ca să scrii despre viața mea privată.

– Da, bineînțeles. Fotografiile tale din Galapagos sunt cunoscute în toată lumea. Te-am căutat de multe ori, ca să vorbim despre asta. Un om mai ocupat n-am mai întâlnit.

Texas și-a pornit motocicleta.

– Încotro? Vrei să mergem împreună o bucată de drum?

Sara a scuturat din cap. Nu se gândea să-l ierte așa de ușor. Fusese, desigur, foarte interesată să discute cu el, când avusese nevoie de cel mai bun specialist în fotografii de natură, iar mesajele ei fuseseră, poate, puțin neclare, în cele din urmă chiar ușor agresive, când văzuse că nu primea niciun răspuns, dar reacția lui i se păruse exagerată.

– Mi-ai ascultat vreodată mesajele?

– Primele, în care nu-mi spuneai decât să te sun, a recunoscut Texas rușinat. După aceea mă înfuriam, când îți vedeam numărul.

– Dar atunci trebuie, într-adevăr, să-ți mulțumesc că mi-ai salvat viața. A fost un gest ieșit din comun, îmi dau seama acum, când știu ce simțeai față de mine.

Sara s-a uitat peste umăr, apoi a accelerat și a pornit în trombă, lăsându-l la marginea drumului. Nu avea decât să se plimbe singur.

Printre livezi se zăreau acoperișuri roșii. Ținutul verde și fierbinte se desfășura în fața ei, kilometru după kilometru.

Case din piatră, una mai frumoasă decât alta. Nume de localități, pe care până atunci nu le văzuse decât pe etichetele sticlelor cu vin. Câmpuri galbene de floarea-soarelui. Drumuri străjuite de chiparoși maiestuoși. Pulsul lui Sara se liniștea încetul cu încetul, pe măsură ce încântarea de a vedea toate acele lucruri minunate creștea. S-a înfiorat. În chiar acea clipă, călătoria ei în Toscana i se părea divin de frumoasă.

Din când în când se oprea ca să facă fotografii și ca să-și bucure sufletul cu peisajul minunat. Așa ar trebui să trăiască toți oamenii. Era ca și cum acolo orice neliniște dispărea.

N-am nicio geantă, dar o sticlă cu ulei de măsline îmi încape în rucsac, s-a gândit ea când a intrat într-unul dintre sate. Se simțea mult mai bine acum, decât cu o oră înainte. Putea să-i mulțumească pentru asta frumosului peisaj italian. Era imposibil să fii indispus, când erai înconjurat de atâta frumusețe. Când, în plus, s-a gândit la ce-ar fi putut să mănânce mai târziu, în cursul zilei, bucuria i-a sporit. Chiar dacă lipsea mai mult de la castel, nimeni n-avea să remarce, nimeni n-avea să-i simtă lipsa.

Își imagina: paste cu ceva bun alături. Parmezanul era absolut necesar. Poate niște bacon. Și niște ruccola. Și tomate. Nimic nu era mai bun decât tomatele italienești. Simțea un gol în stomac. Mozzarella. Poate ca aperitiv. Ah, ce bun! Cu tomate și cu câteva picături de ulei de măsline.

Puțin oțet balsamic. Un pahar cu vin roșu, dacă era dispusă să aștepte, să nu urce pe motocicletă câteva ore.

Dar, întâi de toate, trebuia să mănânce înghețată. Se gândise la asta încă de când trecuse granița italiană.

A coborât de pe motocicletă și a făcut câteva mișcări, ca să se dezmorțească înainte să-și scoată geaca din piele. Când telefonul a sunat, a zâmbit larg, pentru sine. Era cu siguranță unul dintre copii, care voia să-și audă mama.

30

Anders a intrat în cameră fluierând. Jessica a zâmbit. Părul zburlit și tricoul alb, care îi atârna afară din pantaloni, i se potriveau. Arată bine, s-a gândit ea și a încercat să evite să-l compare cu JP. În timp ce ochii albaștri ai lui Anders scanau camera, privirea intensă și întunecată a lui JP fulgera în creierul ei. S-a hotărât să facă abstracție de ea și de golul din stomac. Anders era interesat de ea, așa că avea de gând să se intereseze și ea de el.

– Da, e frumos aici, a spus Jessica și a mângâiat cu mâna scaunul de lângă ea. Așază-te. Vrea să aud totul despre viitorul tău manuscris.

El s-a așezat.

– A, nu... Trebuie să începem cu tine și cu cărțile tale.

Jessica începea să se simtă în elementul ei. A zâmbit și a făcut un gest cu mâinile.

– Versiunea scurtă, a spus ea, după care i-a povestit despre drumul de la primul manuscris la succesul internațional.

S-a ridicat și s-a apropiat de fereastră.

Anders n-o speria, deci putea să-și pună la bătaie întregul arsenal feminin. Purta una dintre rochiile ei mulate, singurele pe care le avea în bagaj. Pentru acea zi alesese

una cu un decolteu mai adânc. S-a hotărât să nu analizeze mai profund de ce. Dacă acest bărbat se gândea să continue să-i facă curte, ea avea să-l răsplătească cum se cuvenea pentru asta. Și-a legănat ceva mai mult decât de obicei șoldurile, când s-a ridicat, după ce a auzit-o pe Maria strigând.

– *Jessica, Jessica, coffee for you and mister Anders*![1]

– Când te strigă Maria nu-ți rămâne altceva de făcut decât să te ridici și să te execuți, a comentat Jessica zâmbind. Vino!

Când au intrat în bucătărie, Maria le-a arătat tava așezată pe bancheta din bucătărie. Pe ea nu era doar cafea, ci și o prăjitură mare, cu ciocolată, care trona în mijloc.

– *Cioccolato cake, for you Jessica. And for mister Anders.*[2]

Maria a luat tava și i-a dat-o lui Jessica.

– *You take to room*[3], a dat ea din cap și a făcut un gest cu mâna către ușă. *Go Jessica, go.*[4]

– *No, no*, a spus Jessica. *We drink coffee with you.*[5]

Atât timp cât nu vine vorba despre castel, Maria e o minune de drăgălășenie și, când zâmbește, e de-a dreptul frumoasă, s-a gândit Jessica uimită. Nu observase asta mai devreme. Maria nu doar că gesticula, dar își folosea întreg corpul când vorbea. Și râdea și își lovea genunchii și totul era atât de pornit din inimă, încât cei prezenți s-au molipsit și ei. În scurt timp, râdeau toți trei în hohote.

Jessica își închipuise că Maria avea aproape 55 de ani, dar acum vedea că asta nu era posibil. Nicio zi peste 48, s-a

---

[1] *Jessica, Jessica, cafea pentru tine și domnul Anders* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

[2] *Prăjitură cioccolato pentru tine, Jessica. Și pentru domnul Anders* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

[3] *Du-o în cameră* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

[4] *Du-te Jessica, du-te* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

[5] *Bem cafeaua împreună cu tine* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

gândit ea, când i-a văzut ochii strălucind în nuanțe aurii. Și Anders părea fascinat de gazdă. Nu putea să-și dezlipească privirea de la ea, când Maria depăna poveste după poveste, din istoria ținutului. Au stat în bucătărie o oră, înainte ca Maria să-i trimită de acolo.

– *You go to room, I make dinner*[1].

A făcut un gest cu mâna către ușă. Audiența se terminase.

Nu era loc de proteste, învățase Jessica. Dacă Maria îți spunea să faci ceva, făceai. În orice caz, așa simțea Jessica, în timp ce urca, împreună cu Anders, scara din piatră.

– E singură? a întrebat-o el și a închis ușa după ei.

– Da. Așa cred, în orice caz. Nu poți niciodată să știi, a zâmbit Jessica. Dar nu ne-a prezentat pe nimeni până acum.

– Dar tu, Jessica? În viața ta există vreo iubire?

Privirile li s-au întâlnit și Jessica a încercat să simtă dacă se întâmpla ceva cu ea. O tresărire? Puțină roșeață în obraji? Respira mai repede?

Nimic. Nu simțea *absolut* nimic.

De aceea a îndrăznit să facă un pas mai aproape. Și apoi încă unul. În cele din urmă, stătea atât de aproape, încât îi simțea respirația. Cafea și prăjitură cu ciocolată. A încercat să se înfioreze puțin, când el și-a pus brațele în jurul ei, dar nimic. Întrebarea era dacă un sărut avea s-o miște în vreun fel și, un minut mai târziu, și-a dat seama că asta era cheia. În orice caz, așa a simțit o clipă. Până când JP i-a apărut în minte – atunci îmbrățișarea lui Anders i s-a părut cam anemică. Dar Jessica a hotărât să nu lase asta s-o împiedice. Când a făcut un pas în spate și și-a desfăcut cordonul lung al rochiei, știa că avea de gând să se culce cu el.

---

[1] *Tu mergi în cameră, eu pregătesc masa* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

Jessica a înțeles că, din partea ei, nu era vorba decât despre o confirmare, dar avea vreo importanță? Dacă tot se gândea să facă sex cu altcineva decât cu JP, avea dreptul să aibă ce sentimente dorea, înaintea acestui lucru. Dragostea era ceva care se dezvolta cu timpul între oameni. Numai în cărțile ei adevărata dragoste venea imediat. De aceea era înțelept să-l lase pe acest bărbat să-i simtă corpul, lucru pe care el avea să-l facă fără întârziere. Dacă li se dădea puțin timp, această istorie putea să se transforme în iubire.

Anders s-a apropiat, a tras rochia înapoi pe ea, fără ca măcar să-i atingă lenjeria lucioasă din satin. Jessica a rămas mută de uimire. I-a întors repede spatele și și-a legat din nou cordonul. Era prea jenată ca să-l privească.

– Ești o femeie foarte atrăgătoare, i-a șoptit el și s-a așezat în fața ei. Dar cred că ne grăbim.

S-a aplecat către ea și a sărutat-o pe obraz.

Sigur, Anders avea dreptate. Dar, în principiu, Jessica îl *rugase* să se culce cu ea. Or, nu asta voiau toți bărbații să faci? Așa credea ea. Așa se întâmpla în cărțile ei. Bărbatul nu spunea niciodată „nu". JP făcuse asta vreodată? Poate o dată, când ea vrusese să facă dragoste, în loc să discute, dar întâlnirile lor începeau întotdeauna cu sex, până când ajungeau să fie epuizați. Întotdeauna.

Dar ce știa ea, din experiența ei limitată? Nimic, din câte se părea.

Jessica a zâmbit și a încercat să dea impresia că-i era indiferent dacă mai așteptau sau nu.

– Dacă spui tu..., i-a răspuns ea și și-a aranjat rochia. Mă gândeam să mă inspir pentru viitoarea mea carte, dar presupun că trebuie să fac asta în altă parte.

Jessica a izbucnit în râs. Dar își dorea ca podeaua să se deschidă și s-o înghită.

– Uneori e vorba despre lupta dintre înțelepciune și sentiment, a zâmbit el.

– Știi foarte bine că nicio femeie nu vrea să audă asta. Noi vrem să fim dorite atât de mult, încât înțelepciunea să nu mai existe pe harta lumii.

A zâmbit și ea, dar fiecare credea cu tărie în fiecare cuvânt pe care-l spusese. Îi plăcea când simțea că JP nu-i rezista, când o arunca pe pat și-i smulgea hainele de pe ea. Când o ținea atât de strâns, încât abia putea să respire, când făcea dragoste cu ea ritmic și cu forță, în același timp sărutând-o pasional.

Cum ar fi putut să accepte mai puțin de-atât?

– Vrei să facem o plimbare? i-a propus el.

Așa va arăta viața de-acum înainte, s-a gândit ea, în timp ce-și punea pălăria de soare, în fața oglinzii. Avea să devină o domnișoară bătrână, care făcea plimbări frumoase, cu bărbați arătoși, care nu o doreau.

31

În copilărie, Sara mergea în Italia din doi în doi ani. Părinții nu aveau bani să călătorească mai des. Chiar dacă locuiseră la bunicul, atât timp cât el trăise, călătoria era totuși scumpă pentru doi adulți și un copil. Drumul cu mașina le lua patru zile și în timpul ăsta întotdeauna dormeau în cort. Sara își amintea de acele nopți ca de întâmplările cele mai palpitante din călătorie, când familia se înghesuia pe o saltea mare, pneumatică. Sara dormea între părinții ei, care îi spuneau povești și râdeau până când ea adormea.

Serile prăjeau cârnați și coceau marshmallows[1], iar diminețile, după ce-și strângeau lucrurile, tata le invita, pe

[1] Dulciuri gumate, care se pot coace la flacără. Se consumă ca atare sau prin tartinare, pe biscuiți (n. tr.).

ea și pe mama, la micul dejun, într-una dintre tavernele din apropiere. Sara își amintea că acele mese i se păreau un lux. Putea să mănânce oricât voia.

– Încearcă să te saturi, îi spunea tata. Nu știm când o să mai mâncăm.

Apoi nu mai făceau altceva decât să mănânce, tot restul călătoriei. Întotdeauna, când se întorcea acasă, era mai rotundă. Conform mătușilor ei, mâncarea era un panaceu: vindeca totul, începând de la durerea de cap și până la tristețe.

– Mănâncă, fetițo, ești atât de slabă! Mănâncă! o îndemnau ele și-i puneau sub nas farfurie după farfurie.

Mama lui Sara nu spunea nimic. Uneori îi făcea lui Sara cu ochiul, ca și când i-ar fi spus *înțeleg că nu e ușor, dar eu țin cu tine* și o lăsa pe Sara să se descurce singură. Draga mea mamă, erai înțeleaptă, s-a gândit Sara.

Și-a tras fermoarele lungi, care-i ajungeau până aproape de coapse, și și-a scos pantalonii de piele. Pe dedesubt avea niște pantaloni subțiri din bumbac, pe care și-i pusese ca să poată să se plimbe în voie, fără să sufere de căldură. Și-a îndesat hainele groase în rucsac și și-a pus ochelarii de soare. Se gândea să rămână acolo ceva mai mult timp.

Nu avea nevoie să se întoarcă la castel la o anumită oră. Se afla în țara tatălui ei și se gândea să mănânce mai întâi înghețată, apoi cina, exact cum hotărâse. Apoi avea să mai vadă.

Străzile pavate cu piatră cubică au condus-o către sat. Plănuia să se așeze la o terasă și să comande cea mai mare cupă cu înghețată de ciocolată care exista.

– Pot să iau loc?

Texas a zâmbit. Asta îl face să arate destul de plăcut, a apucat ea să gândească, înainte ca el să se așeze pe scaun.

– Și pentru mine același lucru, i-a comunicat el chelnerului, care s-a întors repede cu înghețata.

– Vorbești bine italiana, a comentat Sara, care nu știa dacă trebuia să-l roage să plece sau să-i mai dea o șansă.

El a ridicat din umeri.

– Mă descurc.

Au tăcut, savurând înghețata. Sara se întreba ce voia Texas. Nu era prea vorbăreț.

– Aș vrea să...

N-a apucat să spună mai mult, înainte ca el s-o întrerupă.

– Între tine și Eros e ceva?

Sara s-a înecat cu înghețata, a tușit și s-a întins după șervețelele puse sub o piatră, în mijlocul mesei.

– Trebuie să încetezi cu chestia asta, i-a spus ea, tușind.

– Cu ce?

– Să mă faci să mă înec.

– Dar te și salvez, a răspuns el zâmbind. Așadar care-i treaba cu contele?

– Asta nu te interesează pe tine, i-a spus ea și și-a ridicat ochelarii de soare pe frunte.

A mai tușit de câteva ori, mai mult ca să câștige timp. De ce îi punea o asemenea întrebare, dacă nu voia decât să discute, ca niște oameni normali? Își ceruse scuze, pentru că o judecase greșit, iar acum făcea asta.

Și-a dat scaunul în spate, ca să se ridice, dar el a prins-o de mână.

– Știu, iartă-mă, dar e un tip destul de ciudat.

– Ce înseamnă asta?

Mâna lui Texas era caldă. Uscată. Îngrijită. Două pete mici cafenii, dar asta era tot.

– Nimic, de fapt, poate că nu sunt decât invidios pentru că are atâta putere de atracție față de femei.

Bărbatul a zâmbit.

– Îl cunoști?

– Ar fi exagerat să spun că-l cunosc, dar l-am mai întâlnit cu ocazia unei altei reuniuni de motocicliști. Eram aici cu o sarcină de serviciu. Dar tu?

Sara a simțit că se înroșise.

– Locuiam în apropiere verile, când eram mică. Bunicul meu a lucrat la castel.

– Și atunci l-ai cunoscut pe Eros?

– Da.

– Și ați avut o relație amoroasă?

Sara și-a tras mâna.

– Așa cum am spus, nimic care să...

– ... mă intereseze pe mine, nu, înțeleg. Din nou, *sorry*. Doar că nu pot să înțeleg ce văd femeile la el. Sigur, arată bine, asta pot s-o spun, în calitate de fotograf, dar de aici și până la...

– Sex? Și ce propui? Curtea platonică, de acum o sută de ani?

– Da.

– Eu sunt foarte proaspăt divorțată și puțin cam afectată de asta ca să mai pot să flirtez.

Că aproape se aruncase în brațele lui Eros nu avea nevoie să povestească.

– Și eu sunt de curând divorțat, de mai puțin de un an, i-a spus Texas și a început să curețe cu linguriță marginile cupei de înghețată.

– Ce-ai făcut ca să treci peste perioada grea?

Întrebarea ei era sinceră.

– Cred că m-a ajutat timpul. Și slujba. Dormeam adesea la birou.

Texas a dat afirmativ din cap, când chelnerul a venit să-i întrebe dacă mai doreau ceva.

– Mie mi-e foame. Ție? a întrebat-o el pe Sara.

– Nu trebuie să te întorci?

– Ba da, dar nu încă. Mă gândesc să stau aici, cu tine, pân-o să te hotărăşti să zâmbeşti şi să-mi spui că m-ai iertat. Te încredinţez că nu sunt o persoană dificilă. Dimpotrivă. Aş dori să-ţi dovedesc asta într-un fel.

– Eu mănânc cina invers. Încep cu îngheţata şi mă gândesc să termin cu paste.

Şi-a aplecat cupa ca să culeagă şi ultima picătură de îngheţată. Texas părea de-a dreptul inofensiv şi nu era chiar aşa de rău să aibă companie – în orice caz, când mânca la restaurant.

– E o trattoria ceva mai departe. Să mergem acolo. Aici nu prea cred că au mâncare. Eşti invitata mea, a spus el, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

În timp ce câţiva instrumentişti întreţineau o atmosferă de antren printre mese, Texas şi Sara se desfătau cu mâncarea. Pe masă aveau tot ce Sara îşi dorise ceva mai devreme, în ziua aceea, dar şi bruschette, măsline, tomate uscate la soare şi brânzeturi. Au comandat un vin roşu, pe care l-au băut pahar după pahar. Muzicanţii s-au oprit la masa lor şi, râzând, Sara şi Texas au început să gesticuleze amuzaţi, când oamenii s-au pus pe cântat despre dragoste şi căsătorie.

– Nu, nu, nu, a strigat Sara, care simţea că începea să se ameţească. Suntem prieteni. Doar foarte buni prieteni.

Texas s-a ridicat şi a întins mâinile către ea.

– Ce zici, Raphael? Dansăm?

Sara a izbucnit în râs.

– Eu sunt al naibii de bună. Asta ca să ştii.

Şi-a dat scaunul la o parte şi i-a luat mâna.

Ceilalţi clienţi se uitau la ei şi băteau ritmul din palme şi, dacă asta se întâmpla pentru că salsa improvizată nu se prea potrivea cu muzica de acordeon sau pentru că picioarele refuzau să-l mai asculte pe Texas, Sara nu ştia. Dar era

cât se putea de antrenant și de amuzant. Și relaxant – cu un bărbat căruia nu părea să-i pese prea mult de ceea ce credeau alții. Altfel ar fi rămas pe scaun. Într-adevăr, dansul nu era punctul lui forte.

Două ore mai târziu erau amândoi atât de amețiți, încât cu greu au reușit, împleticindu-se, să parcurgă drumul înapoi și să urce panta pavată cu piatră cubică. Sara nu mai petrecuse de mult o seară atât de plăcută.

– Ce surpriză că ești atât de amabil! N-aș fi crezut!

Capul i se învârtea și, dacă nu găsea foarte curând un pat în care să se culce, simțea că avea să se prăbușească.

Atât de amețită nu mai fusese de mulți ani. Texas era o companie extrem de plăcută. Ce ciudat! Cu doar câteva ore înainte nu fusese decât o figură bizară. Sigur, un erou, dar o figură bizară. Acum îl admira. Avea umor. Mult umor.

– Texas, trebuie să găsim un hotel. Zilele trecute nu era niciunul liber în apropiere de Pisa. S-ar putea să dormim sub cerul liber.

– N-am nimic împotrivă, i-a răspuns el.

Bărbatul o cuprinsese cu brațul pe după umeri, dar ea nu simțea nicio atracție. Abia își revenise după întâmplarea cu contele. Dar credea că puteau să fie prieteni. Prieteni din aceia care păstrau legătura și *după* concediu. În orice caz, așa simțea acum, după trei carafe cu vin.

– Acolo! a zis Texas, arătând o firmă ruginită de hotel. Hai să încercăm acolo!

Cinci minute mai târziu aveau fiecare câte o cheie în mână și urcau pe scara îmbrăcată în mochetă, către etajul doi.

– Noapte bună, frrrumoasa mea, a spus Texas împleticit și a sărutat-o pe frunte. Ești al naibii de fainâ!

Texas a deschis ușa camerei lui.

– Ne vedem la micul dejun?

Sara a încuviințat din cap și a făcut un pas către dreapta, spre ușa ei.

– Absolut. Somn ușor.

Abia după ce s-a băgat în pat și-a adus aminte c-ar fi trebuit s-o sune pe Jessica, dar acum nu mai era în stare, deși trecuse de 10 și jumătate. S-a hotărât să-i trimită un sms.

A doua zi dimineață, Sara a evitat să se uite în oglindă. N-ar fi putut să conducă încă vreo două ore de atunci înainte, dacă se gândea la cât băuse în seara precedentă. Și-a pus ochelarii de soare, pe care nu se gândea să și-i mai dea jos tot restul zilei. A închis ușa de la camera ei și a ciocănit în cea a lui Texas.

– Hei, prietene, trezește-te, i-a strigat ea.

Când nimeni nu i-a răspuns, a ciocănit din nou. Și din nou. În cele din urmă, a bătut cu pumnul în ușă. Oare Texas dormea atât de adânc?

Nu-i rămânea decât să mănânce micul dejun singură. Nu avea de gând să se atingă de motocicletă înainte de a fi băut cel puțin trei cești cu cafea.

32

Texas nu putuse să doarmă, dar, în loc s-o trezească pe Sara, plecase într-o plimbare.

În seara precedentă ziarista îi povestise despre bunicul ei și despre vinul acestuia, iar Texas voia s-o ajute. Dar cum? Pivnița de vinuri a castelului era vestită, aproape legendară, deoarece puțini reușiseră s-o viziteze.

Le-ar fi arătat-o frații castelani, dacă Texas i-ar fi rugat? Puțin probabil. Pe de altă parte, nu exista nicio altă posibilitate să cobori în ea. În orice caz, din câte putea el să-și dea seama. Dacă era adevărat ce spunea Sara, că familia furase vinul bunicului ei, frații nu aveau niciodată s-o lase pe jurnalistă să intre acolo.

Dimineața era la fel de caldă ca seara de dinainte și nu avea niciun chef să se întoarcă încă la hotel, așa că a continuat să meargă spre sat. Spera să găsească undeva un espresso, chiar dacă abia trecuse de ora 7. Avea o ușoară durere de cap. Fusese o seară surprinzător de plăcută. Își dădea seama că nu se purtase prea frumos cu Sara, de când se întâlniseră, dar ea era destul de generoasă ca să-l ierte și chiar să-și recunoască propria vină în legătură cu neînțelegerea survenită între ei. Sara era o femeie remarcabilă. Și atrăgătoare. Prezentă, cu o privire plină de curiozitate.

Se întâmplă ceva când mă gândesc la ea, a constatat el surprins. Ceva se lega în el. Așa că afirmația că Sara nu era genul lui trebuia corijată. Îl impresionase, în special când îi povestise despre călătoriile ei. Și avea o strălucire specială în privire, când vorbea despre munca ei. Părea să fie importantă pentru ea, așa cum și pentru el munca lui era importantă.

În sfârșit, o cafenea. Cu siguranță, încăperea nu era mai mare de douăzeci de metri pătrați, iar la tejghea era un amalgam de oameni, fiecare cu câte o ceașcă mică în față. Sunt probabil în drum către serviciu, s-a gândit Texas. Costumele se amestecau cu jeanșii și cu fustele scurte. Nivelul de zgomot dat de pălăvrăgeala lor se apropia de asurzitor.

Texas a luat un espresso dublu și s-a așezat pe marginea trotuarului din fața cafenelei. Avea nevoie de liniște ca să înțeleagă ce se întâmpla cu el. În orice caz, era evident că Sara nu era la fel de fascinată de el, precum era el de ea. Știa cum arăta privirea unei femei căreia îi stârnise interesul. O văzuse – și ignorase – de multe ori. Poate ar fi trebuit să profite de ocaziile ivite după divorț. Nu știa dacă mai „funcționa" așa cum trebuia cu altcineva. Sexul rămăsese ultimul pe lista lui de priorități, un timp îndelungat. Se va schimba asta acum? Oare asta era forma de atracție

pe care o simțea în legătură cu Sara? Sau jurnalista nu era decât o femeie neobișnuit de agreabilă?

Trebuia să afle.

Și-a pus mâna la ochi ca să se ferească de soare și s-a uitat spre piață, când a văzut o siluetă care i se părea cunoscută. Să fie oare Eros, acolo, în fața hotelului? Și cine e femeia? Nu putea să audă ce spuneau cei doi, dar ambii păreau agitați. Femeia dădea din mâini, iar Eros părea pregătit să se ferească din calea ei. Au pornit-o spre o mașină pe care Texas o văzuse și o admirase lângă castel. Sigur îi aparținea contelui. Eros i-a deschis femeii portiera, i-ar ea l-a împins într-o parte, înainte să urce. Tot femeia a închis portiera de pe partea pasagerului trântind-o, iar contele arăta destul de spăsit când a înconjurat mașina, ca să se așeze la volan. Texas l-a văzut scuturând din cap înainte să deschidă portiera și să intre în automobil. Maserati-ul a mai rămas pe loc încă două minute, înainte să demareze în trombă.

De fapt, nu era nimic ciudat că Eros înnopta la hotel împreună cu amantele lui. Ceea ce surprindea era că părea cam șifonat. Ca și cum femeia aceea însemna mai mult decât o simplă aventură. Era, desigur, interpretarea lui Texas, dar ceva trebuia să se fi întâmplat, căci femeia era extrem de furioasă. Poate că Eros se rușina de ceva, dar ăsta ar fi fost un lucru pozitiv, pentru că ar fi arătat că bărbatul avea totuși sentimente. Impresia pe care Texas și-o făcuse despre el până atunci era aceea a unui bărbat căruia exact sensibilitatea îi lipsea, a unui bărbat nesentimental și calculat. Asta era o parte din fascinația de a locui la castel, pentru că Texas știuse cine era Eros încă dinainte să-și facă rezervarea de călătorie.

S-a uita la ceas. 8 și jumătate. S-a ridicat de pe bordura trotuarului și și-a scuturat praful de pe fundul pantalonilor. Dacă Sara nu era deja trează, avea s-o trezească el.

În timp ce mergea către hotel, a sunat-o pe fiica lui.

– Tată pierdut, când te întorci la castel? l-a întrebat Lovisa.

– Ți-e dor de mine?

– Nu în mod deosebit. Mă bucur că m-ai sunat ieri și mi-ai spus c-o să încerci să te împrietenești cu Sara, pentru că mie îmi place de ea. Ai reușit să-ți ceri iertare?

– Da. Sper, în orice caz, i-a răspuns el și a simțit cât de importantă era, de fapt, iertarea jurnalistei. Ce face Anders? S-a întâlnit cu Jessica?

– Da. Și azi o să se ducă iar la ea – slavă Domnului! Crezi c-ar putea să iasă ceva din chestia asta?

Texas a izbucnit în râs.

– Poți să-l întrebi. E mai mult vorba despre el. Spun asta cu multă dragoste, pentru că știu exact cât de nesigur de el însuși e Anders.

– Dar tu nu ești nesigur. Să nu-mi spui că ai sentimente, pentru că nu pot să aud așa ceva. Tu ești tatăl meu și trebuie să fii mare, puternic și de neînvins.

Texas și-a dat seama că Lovisa zâmbea.

– Știu. Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar, la o adică, nu sunt decât o vietate neînsemnată.

– Sara, a spus ea. Sara e „la o adică". Din cauza ei te simți acum nesigur, nu-i așa?

Texas și-a dres glasul.

– Gata, trebuie să închid. Pornesc către casă cam peste vreo oră.

33

Sara a luat-o ușor pe drumul înapoi. Știa c-avea să-i ia două ore să parcurgă cele zece mile, dar nu se grăbea. Trebuia să facă rost de costume pentru balul mascat din seara aceea. Ăsta era tot programul zilei.

Vorbise cu Jessica, care îi spusese să afle de la Eros ce era între cei de la castel și Maria.

– De ce? Ce importanța are dacă sunt prieteni sau nu? În plus, nu mai vorbesc cu el.

Sara se oprise să cumpere ulei de măsline și făcea semne de mulțumire cu capul cuiva care îi întinsese un păhărel cu ulei, ca să-l guste.

– Sunt atât de curioasă! Maria radiază ca un soare atât timp cât castelul nu e adus în discuție.

Sara a gustat și a dat din nou din cap, când un nou păhărel i-a fost întins. Era bun. Puțin iute. A arătat către sticlă.

– Putem să vorbim puțin mai târziu? Acum cumpăr niște ulei.

A plătit 50 de coroane pentru o sticluță. Acasă m-ar fi costat dublu, s-a gândit ea mulțumită. Lui Sara îi plăcea ceea ce ea considera că erau *afaceri bune*. Putea să fie vorba despre orice, de la o poșetă aflată la reducere până la carnea de calitate cumpărată direct de la producător. O afacere bună nu avea, de fapt, nicio legătură cu banii. Era sentimentul că făcuse rost de ceva valoros, care era important.

Pe tejghea, în fața ei, se afla o pâine proaspătă, care mirosea minunat, și, dacă și-ar fi cumpărat o bucată, împreună cu puțină șuncă, ar fi putut să-și încropească prânzul. Cu o sticlă de apă minerală, ar fi fost un alt om.

Valea se întindea în fața ei și Sara s-a uitat după un loc umbros, unde să se așeze. Dar nu era singura care se gândise la asta. Pentru că sub stejarul bătrân stătea deja o pereche. O să ne înghesuim puțin, dar asta n-are nicio importanță, s-a gândit ea.

A scos o păturică din geanta motocicletei și s-a îndreptat spre stejar.

– Îmi permiteți să mă așez aici? a întrebat ea.

A rupt pâinea caldă în bucăți și a scos dopul sticlei de ulei. A turnat câteva picături din lichidul galben pe pâine,

apoi a adăugat o felie de șuncă de Parma. Sandviciul avea un gust divin. În ciuda peisajului, mesteca încet, cu ochii închiși. I se părea că așa gustul devenea și mai pregnant. Câte o senzație pe rând ajungea.

A mâncat jumătate de pâine înainte să se declare mulțumită. A deschis sticla de apă și a privit în jurul ei.

Nu se apropiase nici măcar cu un pas de vreo idee de reportaj, deși ziua era relaxantă, prima după o perioadă lungă de stres și de nemulțumire. Poate c-ar fi trebuit să inventeze o aventură, în loc s-o trăiască în realitate. Pe de altă parte, asta ar fi fost o înșelătorie. Oamenii călătoreau totuși pe urmele ei. Dacă ar fi publicat o fantezie, și-ar fi pierdut credibilitatea în fața cititorilor ei fideli. S-a gândit să-și mai acorde câteva zile. Apoi, în cazul în care nu găsea o soluție, să anunțe ziarul că, de data asta, nu avea să mai trimită un reportaj.

Îi promisese că avea să ajungă acasă cel târziu la ora 5. Plănuiseră să meargă la Pisa și să-și cumpere haine pentru balul mascat. Sara nu avea niciun chef, dar era timpul să se întoarcă la castel, indiferent dacă voia sau nu. A învelit sticla de ulei într-un ziar pe care îl avea încă din Hamburg și a băgat-o în rucsac, înainte de a o porni încet înapoi. Pe la jumătatea drumului, Texas a depășit-o și i-a făcut semn să se oprească.

– Bună, a spus el venind lângă ea. Aici ești!

A închis motorul și a zâmbit larg.

– Unde ai dispărut? l-a întrebat ea. Am trezit jumătate din hotel încercând să te trezesc pe tine.

I-a zâmbit ca să-l facă să înțeleagă că nu era supărată. Texas avea voie să ia micul dejun când voia și cu cine voia. Ei nu-i păsa câtuși de puțin.

– N-am putut să dorm și-am crezut că apuc să fac o plimbare înainte ca tu să te trezești. Nu mi-ai dat numărul tău de telefon, a adăugat el, izbucnind în râs.

– Ce părere ai despre *hitta.se*[1]? Spre deosebire de tine, eu sunt deschisă față de toată lumea, când e vorba despre cine sunt și cum se poate lua legătura cu mine.

– Nu m-am gândit la asta. Sunt de-a dreptul „nemodern" și-mi folosesc telefonul, pe care am dat o grămadă de bani, doar ca să sun și să fotografiez. N-ai putea să închizi motorul, ca să nu mai trebuiască să strig?

Sara a scuturat din cap.

– Trebuie să plec. I-am promis c-o să găsesc costume pentru balul mascat.

– OK. Atunci vin și eu cu tine, a decis Texas, petrecerea asta nu mă prea atrage, chiar dacă suntem invitați la o masă cu opt feluri de mâncare. Dar prietenii mei sunt teribil de încântați de ce-o să li se servească.

– În ce-o să te deghizezi? Ai cu tine haine pentru asta?

Bărbatul a dat din cap.

– Da, am. Dar în ce-o să mă deghizez e secret.

Texas s-a așezat pe motocicletă.

– Pornim?

O oră mai târziu urcau pe aleea castelului. Noi motociclete stăteau parcate în față, una mai luxoasă decât cealaltă.

– Ai mers vreodată cu vreuna din astea? l-a întrebat Sara, arătând către o Honda gigantică, vopsită în roșu.

– Nu. Dar tu?

Ea a izbucnit în râs.

– N-aș ajunge cu picioarele la pământ. Cât crezi c-ar costa?

– Nouă, cam 250 de mii. Dar nici motocicleta ta nu e ieftină.

– 1 500.

---

[1] Site de internet cu informații despre persoanele care locuiesc în Suedia (n. tr.).

Texas a privit-o uimit.

– În cazul ăsta, vânzătorul a vrut să ți-o dăruiască.

– Mă îndoiesc, a murmurat ea.

Danne sunase și se înfuriase, dar nu mai era nimic de făcut. Sara cumpărase ea însăși motocicleta, în loc să i-o vândă altcuiva. Putea să strige cât voia și, nu, nu se gândise că el avea nevoie de bani. Și, nu, nu înțelegea cât rău îi făcuse. Porcul, murmurase ea printre dinți, după ce încheiase convorbirea.

Texas și Sara și-au parcat motocicletele și se îndreptau către intrarea principală în castel.

– Mi-a făcut plăcere compania ta, i-a spus Texas, ținându-i lui Sara ușa grea.

– Mulțumesc. Și mie, i-a răspuns Sara cu sinceritate.

Texas se transformase într-un bărbat plăcut de îndată ce scăpase de bănuiala că era urmărit.

– Ne vedem mai târziu? a întrebat-o el.

– Cu siguranță, i-a răspuns ea, cred că voi fi prezentă la cina de diseară.

– Sara!

S-a întors și a văzut-o pe gazdă venind către ea.

– Ai avut o zi plăcută? a întrebat-o Carlotta.

Se părea că nu observase că Sara dormise în altă parte.

– Mulțumesc, foarte plăcută. Am făcut o călătorie în împrejurimi, am cumpărat ulei de măsline, am mâncat înghețată.

Sara a zâmbit mulțumită. Fusese, cu-adevărat, minunat.

– Mă bucur, a zis Carlotta. Și vii la cină în seara asta?

– Absolut. Trebuie să mergem în oraș și să ne facem rost de haine pentru balul mascat, dar asta n-o să ne ia prea mult timp. Împrumutăm o mașină de la Maria.

– Apropo de Maria. Prietena ta se simte bine acolo?

O lucire de neliniște a apărut brusc în ochii femeii.

– Sigur. Maria e o gazdă extrem de atentă, i-a răspuns Sara fără să aibă habar de procentul de adevăr din afirmația ei.

– Mă bucur să aud asta, a spus Carlotta.

Vocea ei sunase puțin rece? Sara nu putea să interpreteze acea intonație. Carlotta arăta acum din nou ca de obicei. Și lui Sara poate i se păruse că văzuse ceva ciudat în privirea ei.

Carlotta a zâmbit.

– Atunci ne vedem diseară. Și... în altă ordine de idei... cineva te așteaptă în cameră.

Sara se simțea iritată. Nu avea niciun chef să-l întâlnească pe Eros între patru ochi. Pe de altă parte, era poate nevoie să termine într-un mod prietenesc ceea ce nici nu apucase să înceapă.

34

Jessica voia să arate fără cusur la plecarea către Pisa. Nu apucau să se mai schimbe înainte de cină, așa că trebuia să fie deja pregătită, deși i-ar fi plăcut să mai facă un duș înainte să-și îmbrace rochia mulată, care se închidea parte peste parte și avea un imprimeu cu șerpi. Își dorea să-și fi adus aminte să-și fi luat cu ea în bagaj un furou cu efect modelator. N-ar fi ocupat mult loc. Dar acum nu mai e nimic de făcut, s-a gândit ea și și-a pus pantofii cu tocuri înalte, dar comozi. Abdomenul îi ieșea în evidență, dar asta era.

Maria avusese amabilitatea să le împrumute mașina ei și, când Jessica a apărut la volan, Sara o aștepta în fața castelului.

– Mă gândesc să mă mut la tine, i-a comunicat Sara după ce a urcat.

– Cum? De ce?

– Pentru că acolo atmosfera e mai agreabilă decât la mine.

– De când crezi tu că Maria e agreabilă? a întrebat-o Jessica zâmbind. Pune-ți centura, a continuat ea și s-a uitat în oglinda retrovizoare înainte de a porni.

– Ei, nu e chiar așa de periculoasă, a comentat Sara.

– Eu cred că e amabilitatea întruchipată. Numai tu ai avut probleme cu ea.

– Știu, dar trebuie, pur și simplu, să mă lupt cu teama mea. Cine știe? Poate vom deveni chiar bune prietene, Maria și cu mine. Ai vreo propunere în legătură cu hainele de bal? a întrebat-o Sara.

– Chiar mai mult de-atât. Pentru siguranță, am sunat și am rezervat costume pentru amândouă.

– Crezi c-o să fie amuzant? a întrebat-o Sara.

– Foarte amuzant, i-a răspuns Jessica, fără să creadă nici ea în ceea ce spunea.

În timp ce Sara îi povestea că se împrietenise cu Texas, Jessica nu era în apele ei.

Deși stătea în mașină, lângă cea mai bună prietenă a ei, se simțea singură. Avea un nod de lacrimi în gât. S-a ciupit de braț, să-și mute durerea de acolo. Nu voia să mai plângă. JP fusese jelit de atâtea ori! Ajungea.

– Am ajuns, a strigat ea exagerat de tare, după ce a parcat și și-a revizuit expresia feței.

Costumele erau deja ambalate în hârtie de mătase și singurul lucru pe care mai trebuiau să-l facă era să plătească.

– Nu mergem să vedem turnul înclinat, dacă tot suntem în Pisa? a propus Jessica. Nu poți s-o întrebi pe vânzătoare unde e?

Pentru că Sara nu avea nimic împotrivă să conducă, Jessica se gândea să bea un pahar cu vin. Trebuie să fie vreun restaurant pe lângă turn, s-a gândit ea când au ieșit

din parcarea magazinului. Voia să se amețească. În orice caz, atât cât să se simtă bine. Apoi avea să facă o nouă încercare cu Anders și, dacă el continua s-o refuze, se gândea să nu mai renunțe la costumul pe care-l închiriase.

– Mă întreb cât timp îți ia să urci în turn, cele trei sute de trepte sau câte-or fi. Nu-mi aduc aminte, sunt mulți ani de când n-am mai fost aici.

– Să urc? În ăștia? a spus Jessica, arătând către pantofii ei cu toc. Urcă tu, dacă vrei. Eu am de gând să admir priveliștea din *piazza*[1], unde pot să beau un pahar cu vin. Nu vreau să transpir înainte de cină.

Nu-i povestise lui Sara despre Anders. De ce, nu știa. Poate c-ar fi fost altfel, dacă nu s-ar fi simțit atât de... ratată. Dacă lucrurile mergeau așa cum voia ea, aveau să-și petreacă seara în camera lui, la castel. Sara se gândea să se mute la Maria și asta îi zădărnicea planurile. Dacă seara avea să fie reușită, era decisă să-i povestească totul. Până atunci însă, era mai bine să țină acest detaliu doar pentru ea.

– Azi m-am gândit iar la reportaj. Dar nu găsesc un punct de pornire. Poate c-ar trebui să fac o pauză de un an. Mă tentează ideea, fără îndoială. În orice caz, în clipa asta, a spus Sara, în timp ce se întorceau la castel.

– Ai promis un reportaj?

Jessica a dat absentă din cap și, somnoroasă, nu-și dorea decât să ajungă cât mai repede. Amețeala plăcută pe care o simțise după două pahare cu vin se risipise acum. S-a ridicat în scaun și a coborât oglinda parasolarului. Cu mișcări rutinate, și-a șters urmele de rimel de sub ochi, înainte să-și scoată rujul din poșetă și să-și aștearnă un nou strat pe buze.

---

[1] *Piață* (lb. italiană, în original) (n. tr.).

– Da, dar dacă mă răzgândesc acum, au timp să găsească pe altcineva.

Sara a intrat pe aleea castelului și apoi în curtea din față.

– Dar, Dumnezeule, câte motociclete! De unde-au apărut?

– Nu știu, i-a răspuns Sara.

– Te schimbi?

– Nu e bine așa?

– Ba da... dar jeanși? Mergem totuși la cină.

– Acum sunt motociclistă. Și, cu siguranță, nu voi fi singura îmbrăcată așa. Grăbește-te! Mi-e foame.

Jessica s-a privit o ultimă dată în oglindă, apoi a ridicat parasolarul. Era pregătită.

– Vin.

Când au intrat, Texas și Anders le-au făcut semn cu mâna. Grupul lor era strâns în fața sălii de mese. Sara și Jessica s-au pomenit imediat antrenate într-o discuție despre soiurile de tomate. Frații nu se zăreau, dar Jessica presupunea că amândoi aveau să sosească mai târziu. Se simțea nepotrivit îmbrăcată în rochia ei, chiar dacă o asemenea cină cerea haine de seară. Sara avusese dreptate. Multă lume purta jeanși în seara aceea, chiar și Anders, despre ale cărui gusturi Jessica își făcuse o altă impresie.

Atmosfera era plăcută, prietenii schimbau comentarii vesele. Jessica a observat cum Texas, din când în când, căuta privirea lui Sara și a izbit-o un gând: nu era ceva între ei? Când a întrebat-o în șoaptă, Sara a izbucnit în râs și i-a spus că i se părea, că nu era câtuși de puțin atrasă de Texas și nici el de ea. Dar Jessica era convinsă că nu se înșela. Doar era o maestră în domeniul amorului – deși nu de reputație mondială, dar cel puțin bine cunoscută. Chiar și în Italia – i se amintea mereu!

Când Eros s-a apropiat de ea și i-a luat mâna, Jessica a rămas perplexă. S-a uitat pe furiș la Sara și și-a ridicat ochii la cer.

– Așază-te lângă mine, i-a spus el.

Nu putea să-l refuze. Eros era totuși gazda serii. Dar putea să fie interesant. Jessica își făcuse deja o părere despre el, dar, dacă avea posibilitatea să și-o schimbe, nu era decât în avantajul ei.

– Ce frumoasă ești, i-a spus el, trăgându-i scaunul și ajutând-o să se așeze.

– Mulțumesc.

Complimentul o surprindea. Știa că nu era genul lui și, de aceea, a bănuit că Eros avea un interes să-i obțină bunăvoința.

O oră mai târziu încă nu înțelesese ce urmărea contele. Era plin de amabilitate și o făcuse, în repetate rânduri, să râdă în hohote. Sara stătea lângă unul dintre prietenii lui Texas și, din când în când, privirile i se întâlneau cu cele ale lui Jessica. Amândouă ridicau uimite din umeri. Eros arăta cât se putea de bine, dar până atunci nu se arătase curtenitor.

– Câți oaspeți aveți? l-a întrebat Jessica.

– În jur de o sută, i-a răspuns Eros. Sora mea s-a îngrijit de tot. Eu nu sunt prea priceput la logistică.

I-a umplut paharul cu vin și, după ce a pus sticla jos, mâna lui i-a căutat ceafa. Jessica s-a răsucit deranjată pe scaun, pentru a i-o da la o parte. De ce făcuse asta chiar acum, când Jessica începea să creadă că era un bărbat plăcut? Sau exact asta era tactica lui? Mai întâi se purta ca o gazdă politicoasă și primitoare, pentru ca apoi să determine un șoc.

– Aș vrea să-ți iei mâna de-acolo, i-a spus ea, când a văzut că el nu înțelesese.

Dar, în loc să-i respecte rugămintea, Eros și-a răschirat degetele pe gâtul ei, pe sub rochie. Dacă nu s-ar fi aflat la o masă cu atâta lume în jur, Jessica l-ar fi pălmuit. În loc de asta, l-a lovit cu piciorul pe sub masă și, la fel de repede, Eros și-a retras mâna.

– *Cara mia*[1], eu *văd* că ai nevoie de un bărbat, i-a șoptit el. De un bărbat adevărat, nu ca ăla care stă și se holbează la noi.

Jessica nu se gândise la Anders. Fusese ocupată să-l țină pe Eros la distanță, dar, când s-a uitat la el, privirile li s-au întâlnit. A lui era întrebătoare, iar ea i-a răspuns cu o grimasă de neputință. Spera să înțeleagă că nu avea încotro.

– N-ar trebui să-ți pese de ce am eu nevoie și de ce nu, i-a răspuns Jessica iritată.

– Tu scrii despre sex. E clar că ai nevoie de experiențe noi, i-a spus el și a zâmbit larg.

Dinții îi sclipeau în sala cufundată în semiîntuneric și, când Jessica i-a simțit mâna pe coapsă, s-a hotărât să reacționeze. I-a apucat pielea mâinii și a strâns-o cât a putut de tare, în același timp înfigându-și unghiile în ea.

– Termină, i-a șuierat ea printre dinți. Dacă vrei să nu țip, nu mă mai atinge!

35

Jessica și Sara s-au întors devreme la Maria, care avusese grijă să pună un pat suplimentar în camera lui Jessica. Pe măsuța dintre paturi se afla un fierbător de apă, ceai, lapte, lămâie, zahăr și biscotti[2]. Maria e într-adevăr o gazdă excelentă, s-a gândit Jessica, în timp ce Sara s-a aruncat pe pat. Jessica a pus în funcțiune fierbătorul de apă și a început să se gândească la seara care trecuse.

---

[1] *Draga mea* (lb. italiană, în original) (n. tr.).

[2] Prăjitură uscată cu migdale, din bucătăria italiană (lb. italiană, în original) (n. tr.).

Anders nu fusese într-o dispoziție de seducător. Dimpotrivă, o evitase după cină și ea îi era recunoscătoare pentru asta. Grosolănia *unui* bărbat îi fusese de-ajuns.

Contele își ceruse scuze, însă fără să pară sincer, și trecuse la o altă femeie, de îndată ce cina se terminase. Nici Sara n-avusese nimic împotrivă să părăsească castelul devreme. Era obosită după ziua precedentă – așa spusese.

Sara s-a ridicat și și-a scos puloverul.

– În sfârșit, a exclamat ea și și-a fluturat brațele. De acum înainte o să-mi iau un șal în loc de pulover, să pot să-l arunc de pe mine când vin valurile de căldură.

Jessica a ridicat din sprâncene.

– Draga mea Sara, tu nu știi despre ce vorbești. Eu miros a coajă putredă de portocală și trebuie să fac duș de trei ori pe zi. Mai vorbește când o să fii și tu în aceeași situație. Atunci o să-ți plâng ceva mai mult de milă.

Sara a zâmbit, a turnat apa peste plicurile de ceai și i-a întins o ceașcă lui Jessica.

– Biscotti, a spus ea. Mătușile mele făceau din ăștia.

Și-a pus doi pe o farfurie și s-a ghemuit, cu picioarele sub ea, pe patul îngust de campanie.

– Acum povestește-mi. Cum a fost Eros?

– La început, plăcut. Apoi a vrut să mă seducă. N-am crezut c-o să încerce, deși părerea mea despre el e cât se poate de proastă, i-a răspuns Jessica și s-a întins după biscuiții italienești. Mi-a povestit despre proprietate, mi-a zis cât de greu le e s-o întrețină, am vorbit despre întrunirea de motocicliști, prima dintr-o potențială serie, pe care o vor iniția, dacă ies în câștig, apoi mi-a pus mâna pe ceafă, crezând că voi leșina de extaz.

Jessica a mușcat din biscuit și a amestecat în ceai jumătate de linguriță de zahăr.

– Pe mine nu m-a onorat nici măcar c-o privire, a comentat Sara fără prea multă tristețe în voce.

– Dar, pe de altă parte, Texas te-a privit din belșug.

– Termină cu asta! Acum două zile mi-a salvat viața, ieri ne-am îmbătat împreună și am râs o seară întreagă. Asta a fost tot. Poți să fii prietenă și cu bărbați, știai asta? În ochii mei, e un erou, dar lucrurile se opresc aici.

– Arată extraordinar de bine.

– De acord. Și mă uit cu plăcere la el. Dar mai departe de-atât nu mă gândesc să merg. Și nici el.

– Vrei să spui că nici măcar n-ați flirtat, cât ați stat la restaurant?

Sara s-a gândit o clipă.

– Nu, să știi că nu.

– Dar ai simțit nevoia să te gândești puțin înainte să-mi răspunzi.

– Da, dar pentru că nu eram chiar trează. Am băut mult vin.

A făcut un gest de respingere cu mâna.

– Și, crede-mă, așa cum sunt, flămândă de atenție, aș fi remarcat, chiar daca eram beată. Și, oricum, l-aș fi respins. Slavă Domnului, n-a trebuit să fac asta.

– Dar cu Eros erai gata să te-arunci în pat. Trebuie să spun că Texas, în multe privințe, e o alegere mult mai bună.

Sara și-a pus ceașca și farfuria pe tavă și s-a sprijinit cu spatele de pernă.

– M-am gândit la asta. Că, fără ca măcar să clipesc, l-am lăsat să se apropie din nou de mine. Cred că asta are legătură cu povestea noastră. A fost ca o mică revanșă. L-am făcut să mă dorească și l-am respins, pe el, care a ales mereu alte femei și niciodată pe mine, când eram tânără.

– Se spune că prima dragoste nu se uită niciodată, în special dacă a fost plină de dezamăgiri, a spus Jessica.

Într-un fel, așa fusese și cu JP sau ea alesese să vadă lucrurile așa. Nu mai știa care dintre ei îl dezamăgise pe

celălalt, dar era, fără îndoială, comod să se gândească că JP fusese vinovatul, nu ea.

– E îngrozitor că-ți amintești mai degrabă lucrurile rele decât pe cele bune. Slavă Domnului că l-am respins pe Eros la timp! Azi nu mai simt nimic pentru el. Nu mai am niciun sentiment în legătură cu el, în afară de dispreț. Închipuie-ți că, pentru o clipă, am uitat ce i-au făcut bunicului meu, el și sora lui.

Ochii lui Sara fulgerau.

– O să le iau înapoi vinul ăla, chiar dacă pentru asta o să curgă sânge.

Jessica a izbucnit în râs. Sara părea atât de hotărâtă, încât contele ar fi făcut mai bine să-i înapoieze sticlele furate imediat și de bunăvoie.

– Nu te-ai gândit că vinul ăla poate să fie prea vechi de-acum? Ar trebui să aibă cincizeci-șaizeci de ani, dacă sticlele mai există. Crezi că s-ar mai putea bea?

– Nu știu și asta nu e important. Sunt sticlele mele. Punct.

– Și ce-o să faci cu ele acum, când te-ai mutat într-o garsonieră?

– Nici asta nu știu. O să rezolv problema când o să intru în posesia lor.

Sara a mai luat un biscotto și s-a gândit că și ea avea să facă o grămadă de biscotti după pensionare.

– Crezi că Eros e supărat pe tine? a întrebat-o Jessica.

– Supărat? E chiar amenințător, dar puțin îmi pasă. Dar, sigur, mă simt mai în siguranță nopțile aici, decât la castel. E foarte departe de a fi bărbatul visurilor mele, de asta poți să fii sigură.

– N-am știut că visezi la bărbați. Interesant. Povestește-mi.

– Îl știi pe Danne...

Jessica a izbucnit în râs.

– Da, îl știu pe Danne...

– Visez la *opusul lui*. Tu poți să-ți amintești o singură trăsătură pozitivă a lui Danne? a întrebat-o Sara euforică și a băgat în gură încă un biscuit.

– Da, pot. Avea multe, iar tu știi asta.

Jessica a zâmbit. Sara putea să glumească despre căsnicia ei. Asta însemna că se simțea bine.

– Ți-am spus că a sunat și s-a compătimit singur? Mi-a zis că l-am tras în piept cu motocicleta. E jalnic.

– Deci o prietenie între voi nu e de conceput?

– Niciodată.

Jessica nu i-a povestit că JP o căutase. Știa prea bine ce i-ar fi spus Sara: că trebuia să discute cu el. Jessica știa că, în cele din urmă, el avea să plece de tot și atunci viața avea să revină la normal. Fuga nu rezolvă nimic, nu poți să te lași acasă pe tine însuți, s-a gândit ea. Prietena ei avea dreptate, chiar dacă, nici ea, nu dădea cel mai bun exemplu. Aceasta avea să fie ultima excursie pentru Jessica. De acum înainte nu avea să mai călătorească decât dacă ea însăși avea să dorească asta, nu ca să scape de obsesia gândului la iubirea vieții ei.

Următorul ei roman urma să fie atât de intens și de puternic emoțional, încât nimeni nu avea să-l citească fără să se simtă profund mișcat. Cu atât mai puțin JP. Trebuia să fie acel rămas-bun pe care Jessica i-l adresa lui personal și cel mai bun pe care îl scrisese vreodată.

36

Sara a fost trezită de vocea Mariei, care cânta în bucătărie. O arie, din câte se părea, care chiar nu suna rău. Momentul din zi era totuși prost ales. Era abia 7 dimineața. Sara dormise atât de bine în patul de campanie al Mariei, încât se simțea complet restabilită. S-a uitat la

prietena ei, care părea să nu audă nimic. S-a sculat încet, să n-o trezească. Voia s-o roage pe Maria s-o ia mai ușurel. Nu e obișnuită să aibă scriitori suedezi sensibili în casă, s-a gândit Sara. Și-a tras pe ea jeanșii și un tricou. A deschis încet ușa și a ieșit pe coridor.

Nu se mai simțea înfricoșată. Îi trecuse, de când Maria înțelesese că Sara prefera să doarmă la ea. Maria fusese atât de fericită, încât o sărutase pe ambii obraji și-i urase bun venit acasă. Exista cu siguranță o explicație psihologică pentru faptul că lui Sara îi era frică de oamenii furioși, dar nu și de înălțimi sau de călătoriile în junglă. Acum nu mai existau atât de multe conflicte de care să se teamă. Mai trebuia ca și Eros s-o lase în pace, dar în casa Mariei se simțea în siguranță.

Chipul Mariei s-a luminat când Sara a intrat în bucătărie.

– *Come, Sara, I bake bread.*[1]

I-a întins o bucată de pâine fierbinte, pe care i-a plimbat-o pe sub nas, ca s-o facă să simtă aroma.

– *You have Swedish way with ham and tomato. Coffee?*[2]

De fapt, Sara nu venise decât s-o roage să cânte mai încet, dar mirosul era pur și simplu irezistibil. Acasă evita pâinea, pentru că stomacul îi funcționa mult mai bine fără ea, dar bucata pe care Maria i-o întindea acum nu putea s-o refuze.

Maria a așezat-o pe un scaun fără să discute.

– *Sit down*[3], i-a spus ea și s-a dus la masa de lucru, să taie o felie mare din pâinea abia ieșită din cuptor.

A scos apoi din frigider untul, cu care a uns generos pâinea, iar deasupra a pus mai multe felii de șuncă. A luat o roșie mare, dintr-un vas de lemn, și a tăiat-o felii, pe care

---

[1] *Vino, Sara, coc pâine* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

[2] *Ai ca în Suedia, șuncă și tomate. Cafea?* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

[3] *Stai jos* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

le-a așezat peste șuncă. Apoi a deschis un alt dulap, de unde a scos o ceașcă mare, pentru cafea.

– *Breakfast. You eat. Skinny woman*[1], a adăugat ea și a zâmbit.

După ce Maria a reușit s-o facă pe Sara să mănânce trei sandviciuri, s-a declarat mulțumită și s-a așezat în fața propriei cești cu cafea.

– Știi că eu vorbesc italiană, i-a spus Sara.

– Da, știu. Dar trebuie să-mi exersez engleza. Visul meu e să plec în America și să stau acolo un an. Am rude acolo, i-a explicat Maria și a luat o gură de cafea.

– Vii la balul mascat din seara asta? s-a încumetat Sara s-o întrebe, dar, în aceeași clipă, Maria a trântit ceașca de cafea pe masă.

– Era liniște și pace aici înainte ca tu și Jessica Romin să veniți cu surle și trâmbițe!

Femeia a amenințat cu pumnul, dar, de data asta, Sara nu s-a mai intimidat. În general, Maria era o ființă blândă, doar puțin aspră, când se înfuria.

– Dar de ce te înfurii de fiecare dată când vine vorba despre castel? Ce s-a întâmplat? Am putea să te ajutăm cu ceva? V-ați certat, ca vecini, tu și Eros?

– Eros? s-a răstit ea.

– Atunci care e problema? Ai vreun conflict cu cineva care lucrează acolo?

Gura Mariei a luat forma unei linii. Femeia a ridicat capul într-un gest care spunea că discuția era încheiată.

– *No talk no more*[2], a spus ea și s-a ridicat. *I take coffee outside*[3].

---

[1] *Micul dejun. Mănâncă. Femeie slabă ce ești* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

[2] *Nu mai vorbesc* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

[3] *Îmi beau cafeaua afară* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

Și-a luat ceașca și a ieșit bodogănind pe ușa dinspre grădină.

Mi-am ratat toate șansele să mai aflu ceva, s-a gândit Sara.

– Aici ești!

Jessica și-a întins brațele și a căscat.

– Ai mâncat? Miroase magic din bucătăria asta. Unde e Maria?

– Am mâncat, mirosul vine de la pâinea proaspătă, iar Maria e afară, în grădină, pentru că s-a supărat pe mine.

Jessica, care deschisese ușa frigiderului, s-a întors.

– Despre ce-a mai fost vorba de data asta?

– A fost vina mea. Fără să mă gândesc, am întrebat-o dacă vine la bal. Și nu m-am mulțumit cu-atât. Am continuat s-o întreb despre ea și Eros. Totul s-a transformat într-o dramă cu gesturi mari, apoi și-a luat cafeaua și-a ieșit.

Sara se uita către ușă.

Jessica a scos untul și l-a pus pe masă, înainte să spună:

– Cred că e un conflict vechi. Dacă Maria e un copil din flori, soră cu cei de la castel? Ei au moștenit averea contesei, dar nu și ea. Ceva în genul ăsta?

Pe scară s-au auzit pași și Maria a intrat.

– *No more stupid questions*[1], a spus ea prevenitor. *Good morning, Jessica Romin. Sleep well*[2]?

– *Si, si*, i-a răspuns Jessica și s-a întors la sandviciul ei.

Apoi a aruncat o privire rapidă către Maria, făcând un gest cu mâna către coridor.

– *I eat in room. Write new book*[3].

---

[1] *Fără alte întrebări prostești* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

[2] *Bună dimineața, Jessica Romin. Dormit bine?* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

[3] *Mănânc în cameră. Scriu carte nouă* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

După care și-a luat farfuria și ceașca de cafea și a pornit spre ușă.

– Vii și tu? a întrebat-o pe Sara, care s-a ridicat imediat.

– Mulțumesc, Maria, a fost un mic dejun fantastic!

Maria i-a aruncat o privire neagră, fără să răspundă. Poate pentru că nu era nevoie.

– Știi că aici vorbești engleza ta cea mai frumoasă? i-a spus Sara, în timp ce aranja patul de campanie.

– Știu. Nu înțeleg ce se întâmplă când vorbesc cu Maria. N-am vorbit niciodată engleză cu accent italian.

Jessica a vârât în gură ultima bucată de pâine.

– Trebuie să vorbim despre seara asta, despre bal. Ți-ai luat costumul cu tine?

– Da. E în șifonier.

Sara și-a scos din geantă telefonul care suna. S-a uitat la el fără să răspundă și l-a pus la loc.

– Cine a fost? a întrebat-o Jessica.

– Număr necunoscut. Nu răspund decât la numerele pe care le recunosc. Unde eram? Da, castelul. De fapt, nu-mi prea pasă de petrecerea asta, dar îmi dă posibilitatea să cercetez puțin locul. Poate găsesc scara către pivniță. Cu costumul pe mine, nimeni n-o să știe cine sunt.

Sara își epuizase ideile. Singurul lucru care-i mai rămânea și care era cel mai rațional era, desigur, s-o roage pe Carlotta să-i arate pivnița de vinuri. Eros i-ar fi interzis, fără îndoială, să intre acolo, dar poate că sora lui avea să aibă altă atitudine. Carlotta poate că nu știa nimic despre vechea ceartă cu bunicul.

– Trebuie să lucrez puțin înainte de bal, i-a spus Jessica. Vreau să spun că trebuie să mă lași în pace.

– Și eu ce să fac? a întrebat-o Sara.

– Tu poți să stai cu Maria. Sau să-l suni pe noul tău prieten, pe Texas. Poate că el a fost la telefon, când ai luat sonorul.

Sara a privit-o iritată pe Jessica.

– Ești cam copilăroasă pentru o femeie la menopauză, i-a spus ea pe un ton acru. Întâi o să fac o plimbare. E încă puțină ceață, așa că trebuie să fie plăcut afară.

Sara l-a văzut de departe. Când s-a apropiat, Sara i-a făcut semn cu mâna să se oprească. El a tras la marginea drumului și și-a scos casca.

– Bună dimineața. Ce faci aici la ora asta? l-a întrebat ea.

– Și eu mă întreb același lucru, i-a răspuns Texas, uitându-se în jur. Nu e nimeni pe drum acum. N-ai chef de-o tură?

– Nu, motocicleta mea e în altă parte și azi nu sunt în stare să conduc.

Texas a bătut cu palma pe șaua din spate.

– Urcă-te, a spus el. Știu unde putem să luăm micul dejun.

– Eu am mâncat deja.

– Atunci o să te uiți la mine cât mănânc. Mi-e cumplit de foame.

Asta nu era prea greu pentru Sara. Texas era plăcut la privit.

Și destul de musculos, a simțit ea când s-a așezat în spate și i-a cuprins mijlocul. Și el era îmbrăcat într-un tricou cu mânecă scurtă. Sara i-a simțit căldura corpului, când s-a lipit de spatele lui.

Nu pentru că i-ar fi păsat.

Deloc.

Nici măcar când mirosul discret de apă de ras i-a ajuns în nări, nu i-a dat prea mare importanță. N-a făcut decât să se lipească puțin mai tare de Texas.

Doar așa trebuie să faci când stai în spatele cuiva, pe o motocicletă.

37

– M-am gândit la povestea cu bunicul tău și cu vinul lui, i-a spus Texas, după ce s-au așezat la o masă pe terasă.

– Da?

Bărbatul i-a făcut un semn chelnerului, înainte să continue.

– Eu vreau cafea și ceva cu pâine. Tu?

– Un pahar cu suc de portocale. Mulțumesc.

În timp ce așteptau comanda, Texas a început s-o privească insistent. Sara simțea că intra în pământ.

– Te uiți fix la mine, i-a spus ea.

– Încerc să văd dacă ești de încredere, i-a răspuns el zâmbind.

– Cum îți dai seama de așa ceva?

În ceea ce o privea, ajungea ca Texas să-i surâdă, ca să-i câștige încrederea.

– E așa, o senzație.

– Și? Cum mă descurc?

El a întins mâna și și-a pus-o peste a ei.

– Surprinzător de bine, dacă ne gândim cum a început relația noastră.

Texas a izbucnit în râs.

– Mi-e rușine, dar poate mă înțelegi.

– Da, dar eu te-am iertat de mult. În plus, ești un erou. Povestește-mi la ce te-ai gândit în legătură cu vinul bunicului.

– Ca și tine, și eu vreau să ajung în pivnița castelului, dar motocicliștii obișnuiți, ca noi, nu sunt lăsați acolo. Tu ai o legătură specială cu frații, așa că, dacă tu îi rogi să ne permită o vizită în pivniță, eu pot să caut vinul bunicului.

– Chiar m-am gândit s-o întreb pe Carlotta, a exclamat ea uimită. Ce ciudat!

Dar era perfect. Se gândea *cu plăcere* că Texas avea s-o însoțească acolo.

– E puțin probabil ca Eros să vrea să mă ajute.

Texas a zâmbit.

– Se spune că au colecția cea mai valoroasă din Europa și ar trebui văzută înainte să fie vândută, pentru plata datoriilor la impozite.

– Asta urmează să facă? De unde știi? Se gândesc să-și plătească datoriile cu proprietatea familiei mele? Dar e îngrozitor!

– Pivnița valorează multe milioane. Se spune că au acolo adevărate raritați. Mulțumesc, a spus el, când chelnerul le-a pus în față mâncarea.

– În cazul ăsta, sigur că trebuie văzută, a comentat Sara. Ne întoarcem și încercăm să pătrundem acolo după ce termini de mâncat, a decis ea și a dat pe gât paharul cu suc, aproape fără să respire.

În sfârșit se întâmpla ceva. Un motiv rezonabil care să-i accelereze pulsul.

De fapt, nu voia să admită că era nemulțumită. Era vina ei că ajunsese în Toscana și că această călătorie nu era una dintre cele mai reușite. Fusese cât pe-aci să facă sex cu o fantomă din tinerețe, aproape că murise sufocată cu o bucată de șuncă și nu avea nicio idee de reportaj.

– Grăbește-te atunci, l-a îndemnat ea pe Texas, care sorbea tacticos din cafea.

– Cred că știu pe unde se coboară, a spus Sara, două ore mai târziu, după ce au ajuns înapoi la castel.

Întrebaseră de Carlotta, dar aceasta era plecată la Pisa și se întorcea abia peste o oră.

Sara a intrat cu pași hotărâți pe ușa principală și s-a îndreptat către aripa de est, în timp ce Texas se uita în jur, ca să se asigure că nu erau văzuți de cineva.

– Te gândești la ce mă gândesc și eu? a întrebat-o el.

– C-o să încercăm să pătrundem acolo fără să vorbim mai întâi cu frații? Bineînțeles, i-a răspuns Sara.

– Ești o femeie pe gustul meu, a zâmbit Texas.

– Uite ușile. Dar nu-mi amintesc care dintre ele duce la pivnița de vinuri. Există un labirint de coridoare, în subsolul castelului. Dar nu știu dacă au legătură unele cu altele.

Primele două uși erau încuiate. A treia era întredeschisă.

– Vino, a spus Sara, ținându-i ușa lui Texas, înainte s-o tragă după ei, dar fără s-o închidă de tot. Am lanternă pe telefon, a spus ea, când a văzut întunecimea coridorului în care se termina scara.

Lămpile erau rare și între ele întunericul era total.

– Ține-mă pe mine de mână. Văd bine în întuneric. Vino, i-a spus el și a luat-o înainte, ținând-o strâns de mână pe Sara.

– Sșșș! Ascultă!

Sara nu auzea nimic.

– Ce-i?

– Mi se pare că aud voci. Tu nu auzi nimic?

Sara a scuturat din cap.

– Ba da... Stai... Eros? a șoptit ea.

Texas a dat afirmativ din cap.

– Poate au coborât să aducă vin pentru diseară.

Brusc, Texas i-a acoperit gura cu mâna, altfel Sara ar fi strigat.

Ce făcea Maria acolo, la castel? Ea, care vedea roșu în fața ochilor imediat ce venea vorba despre el? Acum, ea și Eros păreau a fi prieteni apropiați. Oricum, nu se certau, din câte putea Sara să vadă.

Au rămas nemișcați, până au auzit ușa închizându-se.

– Asta e *foarte* ciudat, a comentat Sara.

– Da, poate ar fi trebuit să spunem ceva, a răspuns Texas. Eu am reacționat instinctiv.

– Nu asta am vrut să spun. Ăștia doi, împreună. Asta e ciudat. Doar locuim la Maria și nu o dată și-a exprimat dezgustul față de locul ăsta.

– E acea Maria, la care locuiești acum? Și despre care mi-ai povestit?

– Da. Ciudat, nu? a spus ea și au început să înainteze din nou, ea strecurându-și mâna în mâna lui.

Nu pentru că-i era frică, ci pentru că se simțea mai bine așa.

– Cred că i-am văzut împreună în satul în care am înnoptat, când așteptam să te trezești.

– Cum? Ești sigur?

– Aproape sigur. Atunci nu erau prieteni. Dimpotrivă.

– Nici acum nu știm dacă sunt prieteni, dar așa se pare, din moment ce vin împreună aici, jos.

– Ai observat dacă aveau sticle în mâini? a întrebat-o Texas, în timp ce pășeau cu atenție pe coridorul îngust.

– Cred că Maria avea ceva, dar poate că mi s-a părut.

Sara era confuză. Ce făcea Maria în pivniță, împreună cu Eros? Să îndrăznească s-o întrebe? Ar fi ieșit un scandal monstru, desigur. Și, ca să fie sinceră, Sara nu avea nimic de-a face cu asta. Nimic. Dar dacă Maria știa despre pivnița de vinuri și avea informații despre vinurile bunicului?

– Uită-te acolo, i-a spus Texas și a arătat către o încăpere care se deschidea din coridor, în fața lor, ceva mai departe.

– Grăbește-te, i-a cerut Sara, împingându-l.

– Stai ușor, nu vrem să cădem acum, când suntem atât de aproape, nu-i așa?

Dar, înainte ca el să termine de vorbit, a simțit cum Sara se prăbușește lângă el.

– La dracu', a exclamat ea întinsă pe jos, cu piciorul drept sub ea.

– Ești bine? a întrebat-o Texas, aplecându-se. Uite! Ia-mă de mână!

– Au, au, au! Nu cred că sunt bine deloc, s-a strâmbat ea de durere.

– Oricum, nu poți să rămâi aici. Pune-ți brațele în jurul gâtului meu. Hai să mergem în camera aia.

Blestemat lucru! Durerea era realmente insuportabilă. Dacă nu mai putea să conducă motocicleta? Ce făcea în cazul ăsta? Și-a pus brațele pe după gâtul lui, iar el a ridicat-o de jos ca pe un fulg. Un minut mai târziu a pus-o pe o canapea comodă, în ceea ce părea să fie o pivniță de vinuri.

I-a ridicat cracul pantalonului și s-a uitat la picior. Începuse deja să se umfle, în jurul gleznei.

– Avem nevoie de ajutor. Chiar dacă ești ușoară, nu vreau să te duc singur. E întuneric și putem să ne împiedicăm.

Sara a scuturat din cap. Nu voia să rămână singură acolo, dar înțelegea că el trebuia să plece.

– Poți să te grăbești?

Vocea îi suna la fel de neajutorată pe cât se simțea. Aventuriera era pentru moment surprinzător de docilă.

El a mângâiat-o pe obraz.

– Promit!

Și-a scos telefonul să vadă cât timp lipsea Texas. Ca și în restul castelului, nu avea semnal. Dar ceasul mergea – slavă Domnului! După zece minute, Texas s-a întors. Singur. S-a așezat greu lângă ea, pe canapea.

– Suntem închiși...

N-a apucat să rostească bine ultimul cuvânt, că toate luminile din pivniță s-au stins.

38

Jessica îngâna o melodie, în timp ce-și rula părul pe bigudiuri. Îi plăcea părul ei și, cu toate că avea nevoie să-l vopsească din când în când, simțea că el avea aceeași

calitate ca în tinerețe. Să se tundă scurt, doar pentru că avea peste 50 de ani, nu era de acord. Dimpotrivă, ar fi putut să-l lase să crească și mai mult.

Dar acum entuziasmul ei nu depindea numai de asta. O sunase Anders. O întrebase dacă putea s-o invite să bea ceva împreună înainte de bal, pentru că voia s-o aibă câteva clipe numai pentru el. În cazul în care ea accepta, urma să treacă pe la Maria, ca să se vadă cu Jessica. O idee extrem de potrivită. JP încetase să-i mai trimită sms-uri. Renunțase, cu siguranță, și, cu toate că asta era ceea ce-și dorise, Jessica își dăduse seama, uimită, că renunțarea lui o durea puțin.

Mi-am pierdut mințile, și-a spus în sinea ei, privindu-se în oglindă. Și cu siguranță că așa era. Discernământul ei dispăruse și de-asta era bine că Anders voia s-o întâlnească. Spera că și reținerea lui, cea pe care, din păcate, o manifestase ultima dată când se văzuseră, își pierduse și ea din rezistență. N-ar fi suportat încă o respingere din partea lui și de-asta sentimentul care o încerca înaintea acestei întâlniri era unul de ușoară euforie. Avea nevoie de o aventură amoroasă, de ceva proaspăt, nu umbrit de întâmplări petrecute cu mulți ani înainte.

Nu mai vorbise cu Sara din zori și, când o sunase, îi intrase robotul. Ciudat. Sara era cu siguranță la castel, iar semnalul între pereții groși și compacți *era* slab. Jessica știa asta din noaptea în care dormise acolo.

Costumul de călugăriță atârna pe ușa șifonierului. Jessica s-a uitat la el și a zâmbit. Dacă era să fie îndrăzneață până la capăt, n-ar fi purtat pe dedesubt decât o pereche de chiloți subțiri. Dar nu era atât de versată decât în fanteziile ei. În realitate, avea să poarte o pereche de chiloți obișnuiți și un sutien care să-i susțină ce era de susținut. Cu anii, bustul îi devenise tot mai greu și ceea ce altădată stătea ferm, de la sine, acum trebuia ajutat.

Jessica o auzea pe Maria vorbind cu cineva, la parter. Râdea tare și Jessica a zâmbit și ea de bucuria Mariei. Femeia asta nu-și inhiba trăirile și Jessica se gândea că asta trebuia să fie reconfortant.

Jessica și-a scos bigudiurile subțiri. Erau singurele care îi încăpuseră în bagajul sumar. Dar părul avea exact unduirea pe care și-o dorise. Și l-a aranjat și a pulverizat puțin fixativ peste el, pentru ca buclele s-o țină toată seara.

Era gata chiar în clipa în care a auzit o bătaie în ușă.

Când Anders a văzut-o, a fluierat ușor.

– Uau, ce bine arăți!

Jessica a zâmbit mulțumită. Își pusese o rochie, deoarece petrecerea se putea prelungi. Costumul de călugăriță era destul de larg și putea să-l îmbrace pe deasupra. Dacă avea noroc, în noaptea asta nu avea să se întoarcă acasă ca o călugăriță. Se gândea să împrumute camera lui Sara de la castel. A zâmbit.

– Mulțumesc, e drăguț din partea ta că spui asta. Și tu ești elegant.

Și era adevărat. Există vreun bărbat care să nu arate bine în uniformă?

– Parcă tocmai ai ieșit din *Ofițer și gentleman*[1].

Anders a izbucnit în râs.

– Cu douăzeci de ani mai bătrân și cu cincisprezece kilograme mai mult, a comentat el, mângâindu-se pe abdomen.

– Da, da, a spus Jessica. Cred că ești foarte arătos. Te gândești să fii cavalerul meu în seara asta?

– Dacă ai nevoie de așa ceva, cu plăcere. Unde e Sara?

– Nu știu. Ar trebui să apară dintr-o clipă în alta. Am sunat-o de mai multe ori, dar nu răspunde.

---

[1] *An Officer and a Gentleman*, film american (1982), cu Richard Gere și Debra Winger în rolurile principale (n. tr.).

– Poate e cu Texas. Nici pe el nu l-am mai văzut de dimineață.

Anders s-a așezat pe marginea patului, și-a scos chipiul și și-a descheiat vestonul.

– Ai ceva împotrivă dacă-mi scot chestia asta? Am mers pe jos până aici și e groaznic de cald.

– Nu, bineînțeles, poți să-ți scoți totul, dacă vrei.

Jessica i-a făcut cu ochiul, dar, în clipa următoare, a regretat, pentru că Anders arăta de parcă ar fi înghițit un băț. Ca și cum comentariul ei îl făcuse să ezite.

Jessica avea o experiență limitată în privința acestor situații. Nu avusese de-a face decât cu JP și habar nu avea cum trebuia să te porți cu bărbații pe care voiai să-i seduci, lucru dovedit cu vârf și îndesat de comportamentul ei de acum.

– Sper că înțelegi că glumesc, a simțit ea nevoia să adauge.

– Așa, da, sigur, a spus el și și-a scos vestonul alb.

Pe dedesubt avea un tricou alb cu mânecă scurtă, așa că nu era chiar dezbrăcat. Totuși arăta panicat.

– Era vorba să bem ceva, a spus Jessica și a deschis ușa. Să văd ce are Maria pe-aici.

– Te rog, hai sus și bea un pahar cu noi, i-a spus ea Mariei, care stătea în fața aragazului. Mă port ciudat când sunt singură cu Anders.

– *Nice man, I come. You go first. I come.*[1]

Jessica a bătut-o cu recunoștință pe Maria pe umăr, apoi a început să urce din nou scara, foarte încet.

– Maria vrea să bea ceva cu noi, a spus ea, când a ajuns înapoi în cameră. Sper că n-ai nimic împotrivă.

S-a apropiat de fereastră. Anders stătea în continuare pe patul ei și Jessica simțea că-i era imposibil să se așeze

---

[1] *Drăguț bărbat. Vin. Tu mergi înainte. Vin* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

lângă el. Avea și patul lui Sara, desigur, dar Jessica nu era sigură că fundul nu i-ar fi ajuns la pământ, dacă s-ar fi așezat pe el. Avea o relație destul de complicată cu paturile de campanie, de mai mulți ani.

– *Here I come,*[1] a spus Maria și a împins ușa cu o mână.

Cu cealaltă susținea o tavă încărcată cu sticle și cu o farfurie plină cu prosciutto.

– Poftiți! Cu cremă de busuioc. Specialitatea Mariei. Mănâncă, Jessica, mănâncă.

I-a întins lui Jessica o farfurie, care, acum, când Maria era acolo, a simțit că putea să se așeze pe scaun. Maria s-a așezat lângă Anders.

– Pentru tine, Anders, un gin tonic?

I-a umplut paharul până sus.

– Și Jessica? Gin tonic? *I go to America, I learn American drinks. Okey?*[2]

– *Okey,* a zâmbit Jessica și s-a întrebat dacă n-ar fi putut s-o convingă pe Maria să vină în Suedia, în loc să meargă în America. Jessica ar fi angajat-o. Nu doar ca bucătăreasă. I-ar fi fost cu siguranță și un excelent bodyguard.

Dintr-un anume motiv, pe care nu-l înțelegea, glumele ei păreau să-l sperie pe Anders mai mult decât îl speria inflexibila și dura Maria. Și, deși lui Jessica nu i se părea, Anders flirta cu gazda ei. În orice caz, conversația lor curgea firesc, ca și cum ar fi fost doi vechi prieteni. Jessica a înțeles că el fusese cel care o făcuse pe Maria să râdă în hohote ceva mai devreme. S-a uitat pe furiș la ea. Avea din nou acea strălucire în ochi și era cât se poate de limpede că savura din plin șarmul lui Anders. Exact la fel de mult pe

---

[1] *Am venit* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

[2] *Merg în America, învăț băuturile americane. OK?* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

cât și Jessica și-ar fi dorit s-o facă. Dar se părea că el nu putea să flirteze în același fel și cu ea.

– În curând trebuie să plecăm, i-a spus ea lui Anders. Sara n-a venit și vreau să văd dacă e în camera ei de la castel.

S-a ridicat.

– Nu vii și tu la petrecere, Maria?

Întrebarea a întrerupt atmosfera plăcută și, înainte ca Jessica să apuce să-și golească paharul, Maria i l-a smuls din mână.

– *Bye, bye, Jessica Romin and Anders. You go now.*[1]

Plimbarea până la castel nu le-a luat mai mult de zece minute. Un noroc, pentru că Anders abia dac-a deschis gura. Jessica era atât de marcată, încât și-a pus masca de bal înainte să ajungă la destinație. Deghizată în călugăriță, putea să nu vorbească. În plus, călugărițele *nu* voiau să li se facă curte și Jessica a intrat repede în rol, pentru ca dezamăgirea să n-o copleșească cu totul. Acoperământul și l-a pus când au intrat în curtea castelului.

– Mă reped să-i duc lui Sara costumul, a spus ea și l-a lăsat pe Anders printre oaspeții care începuseră să se adune.

A urcat cât a putut de repede scara din piatră care ducea către camera lui Sara și a bătut la ușă.

– Telefonul tău nu funcționează. Ce faci? a strigat ea.

Dinăuntru a auzit pași apropiindu-se de ușă. Jessica a deschis-o.

Înăuntru se afla JP.

Ca de obicei, bărbatul stătea sprijinit de tocul ușii.

– Ah, Dumnezeule, spune-mi că ești goală pe sub chestia asta, a exclamat el lasciv.

---

[1] *La revedere, Jessica Romin și Anders. Plecați acum* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

39

– Aprinde lumina, Texas.

Sara era răvășită. Știa c-ar fi trebuit să folosească una dintre tehnicile de respirație pe care, de fapt, le cunoștea foarte bine, dar acum nu-și mai amintea niciuna.

– Și să te ferească Dumnezeu să nu mă mai ții de mână, l-a avertizat ea.

– E imposibil să fac și una, și alta, în același timp, i-a răspuns el și i-a desprins încet degetele, care se prinseseră convulsiv de mâna lui.

Și-a scos telefonul din buzunar, a aprins lanterna și s-a ridicat.

– Presupun că trebuie să fie un întrerupător pe-aici. Dar unde?

Camera nu era prea mare și n-a durat mult până când Texas a terminat de cercetat pereții.

– Trebuie să ies pe coridor și să mă uit pe-acolo, a anunțat el.

– Întâi, deschide-mi o sticlă de vin. Trebuie să-mi mai amorțesc durerea din picior.

Texas a ridicat lanterna, să vadă dacă Sara zâmbea.

– Să nu mai faci asta niciodată! Arăți ca o fantomă!

Texas a urmat cu fasciculul de lumină unul dintre dulapuri și a tras un sertar.

– Un tirbușon și un cuțit de brânză, a anunțat el, înainte să ia al doilea instrument. Chibrituri. Crezi că avem noroc să găsim și două lumânări de stearină?

A început să scotocească prin sertar.

– Lumânări mici, decorative, a spus el și i-a arătat o pungă. O să ne descurcăm până vom fi găsiți.

A ridicat din nou lanterna.

Sara s-a înfiorat.

– Uită-te dacă nu găsești puțină brânză. Mi-e foame.

Texas a aprins două dintre lumânări și le-a pus pe masă.

– Mă uit, a spus el și a intrat în depozitul de vinuri.

– O, ce cantități sunt aici! Sute de sticle, a strigat el. Vrei unul roșu, prăfuit, sau unul alb, ușor răcit?

– Vreau să nu mai simt durerea, așa că vreau unul care are mai mult alcool! Mulțumesc.

Texas s-a întors zâmbind, cu o sticlă de Baileys[1] într-o mână și cu o alta prăfuită, cu vin roșu, în cealaltă.

– Ce alegi?

– M-am gândit eu c-ar trebui să aibă și ceva tărie pe-aici. Toarnă-mi niște lichior. Tu poți să iei vinul. N-ai văzut nicio sticlă cu numele bunicului pe ea?

– Nu. Nu știu cum să caut.

– Ar trebui să fie în niște lăzi, pe care să scrie Raphael.

Sara a dat pe gât primul pahar, l-a băut pe al doilea cu înghițituri mici și a luat o sorbitură din al treilea. A început să simtă furnicături în buze, un semn sigur că se îmbăta. Piciorul o durea la fel de tare, dar îi plăcea să se simtă puțin amețită și a început să chicotească.

– Dacă rămânem încuiați aici? i-a strigat ea lui Texas, care se plimba printre sticle.

– Nu există niciun risc.

Bărbatul s-a întors, s-a așezat pe unul dintre capetele canapelei și și-a turnat un pahar cu vin.

– Pune-ți piciorul aici, a spus el, bătându-și coapsa cu palma.

– Ești foarte drăguț, a comentat ea, ascultându-l. Dar, serios, ce facem, dacă nu putem să ieșim de-aici?

– Normal c-o să ieșim. După ce te îmbeți de tot și adormi, o să mă duc să bat în ușă. E plin de lume în seara asta. Cineva o să mă audă.

---

[1] Lichior irlandez (n. tr.).

Mâna lui îi mângâia piciorul.

– Te doare?

– Acum, nu. Continuă, a spus ea.

Mâna lui Texas era caldă.

– Ai vreo prietenă?

– Nu. De ce mă întrebi? a zâmbit el.

– Doar așa, i-a răspuns Sara.

În mintea ei era haos. Nu știa de ce-l întrebase asta. Era doar curioasă.

– Momentan n-am nicio relație și de-asta pot să fac exact ce vreau. Asta, de exemplu.

Și-a îndreptat mâna spre gamba ei.

– Ce faci? Termină!

Se uita la el fără să-și poată fixa privirea pe ceva.

Râzând, Texas a revenit cu mâna la piciorul dureros.

– De ce-ai făcut asta? l-a întrebat ea.

– Iartă-mă. A fost o glumă proastă. Nu trebuie să profit de starea ta de ebrietate, de durerea din picior și de faptul că ești foarte atrăgătoare. Pot să fiu acuzat de multe lucruri, dar nu și de ticăloșie.

S-a întins după pahar și l-a ridicat.

– Să închinăm ca să ne schimbăm impresiile, a spus el.

Sara a închis ochii pe jumătate. Deci o considera atrăgătoare. Și ea credea despre el același lucru. Într-un fel lipsit de erotism, Texas era o priveliște pentru zei. Chiar în clipa asta semăna cu Kevin Costner. Cute adânci. Privire vie și inteligentă. Oare avea ochii albaștri? Buzele îi par moi, s-a gândit ea ca prin ceață.

– Tu mă placi, a spus ea. E bine, pentru că sunt o ființă foarte cumsecade. Și obosită. Dormim puțin? Poți să te culci lângă mine, dacă ești cuminte.

Era pură manipulare. Voia să se lipească de corpul lui cald, căci pivnița era insuportabil de rece.

Texas nu i-a răspuns, dar, când i-a făcut loc, s-a culcat lângă ea. Sara a oftat mulțumită, i-a tras brațul sub capul ei și s-a ghemuit lângă corpul lui cald, care aproape că o acoperea.

– Așa. Acum trebuie să stai cu mine, a zis ea.

În secunda următoare, dormea adânc.

În cameră era întuneric beznă și, preț de câteva secunde, nu și-a amintit că era închisă într-o pivniță de vinuri și că bărbatul care stătea întins lângă ea era Texas. Când memoria i-a revenit, a încercat să-și schimbe poziția. Durerea ascuțită din picior a făcut-o să nu-și poată reține un strigăt.

– Te doare? a întrebat-o el răgușit.

Ea a dat din cap. La naiba. Voia să fie la bal. Să afle despre reacția lui Jessica la întâlnirea cu JP.

Sara îl invitase să rămână, dacă tot se obosise să vină până în Italia. JP nu putuse să dea de Jessica și, cuprins de panică, o sunase pe Sara, care îi spusese unde se aflau. Chiar dacă Jessica declarase că nu voia să-l mai vadă niciodată pe JP, Sara era convinsă că și Jessica, la fel ca toți ceilalți, avea nevoie de o discuție finală, ca să lase totul în urmă și meargă mai departe. JP venise cu o seară înainte și de-asta Sara se mutase la Maria, lăsându-i lui JP camera de la castel.

Dar acum avea să moară într-o pivniță, fără să știe continuarea poveștii. Și nici ce căutase Maria în acea pivniță, împreună cu Eros. Când s-a gândit apoi la copiii ei, a început să se smiorcăie.

– Ești tristă sau e din cauza durerii?

– Și una, și alta. Îmi dau seama că s-ar putea să mor în brațele tale.

– Da, ar fi îngrozitor.

– Știi ce vreau să spun.

– Chem ajutoare, dacă accepți să stai singură câteva clipe.

Texas s-a desfăcut din îmbrățișarea lor, s-a ridicat și s-a întins după lumânare.

– Bine. Aprinde mai multe, să fie mai multă lumină. Promiți c-o să te întorci?

Sara a încercat să-și schimbe poziția, fără să-și miște piciorul. Era prea întuneric ca să vadă cum arată membrul beteag, dar îl simțea mai umflat acum decât când adormise.

– Promit. Mai vrei ceva de băut acum, înainte să plec?

Texas a zâmbit.

– Nu, mulțumesc. Nu îndrăznesc să mă amețesc cât sunt singură. Du-te acum, cât încă mă mai simt curajoasă, dar grăbește-te! Te rog!

El s-a aplecat și i-a pus mâna pe obraz.

Când a atins-o, Sara a simțit o răceală de gheață. Ca să aibă o ocupație, Sara a început să se gândească la titluri de reportaje. *Prizonier într-o pivniță toscană de vinuri* nu suna chiar așa de rău. Sau *Când se închide o ușă, de fapt nicio alta nu se deschide.*

Nimănui nu-i lipsește Sara era atât de dureros, încât a încercat imediat să-i găsească o tușă mai romantică. *Aventură într-o pivniță.* Poți să-l interpretezi cum vrei, s-a gândit ea. Poate c-ar fi trebuit să accepte avansurile lui Texas, dacă asta însemnase mângâierea pe picior. Ar fi putut, în orice caz, să se sărute puțin cu el, lucru de care Eros nu fusese interesat câtuși de puțin. Era recunoscătoare că stătea închisă aici cu altcineva, nu cu el.

Sara s-a uitat repede la ceas, înainte să-și închidă din nou telefonul. Texas lipsea de zece minute. Erau acolo de trei ore și Sara era mai mult decât sătulă de pivnița de vinuri. Nu exista nici brânză și nici altceva de mâncare acolo. În orice caz, nu în acea cameră. Iar ea era flămândă. Dacă asta ar fi fost una dintre călătoriile ei de reportaj, ar fi avut cu ea prăjiturele cu ciocolată și cu alune, cu

aport caloric sporit, știind că nu întotdeauna găsea un restaurant după colț, chiar când îi era foame – dar asta nu se dorise a fi decât o scurtă trecere în revistă a unei pivnițe cu vinuri, nimic altceva.

– Sara! l-a auzit ea deodată pe Texas.

În sfârșit. Se simțea atât de ușurată, încât s-a ridicat în picioare. Într-un picior. Celălalt era total inutilizabil.

– Nu deschide nimeni. Am bătut zece minute. Nu se aude nimic de dincolo de ușă. Ce se întâmplă?

40

Jessica e adorabilă în costumul de călugăriță, se gândea JP, privindu-i amuzat expresia șocată de pe chip.

– Ce... Ce... Ce faci tu aici? Tu n-ar trebui să fii aici.

Aproape că se bâlbâia. Și-a scos gluga și buclele i-au năvălit afară. Simplitatea costumului îi scotea în evidență expresivitatea feței. JP iubise întotdeauna asta la ea. Și asta. S-a dat la o parte și a lăsat-o să intre.

– Sunt exact în locul în care trebuie să fiu, i-a spus el încet, întinzând mâna și mângâind-o pe obraz.

O privea cercetător, dar ea se uita în altă parte.

– Se întâmplă să mai cred că pot să mă descurc și fără tine, dar, după cum vezi, pare să-mi fie imposibil.

JP a zâmbit forțat. De ce nu îndrăznea niciodată să vorbească despre dragoste, să-i spună c-o iubea? De ce-i era atât de teamă? În forul lui interior, știa că și ea simțea la fel. Dacă pieptul i se umplea de căldură, când se gândea la ea, la fel trebuia să se întâmple și în cazul lui Jessica.

Sau poate că era un naiv, un cârciumar care trăia hrănindu-se dintr-un vis vechi și caraghios. Dumnezeule, ea fusese cel mai important om din viața lui timp de treizeci de ani! Mult timp! O întreagă viață, pentru unii.

– Vino cu mine în Grecia, a rugat-o el. Aș vrea să mergem în Rhodos.

Ea a tresărit ca și cum ar fi primit o lovitură.

– Nu. Nu mai pun niciodată piciorul acolo, știi foarte bine.

Dacă Sara ar fi fost acolo în clipa aceea, Jessica ar fi putut s-o strângă de gât. Asta simțea. Cum putuse să-i facă una ca asta? Ea era de vină că JP stătea acolo, în fața ei, și vorbea despre Grecia. Dar JP era schimbat. De obicei, până acum ar fi trebuit s-o atragă către un pat, nu să stea în mijlocul camerei și să *vorbească*. Ea nu voia să vorbească. În orice caz, nu despre același lucruri ca și el.

Și-a ridicat capul și și-a concentrat privirea pe o pată de pe perete.

– Presupun că Sara ți-a dat drumul aici. Atunci poate poți să-mi spui unde e, s-o rog să se ducă dracului înainte să se îmbrace cu asta, a spus Jessica, fluturând costumul de călugăriță al lui Sara.

JP a ridicat din umeri.

– N-am mai văzut-o de ieri, i-a răspuns el și s-a îndreptat către ușă.

Jessica a văzut, mai mult decât a auzit, cum JP a încuiat ușa.

– Deschide-o imediat, i-a cerut ea.

Apoi a făcut imprudența să se uite în ochii lui.

Ce greșeală!

Era *exact* aceeași greșeală pe care o făcuse de atâtea ori înainte. În clipa în care el îi închidea privirea într-a lui, Jessica era pierdută. Chimia dintre ei era atât de evidentă, încât fiecare celulă din corpul ei reacționa. Capul îi vâjâia, inima îi cânta și picioarele i se înmuiaseră. Când JP s-a apropiat de ea, Jessica a paralizat. Tremura și i se părea că tocurile i se înfipseseră în podeaua veche din lemn.

Niciodată melodia telefonului nu fusese mai bine-venită. Jessica a reușit să se smulgă de sub puterea privirii lui și să dezgroape mobilul de sub toate lucrurile din geantă. A ridicat o mână către JP, să-l facă să tacă, până răspundea la telefon. Era de la căminul de bătrâni unde locuia mama ei.

– Bună, Agneta, a spus ea. Sper că mama se simte bine.

Jessica se bazase pe fratele ei, care ar fi trebuit s-a viziteze pe mama cât ea era plecată. Dacă însă nu trecuse pe-acolo?

Dar nu despre asta era vorba.

– OK. Sunt în Italia, dar vin acasă cât pot de repede. Sunați-l pe fratele meu, vă rog.

S-a întors către JP, în același timp în care a închis telefonul.

– Trebuie să mă întorc acasă. Mama trage să moară. Trebuie să ajung acasă.

I-a întors spatele și s-a îndreptat către ușă.

– Toate lucrurile mele sunt în casa Mariei.

Jessica a simțit cum se clătina și JP a făcut repede câțiva pași ca s-o susțină.

– Te ajut eu, i-a spus el, în timp ce ea și-a tras costumul de călugăriță peste cap și l-a aruncat pe pat. În casa Mariei? Avem nevoie de un taxi?

– Ne-ar lua prea mult timp, i-a răspuns ea. Dar trebuie să comand unul, care să mă ducă la aeroport.

– Ce cauți aici, JP? l-a întrebat ea, mergând cât de repede putea.

– Îți povestesc mai târziu. În clipa asta e mai important să ajungi în Suedia cât mai repede posibil. Tu îți faci bagajul și eu comand biletele.

Jessica s-a întors și l-a privit.

– Rămâi, i-a spus ea. Nu cred că sunt în stare să suport și altele din partea ta.

Privirea lui s-a aprins.

– Vin cu tine. Nu înțeleg cum poți să crezi că asta intră în discuție, a spus el hotărât și și-a scos telefonul din buzunarul de la spate al pantalonilor.

– Nu știu unde e Sara, a comentat Jessica. Trebuie să-i spun că plec.

– Vorbim despre o femeie adultă, care, în plus, e reporteră? În cazul ăsta, o să se descurce excelent și fără tine... Da, alo, avem nevoie de două bilete la cel mai apropiat zbor de la Pisa la Stockholm.

JP a acoperit telefonul cu mâna.

– Te simți bine?

Jessica a scuturat din cap. Situația i se părea ireală. Ani de-a rândul își vizitase mama de câteva ori pe săptămână, iar acum, când plecase de acolo, se întâmpla exact lucrul de care se temuse, de când mama ei se îmbolnăvise.

– Nimic în seara asta? Nici prin Copenhaga? Puteți să verificați și zborurile din Florența?

JP a acoperit din nou telefonul cu mâna.

– Putem s-ajungem la Copenhaga în seara asta și de acolo să plecăm mâine dimineață către Stockholm.

Ea a dat din cap.

– Da, dacă e singura posibilitate...

Fratele lui Jessica plecase într-o delegație, deși promisese să rămână acasă, pentru ca Jessica să poată să stea liniștită. Că și el se afla acum în drum spre casă nu era o consolare. Dacă mama murea, fără ca vreunul dintre ei să fie lângă ea, Jessica nu și-ar fi iertat-o niciodată. Nu avea nicio importanță că Astrid nu fusese, poate, una dintre cele mai duioase mame. Nu putea să părăsească viața asta fără ca o persoană apropiată s-o țină de mână. Punct.

Deși hotelul, care se afla în apropiere de Kastrup,[1] avea paturi confortabile și cadă, lui Jessica îi era imposibil să se relaxeze. Se plimba prin cameră, în timp ce JP stătea culcat în pat și se uita la ea.

Din când în când se oprea și îl fixa cu privirea, fără să spună nimic, apoi își reîncepea turele.

El a căscat.

– Vrei să vorbești despre ce te apasă?

Ea a scuturat din cap.

– Sigur? Atunci poate închid puțin ochii.

– Închide-i. Odihnește-te. Încă nu știu ce cauți aici, dar îți mulțumesc că ai venit cu mine. Am nevoie de cineva acum, chiar dacă nu sunt prea vorbăreață.

– Tu știi despre ce trebuie să vorbim, în cele din urmă, Jessica.

JP s-a întors pe o parte, cu spatele la ea.

Ea nu i-a răspuns. Era 1 și jumătate. Peste trei ore trebuiau să se întoarcă în aeroport. Jessica simțea un nod în stomac, când se gândea ce o aștepta în Stockholm. Crezuse că era pregătită, dar acum își dădea seama că asta n-ar fi fost niciodată posibil. Viața lui Jessica depinsese, în ultimii ani, de vizitele la Astrid și era mulțumită cu această existență limitată. Ba chiar îi dăduse o structură și o disciplină de care avea nevoie și în privința scrisului ei. Dar asta nu mai ținea de propriul ei control și uneori simțea că avea nevoie să hotărască singură asupra timpului ei. Fratele ei mai mic nu voia s-o ajute și Jessica nu putea să se debaraseze de aceasta sarcină. Personalul de la căminul de bătrâni îi spusese că n-ar fi fost nicio problemă dacă lipsea două săptămâni, că mama ei era în siguranță acolo. Și Jessica era convinsă că ăsta era adevărul. Însă nu asta o preocupa.

---

[1] Aeroportul internațional din Copenhaga (n. tr.).

Dar veșnica nonșalanță cu care o trata Astrid, neglijându-i meritele și refuzându-i dragostea, o făcea să se întoarcă acolo mereu. Însetată de confirmare, a bombănit ea, în timp ce urmele din mochetă deveneau tot mai adânci. Era ca și cum căuta umilința. Nu era naivă, știa că nimic nu avea să se schimbe, totuși... Căuta să fie consolată chiar de acel părinte care-i făcuse rău, ca și cum ar fi avut 5 ani, nu 53.

Tatăl ei fusese altfel. Jessica era încredințată că, dacă el n-ar fi murit, când ea era atât de tânără, ar fi avut acum mai multă încredere în propria ei persoană. O dragoste de tată care durase doar șaisprezece ani nu-i fusese de-ajuns. Își amintea și acum cum el le povestea tuturor cât de minunată era Jessica.

În forul ei interior, știa că nu avea defecte prea mari. Întâlnise destui imbecili, ca să știe că nu era unul dintre ei. Dar întâlnise și destule femei frumoase și inteligente, ca să știe că nici din această categorie nu făcea parte. Succesul nu-i schimbase în niciun fel imaginea de sine. Mai degrabă mi-a întărit-o, s-a gândit ea. Neputința mamei de a-și *vedea* fiica era un factor cauzator, iar ăsta era motivul pentru care Jessica se întorcea acolo de fiecare dată, de mai multe ori pe săptămână. Deci ce avea să facă în clipa în care mama nu avea să mai fie? Cui să-i mai înșire toate succesele ei? Sau nevoia de a fi mângâiată pe cap avea să fie înmormântată odată cu Astrid?

JP adormise. Jessica s-a așezat în fotoliul de la fereastră și a început să contemple respirația liniștită a celuilalt om de care se lăsa condusă. Pe el putea totuși să-l părăsească. Putea să fugă de el. Să se ascundă de el. Până când el avea să apară din nou, întotdeauna în clipa în care ea era cel mai puțin pregătită. În clipa în care ea credea că n-aveau să se mai vadă niciodată. Atunci el venea cu mâinile lui calde, care nu dădeau greș niciodată. Iată o siguranță și o familiaritate de care se lăsa furată. De fiecare dată.

Două ore până la plecarea la aeroport.

Mai făcuse două încercări s-o găsească pe Sara. Dacă prietena ei își asculta mesajele de pe robot, avea să afle două lucruri. Primul: că mama lui Jessica era bolnavă. Al doilea: că nu ai niciodată voie să hotărăști unele lucruri fără știrea prietenilor, așa cum făcuse Sara, când îi dezvăluise lui JP unde se aflau. Nu se gândea totuși să-i spună că-i era recunoscătoare că JP era acolo și o ajuta. Asta însemna mai mult decât starea de nervozitate, de teamă și de confuzie – o combinație nu prea reușită acum, când avea nevoie să fie calmă, liniștită și concentrată – pe care prezența lui i-o dădea.

JP îi spusese că voia să fie lângă ea, ca sprijin și ca ajutor în acea situație grea. Dar apoi?

41

– Texas, mi-e frică.

Sara s-a ghemuit lângă el pe canapea.

– Mi-e foame și vreau la toaletă.

El a cuprins-o pe după umeri și a strâns-o.

– Nu trebuie să fii speriată, i-a spus el. Dar cu toaleta nu știu ce-o să facem. Mă uit să văd dacă nu găsesc pe undeva un borcan.

– Glumești, nu-i așa?

S-a ghemuit și mai mult în brațele lui.

– Pot să mă duc și să bat din nou la ușă, dacă vrei să ai puțină intimitate.

– Mulțumesc, ești plin de delicatețe. Dar poți să te duci și să bați oricum.

El îi ținea mâna pe coapsă.

– Ai vrea să ne vedem și după ce-o să ajungem acasă?

– Da, desigur. Doar ești noul meu prieten.

– Doar prieten? Cred că sunt pe cale să mă îndrăgostesc puțin de tine, i-a declarat el.

Ea și-a ridicat capul de pe umărul lui și s-a uitat la el. Deși era întuneric, i-a simțit privirea.

– Eu nu simt același lucru, i-a mărturisit.

Sinceritatea asta ar fi putut s-o coste. Ce se făcea dacă el se ridica de pe canapea și-o lăsa acolo? Dar Sara nu credea că asta avea să se întâmple. Spre deosebire de acel Texas pe care-l întâlnise inițial, arogant și nonșalant, Texas de acum era un bărbat cumsecade.

– Am voie să lucrez puțin la asta?

– La ce?

– Să te fac să fii interesată de mine.

Șirul dinților lui albi a lucit în întuneric.

Siguranța lui de sine era atrăgătoare. În ceea ce o privea, ar fi fugit de acolo, dacă ar fi fost în locul lui. Pe de altă parte, Sara nu se expunea unor asemenea riscuri afective. Aventurile ei erau de ordin fizic și includeau, eventual, teama, dar niciodată vulnerabilitatea sufletească. Pe aceea o păstra pentru sine.

– Da, ai voie, i-a răspuns ea și a zâmbit.

Lumina s-a aprins brusc și amândoi s-au ridicat în același timp.

– Ce noroc, acum putem...

Texas i-a pus mâna la gură.

– Șșș... Ai auzit?

S-a aplecat în față și a încercat să șoptească.

– Sunt tot Eros și prietena ta – cum o cheamă? – Maria.

– Trebuie să ascundem sticlele. Să nu se înfurie că le-am deschis. Grăbește-te, grăbește-te, i-a șoptit ea.

Texas s-a aruncat peste masă și a început să facă curățenie.

Vocile se auzeau cu claritate de pe coridor și se apropiau de camera în care se aflau Sara și Texas.

– Nu, înțelege, a spus Maria.

Părea furioasă.

– Sunt pregătită să semnez, n-am nevoie de alte informații. Ăsta nu e decât unul dintre trucurile tale. Nu înțeleg de ce trebuie să venim din nou aici.

Sara n-a auzit ce-a răspuns Eros, dar cei doi erau acum aproape de pivnița de vinuri.

– Așază-te, i-a spus Sara, în șoaptă, lui Texas. Au, ai grijă!

Prin picior îi treceau zeci de cuțite.

– Alo, suntem aici! a strigat ea, după ce el s-a așezat. Veniți să ne ajutați!

În secunda următoare, Eros s-a ivit în ușă.

– Ce faceți aici?

– Ne-am rătăcit, iar eu m-am împiedicat pe coridor și am căzut. Cred că am făcut o entorsă, i-a spus Sara, arătând către piciorul umflat.

Maria nu se zărea nicăieri. Probabil că fugise înapoi, când îi auzise vocea.

Eros îi privea țintă.

– De când sunteți aici?

– De cinci ore, i-a răspuns Sara.

– De dinainte de începerea balului, a constatat el. Pivnița stă închisă. Cum ați intrat?

Nu era furios, ci bănuitor.

– N-am văzut-o nici pe prietena ta. Și ea e aici?

Sara a zâmbit.

– Mă bucur să aud că n-ai văzut-o, i-a comunicat ea. Și dacă aș putea să mă sprijin de voi, poate am reușit să ieșim din gaura asta.

Când a ajuns sus, petrecerea era în toi.

– Nu cred că sunt în stare, i-a spus Sara lui Texas. Dacă nu-ți cer prea mult, aș putea să dorm în camera ta? Am o bănuială că a mea e ocupată și acum nu vreau să merg până la casa Mariei.

– Ce se întâmplă în camera ta?

– Jessica a primit vizita unui domn.

– Bine atunci. Nicio problemă. Te duc în camera mea și ne uităm la picior.

– Ești foarte drăguț.

Limba i se împleticea puțin. N-ar fi trebuit să bea jumătate de sticlă de vin roșu pe stomacul gol, dar își imaginase că asta avea să-i calmeze durerea. Îl privea în timp ce el îi bandaja piciorul.

– N-ai nimic rupt. Îl bandajez să nu se umfle mai mult. Când te trezești, trebuie să începi să umbli pe el, i-a spus Texas și s-a sprijinit cu spatele de tăblia patului.

Și-a pus câteva perne sub cap și s-a întors către ea.

– Dar cum o să conduci motocicleta înapoi, până în Suedia, nu știu.

– La naiba, a exclamat ea, lovind o pernă cu piciorul sănătos. Să nu-mi spui c-o să rămân aici.

– Eros pare să aibă grijă de toate femeile, așa c-o să se ocupe și de tine.

A spus asta cu un zâmbet, dar cu un alt ton în voce. Sara a întins mâna și l-a mângâiat pe obraz, așa cum mângâi un câine mare.

– Ești gelos?

El i-a prins mâna și a început să i-o mângâie cu degetul mare. A dus-o încet la gură și Sara a simțit cum părul de pe brațe i se ridica. Ar fi trebuit să și-o retragă imediat, dar ce făcea el era surprinzător de plăcut.

Ce buze calde are, s-a gândit ea și s-a cuibărit și mai adânc în pernă. Nu se gândea să-l împiedice, dacă el voia să-i sărute mâna. Și încheietura mâinii. De ce nu? A simțit o gâdilătură la articulația cotului. Texas era atât de delicat, încât Sara n-a băgat de seamă că el se apropia cu sărutările de gură.

– Am voie? a șoptit el, când gura i s-a apropiat de a ei.

A dat din cap. Texas mirosea a vin roșu. Un sărut nu putea să fie periculos. Era un bărbat de încredere. Îi dovedise asta.

Buzele lui fierbinți le-au atins pe-ale ei. Erau fel de moi ca mâna care o mângâiase pe obraz. Sara nu știa cine își întredeschisese buzele mai întâi. Se putea să fi fost ea. A fost un sărut duios și, cu toate că era puțin amețită, nu voia ca el să se mai sfârșească vreodată.

Când Texas s-a desprins de ea, Sara a simțit o răceală bruscă.

– Cred că ajunge pentru azi, a spus el zâmbind. Un sărut de „noapte bună".

– Te pricepi *tare bine* la asta, a comentat Sara.

Simțea cum pleoapele i se îngreunau.

– Te-ai antrenat mult?

– Da, când eram în gimnaziu și jucam *jocul întunericului*. Când lumina era aprinsă, nimeni nu voia să mă atingă, așa că am învățat să sărut bine, ca să fiu cooptat în joc cel puțin când era întuneric.

– Și cine te-a învățat să săruți? l-a întrebat ea, căscând.

– O prietenă de-a surorii mele, care luase treaba asta ca pe o datorie, i-a răspuns el și a zâmbit larg.

Sara simțea că nu mai putea să-și țină ochii deschiși.

– Poți să continui să mă săruți mâine. Dar acum chiar trebuie să dorm.

42

Când Jessica a ajuns la căminul de bătrâni, n-a mai fost întâmpinată cu zâmbetul obișnuit. Gravitatea situației putea fi remarcată încă de când a intrat pe ușă.

– Jessica, ce bine că ești aici! Mama ta e foarte slăbită. Nu mai are mult de trăit, i-a spus asistenta încet, luându-i-o înainte, către camera lui Astrid.

Acum Jessica regreta că nu-l lăsase pe JP să vină cu ea. Îi promisese să-l sune mai târziu, dacă avea să fie în stare. Mama ei avea să moară în acea zi, era vorba de ore, conform asistentei, și ăsta era singurul lucru la care putea să se gândească.

Se spune că durerea deschide o poartă către multe alte trăiri sufletești și poate că acum avea să poată, în sfârșit, să plângă. Pentru tot.

Nu mai puțin, pentru a-și jeli mama, care influențase în toate felurile alegerile de viață ale lui Jessica – atât pe cele bune, cât și pe cele greșite. Uneori se gândea că poate hotărâse să rămână singura toată viața doar ca s-o pedepsească pe Astrid. Ca să nu-i dăruiască nepoți, așa cum își dorise atât de mult.

Deși întrebarea era cine suferea cel mai mult de pe urma celibatului lui Jessica. Astrid avea pe cineva care era gata întotdeauna s-o ajute, deoarece Jessica, spre deosebire de Lasse, nu avea nicio familie care să-i scuze eventualele absențe.

Când Jessica a intrat în camera lui Astrid, fratele ei mai mic stătea pe marginea patului. Și-a tras un scaun, s-a așezat pe partea cealaltă și a luat mâna slabă a mamei într-a ei. Era greu de crezut că întotdeauna îi fusese frică de această femeie. Că fusese atât de vulnerabilă, încât ajungea un cuvânt de-al lui Astrid ca ea să sufere zile întregi.

– Mamă, sunt aici, a spus Jessica.

Ochii lui Astrid s-au mișcat pe sub pleoapele închise. Părea că voia să spună ceva. Jessica s-a apropiat de ea.

– Mamă, ce-ai spus?

Astrid respira greu.

– Tu..., a spus bătrâna și a făcut o pauză îndelungată, tu ai fost întotdeauna... o fiică fantastică.

Două ore mai târziu, totul se terminase. Ultimele clipe n-au fost ușoare. Astrid părea neliniștită și lupta pentru fiecare respirație. Jessica a rugat-o pe asistentă să-i dea lui Astrid mai multă morfină, dar aceasta i-a spus că nu era nevoie, că era o reacție fizică, momentul când viața părăsea corpul, dar că Astrid nu era conștientă și nu simțea nimic. Jessica nu credea asta. Mama ei fusese conștientă până în clipa morții, era convinsă de asta.

Înainte ca Astrid să fie dusă la morgă, Jessica și Lasse au ales hainele cu care avea să fie înmormântată. O rochie deschisă la culoare. Cei mai buni pantofi ai ei, cei bej, cu o mică rozetă și cu tocul jos. Geanta de mână Dior, pe care Astrid o avea de cincizeci de ani. Șiragul de perle. Lasse a întrebat-o pe Jessica dacă nu-l voia ea.

– Absolut nu, i-a răspuns ea.

Era un cadou făcut de tatăl lor și Astrid nu și le dăduse niciodată jos de la gât. Dacă acum părinții ei aveau să se întâlnească din nou, tata avea să fie mai mult decât încântat să vadă colierul. Lasse a privit-o fix.

– Tu crezi în așa ceva?

Mergeau către ieșire.

– În orice caz, nu pot să spun cu siguranță că nu e posibil.

– Prostii! Mama o să fie incinerată, iar cenușa o să fie apoi pusă într-o urnă, în care o să putrezească. Și, cu asta, s-a zis cu bătrâna.

Lasse i-a ținut ușa. Îi promisese s-o ducă el cu mașina până în oraș, în Söder[1].

---

[1] Prescurtare de la Södermalm, zonă centrală din Stockholm (n. tr.).

– *Lasse!* l-a admonestat Jessica imediat.

Putea să aibă orice părere voia, dar corpul mamei lor încă mai era cald.

– Ai puțin respect, te rog.

– În ultima clipă a spus ceva drăguț și, dintr-odată, e cea mai bună mamă din lume? a bombănit el în timp ce ieșeau pe ușă.

– Termină! Timp de cinci ani a zăcut aici și a întrebat de tine. Și de câte ori ai binevoit să te arăți? De trei ori pe an? Eu am fost aici de cel puțin două ori pe săptămână. Așa că, dacă mi-a spus ceva drăguț în ultima ei clipă, a fost pentru c-am meritat.

– N-am vrut să spun asta. Dar nu crezi că recunoașterea asta ar fi trebuit să vină mai devreme? Mă uimește că nu ești furioasă.

Jessica l-a privit. Nu crezuse niciodată că Lasse remarcase asta. Că Astrid nu-i dăduse niciodată lui Jessica vreun semn c-o aprecia.

– Poate că sunt, în forul meu interior, dar momentan mă gândesc să-mi înghit furia.

– Ai grijă numai ca înghițitura asta să nu te sufoce, a șoptit el.

Jessica era surprinsă de clarviziunea lui. Nu asta era imaginea pe care o avea despre fratele ei. Se gândise întotdeauna la el ca la o ființă egoistă, care nici nu vedea, nici nu auzea nimic din ceea ce nu implica numele Lasse.

Restul drumului l-au parcurs tăcuți, până au ajuns la parcare. Ea încerca să simtă ceva, dar totul, în interior, era gol. Gol. Se debarasase de toate sentimentele față de mama ei? Doar ar fi trebuit să-și plângă durerea. În orice caz, așa crezuse. Dar, fără sentimente, asta era imposibil.

– O să ții doliu?

Jessica și-a pus centura de siguranță și s-a lăsat pe spate, în scaun.

– Nu cred, i-a răspuns Lasse și a pornit mașina. N-am fost niciodată prea încântat de mama noastră.

– Și atunci nu poți să ții doliu?

El s-a întors către ea.

– Să țin doliu acum? O sută de ani prea târziu? Nu, ar fi o risipă de sentimente.

S-a uitat în spate, înainte să înceapă să dea înapoi, în parcare.

– Nu cred, a zis Jessica. Eu am simțit nevoia să plâng în hohote, chiar pentru asta.

– Fă-o atunci. Dar nu aici.

Lasse a zâmbit forțat.

– Nu mă prea pricep la lucruri din astea. Întreab-o pe nevastă-mea. O să-ți spună.

– Deci tu chiar nu simți nimic? Și îmi spui mie să am grijă cum îmi înghit furia?

El a întins mâna și și-a mângâiat sora pe umăr.

– Spre deosebire de tine, eu am rămas în țară, când tata a murit.

Lasse i-a întâlnit privirea, înainte de a ieși din parcare. Jessica nu i-a răspuns. Știa că el avea mai multe de spus. Aștepta asta de când se întorsese acasă, de peste treizeci și cinci de ani. Atunci o pedepsise și nu-i spusese niciun cuvânt, dar acum venise poate timpul să vorbească despre asta. Nu chiar în clipa asta, dar ceva mai târziu.

E ca și cum lațul se strânge din mai multe direcții, s-a gândit ea și și-a coborât privirea, înfășurând absentă cureaua genții pe degetul arătător.

– M-ai părăsit când aveam 10 ani, cu o mamă rece și mereu tristă. Asta m-a marcat puternic, a continuat el. Spre deosebire de tine, eu am fost silit să rămân. Nu aveam unde să plec.

Au cotit către Stadsgårdskajen. În trafic, totul era ca de obicei.

– Ai fost plecată un an, Jessica. *Un an*. Când ai plecat, ai spus c-o să te întorci peste o săptămână.

Jessica întotdeauna considerase că Astrid fusese de vină pentru lipsa de apropiere dintre ea și fratele ei, că mama lor îi ținuse, conștient, departe unul de celălalt și că ei nu reușiseră niciodată să găsească un drum care să ocolească forța cu care mama făcuse asta. Dar dacă nu fusese așa? Dacă vina îi aparținuse lui Jessica?

– Îmi pare rău pentru asta. N-am înțeles niciodată că te-a marcat, a spus ea încet.

– Da. Dar te-am înțeles. Știu de ce ai plecat. Și aveai doar 16 ani. Ce știai despre viață? Nu te-am întrebat niciodată de ce ai stat atât de mult.

– Nu mă întreba nici acum, a spus Jessica. Oricum, nu voi putea să-ți răspund.

La Slussen, mult discutatul punct de întâlnire, din centrul Stockholmului, al Mării Baltice cu lacul Mälaren, vapoarele așteptau deschiderea ecluzei. Era ca un simbol. Oare Jessica avea și ea o ecluză interioară, închisă? Și ce-ar fi ieșit pe-acolo, dacă ecluza s-ar fi deschis?

– N-ar fi bine să mergem la biroul de pompe funebre chiar acum? a întrebat ea, când Lasse a oprit mașina imediat după Hornsgatspuckeln[1], așa cum îl rugase.

– N-am timp, trebuie să mă întorc la serviciu. Dar sunt de acord cu tot ce hotărăști tu, a răspuns el. Cred că ești mult mai pricepută la chestiile astea decât mine.

– Posibil, dar e și mama ta. Aș vrea să facem toate astea împreună.

El a tras adânc aer în piept, cu un oftat care, în mod obișnuit, ar fi iritat-o. Dar nu și acum. Îl înțelegea.

---

[1] Colină în Södermalm, centrul Stockholmului, parte a străzii Horn (n. tr.).

– Nu vreau să fac asta singură.

Jessica a deschis portiera și a coborât. Înainte de a o închide în urma ei, s-a aplecat și și-a privit fratele.

– Lasse, să știi că ea te-a iubit.

În ochii lui a apărut o sclipire, când privirile li s-au întâlnit.

– Trebuie să plec, a șoptit el.

– Înțeleg, a spus Jessica. Ne auzim mai târziu?

A închis încet portiera și, fără să se uite, a traversat strada Horn, către piața Maria. Nu voia să meargă acasă, în Vasastan, dar nici să se așeze într-un loc unde putea să fie recunoscută. A auzit surprinsă mașini claxonând și, cu coada ochiului, a văzut o mașină neagră frânând brusc, la un metru de ea. Idioții! Trebuiau să fie atenți. Șoferul i-a arătat culoarea roșie a semaforului. Jessica a ridicat din umeri.

În parcul din piață lumea stătea ciorchine. Unii beau cafea, alții mâncau înghețată. O pereche se hârjonea, ocupând toată banca. Totul era ca de obicei, nimic nu se schimbase.

Dar mama ei murise.

Și Jessica nu simțea nimic.

43

Sara își reproșa că nu ascultase mesajele de pe telefon imediat după ce ieșise din pivniță. Nu pentru c-ar fi putut să schimbe ceva, dar măcar ar fi sprijinit-o moral pe Jessica. Când a aflat de situația cu Astrid, Jessica și JP erau deja în Copenhaga.

Sara nu putea să ajungă acasă atât de repede cum ar fi vrut, iar Texas nici nu se gândea s-o lase să plece singură, fără el. Susținea că era răspunzător pentru ea, deoarece el fusese cel care insistase să intre în pivniță.

Nu știa ce gândiseră prietenii lui că plecase pe nepusă masă. Când și-au luat rămas-bun în fața castelului, Lovisa le-a spus că, în ceea ce o privea, nu exista nicio problemă.

– Tata mi-a spus că tu vei fi mama mea vitregă, a zis ea și i-a făcut lui Sara cu ochiul.

– Așa a zis..., a zâmbit Sara și s-a uitat pe furiș către Texas, care vorbea cu prietenii lui.

– Da. Părea foarte sigur.

– Mulțumesc că vă îngrijiți ca motocicletele noastre să ajungă acasă, a spus Sara, care simțea că trebuia să schimbe subiectul.

– Nicio problemă. Nu te gândi la asta acum. Ai grijă să te faci bine.

– Am câteva lucruri la Maria, pe care trebuie să le iau, a spus Sara fără chef.

În birou nu se afla Carlotta, așa cum sperase, ci Eros, care se lăbărțase pe scaun, cu mâinile la ceafă. Se legăna cu scaunul înainte și înapoi, uitându-se la ea.

– Crezi că e cineva pe-aici care-ar putea să ne ducă până acolo cu o mașină?

Piciorul o durea, capul îi bubuia.

– Nicio problemă, i-a răspuns Eros. O să cer să vi se aducă mașina noastră. Sper din tot sufletul că o să vă întoarceți, a continuat el, în același timp scoțându-și mobilul și formând un număr. Din păcate, sora mea nu poate să vină să-și ia rămas-bun, dar vă transmite salutări.

– Eros, ce s-a întâmplat cu vinul bunicului?

Nu putea pleca fără să-l întrebe.

– Deci de-asta erați în pivniță? Ca să scotociți?

Eros s-a ridicat de pe scaun și a venit foarte aproape de ea.

Privirea lui era rece. Sara s-a tras înapoi.

– Dacă a existat vreun vin, sticlele alea s-au spart de mult.

A zâmbit. Era un zâmbet care-ți dădea fiori. Trebuie să fie bolnav, s-a gândit jurnalista. Era ceva la el care părea total blocat și Sara a regretat că-l întrebase de vin. Îl refuzase și știa că el n-avea s-o ierte *niciodată* pentru asta.

Șchiopătând, a ieșit din birou.

– OK, asta e, a spus ea. Salut-o pe sora ta și mulțumește-i din partea mea.

Peste doar un minut a sosit o mașină care i-a luat.

– Texas, nu-i nevoie să vii cu mine.

Se gândea că-i strica vacanța. Fotograful plecase într-o călătorie cu motocicleta împreună cu fiica lui, o călătorie planificată de multă vreme, pe care, cu siguranță, nu puteau s-o mai repete curând.

– Știu, mi-ai mai spus asta de câteva ori.

Texas și-a aruncat gențile de motocicletă în portbagajul mașinii, înainte s-o ajute să se urce pe bancheta din spate.

– Pune-ți centura, i-a cerut el și a închis portiera.

Apoi a ocolit mașina și a intrat pe partea cealaltă.

– De ce ești atât de bun cu mine? l-a întrebat ea, când fotograful s-a așezat alături.

– Aș vrea să cred că sunt bun cu toată lumea, i-a răspuns el și a zâmbit. Și încă mai am mustrări de conștiință că m-am purtat urât cu tine, la începutul călătoriei. Și sunt dator să am grijă să ajungi cu bine acasă. Cu tine, nu se știe niciodată.

– Dacă am putut să merg până în Italia singură, ar trebui să reușesc să mă și întorc acasă, i-a replicat ea. Dar îți mulțumesc. De fapt, sunt bucuroasă că ești cu mine.

El și-a dres vocea.

– Apoi mai e și... celălalt detaliu... că-mi place de tine și cred că tu și cu mine ar trebui să facem lucruri împreună.

Sara a ridicat din sprâncene.

– Împreună? Ce fel de lucruri?

– Călătorii. Reportaje. Descoperiri gastronomice. Sex. Nu neapărat în ordinea asta.

E teribil de drăguț când zâmbește așa, a mai apucat ea să gândească, înainte ca el să-și pună mâna peste a ei.

– Dar putem să luăm și un prânz împreună, dacă ăsta e un început mai bun.

– Începutul a ce?

Sara aproape că-și ținea respirația. Ce ciudat! De când avea Texas efectul ăsta asupra ei? O influențaseră sărutările lui? Sau faptul că el, fără să clipească, o ajutase când fusese gata să se sufoce și apoi când se rănise la picior. Gentlemeni ca el nu se găseau pe toate drumurile.

– Începutul relației noastre romantice.

Sara s-a simțit roșind.

– Iau cu plăcere prânzul cu tine, dar, în cealaltă privință, nu știu dacă sunt pregătită.

Texas nu părea deranjat de declarația ei.

– OK, a zis el și i-a strâns mâna. Acum povestește-mi despre Maria.

Sara a primit recunoscătoare propunerea unui nou subiect și, când a început să vorbească despre femeia care o speriase, la prima lor întâlnire, a simțit că obrajii ei își recăpătau culoarea normală.

– În primul moment, e molipsitor de veselă, pentru ca în următorul să se înfurie fără niciun motiv. O să vedem, când ajungem, în ce dispoziție e azi.

Sara s-a uitat afară, pe geamul mașinii. O problemă nerezolvată. Așa o percepea. Sigur că, în ceea ce privea vinul bunicului, nu avea nicio șansă în fața lui Eros.

Obișnuia să fie mai alertă, mai curioasă, dar atât de multe lucruri îi merseseră pe dos în călătoria asta, încât îi pierise tot cheful. Altfel, poate că ar fi cercetat mai mult și ar fi vorbit cu ceilalți, dar acum nu făcuse nimic din toate astea. Se retrăsese în sine, își plânsese singură de milă și lăsase ocaziile să-i

scape. Ar fi putut să *discute* cu Eros, în loc să se culce cu el... aproape. Poate că strategia asta ar fi dat rezultate.

Mașina a cotit și a intrat în curtea Mariei.

– Crezi că ai putea să ne duci și până la aeroportul din Pisa, peste un sfert e oră? a întrebat Sara, în timp ce deschidea portiera.

– Da, i-a răspuns femeia care conducea. Dar trebuie să sun la castel și să întreb dacă e OK.

A luat telefonul, a vorbit scurt și a dat din cap către Sara.

– Se aranjează.

– Mii de mulțumiri. Atunci ne grăbim.

Texas stătea deja lângă portiera ei și i-a întins mâna ca s-o ajute să coboare.

Era ciudat că nu fusese niciodată pe lângă casa Mariei în acea vară, cu mulți ani înainte. Doar casa era lângă de castel. Bunicul locuia în Pisa și făcea naveta zilnic până la castel. Sara mergea cu el, în afara acelor dăți în care rămânea la castel peste noapte, pretextând întotdeauna că dormea la o prietenă. Dacă bunicul ar fi știut că motivul acestor escapade nocturne era fiul contesei, ar fi închis-o în casă. Era convinsă de asta.

După ce a urcat scara, ajutată de Texas, a încercat ușa de la intrare. Nu era închisă, așa că a intrat fără să mai bată.

– Vino, i-a spus ea lui Texas.

Sara a deschis ușa de la bucătărie, dar a făcut imediat un pas înapoi. Maria era înghesuită în masa de lucru, strâns ținută în brațe de contesa Carlotta.

44

Răbdarea Mariei era pe sfârșite. Așa era de mulți ani. De prea mulți ani. Fusese tânără la moartea contesei, când

castelul le revenise Carlottei și lui Eros. Din acea zi, relația lor se transformase din joc în ceva serios.

Fetița din vecini, care se juca în fiecare zi, după școală, cu cei doi frați, trebuise mai târziu să fie prezentă și la jocurile de adulți, în legătură cu care nu se simțea confortabil. La început nu putuse să refuze. Eros îi furase virginitatea în toamna în care amândoi împliniseră 15 ani și, după doi ani, avusese o legătură de dragoste cu sora lui, dar asta fusese tot.

Când contesa murise, aveau 21 de ani și ceea ce până atunci rămăsese invizibil crescuse până la dimensiuni pe care Maria nu mai putuse să le controleze. I se cerea să participe; trebuia să privească invitația ca pe o *favoare*, așa cum se exprimase Carlotta, în același timp în care mâna acesteia îi mângâia pe furiș spatele și fesele.

Așa că, la început, a fost prezentă la castel. Câteodată chiar se simțea bine acolo. Dar, în cele din urmă, au început să fie prea mulți bărbați, prea multe femei. Corpul Mariei a început să protesteze. Avea dureri de stomac și nu putea să doarmă.

Carlotta, a cărei dragoste nu se stinsese niciodată, a implorat-o să-i devină amantă. Maria se simțea bine în compania ei. Acest tip de erotism, duios și blând, i se potrivea, dar ea voia mai mult, voia să aibă sentimente pentru aceea cu care făcea dragoste. Era unul dintre lucrurile pe care le-a înțeles despre sine în acea perioadă în care participase la ceea ce Eros numea *jocurile voluptății.*

Carlotta n-a renunțat niciodată. Apărea în fiecare săptămână cu aceleași invitații agresive și, dacă Maria n-ar fi fost dependentă de bunăvoința lor, ar fi refuzat-o. În ultimii douăzeci de ani nu mai avuseseră o relație intimă, dar *amândoi* frații continuau să insiste.

Dacă ar fi putut să cumpere casa în care locuia, n-ar fi avut nicio problemă, dar Eros o împiedica. Contractul de

închiriere era prelungit din zece în zece ani și, înaintea fiecărei discuții de revizuire a condițiilor, Eros o amenința. Discret, desigur, niciodată direct. Când au trebuit să discute din nou despre asta, a treia oară după moartea contesei, Maria s-a gândit să se mute, dar mama ei iubise casa aceea. Și, la sfârșitul discuțiilor, Maria știuse că el avea să stea departe de ea, încă vreo câțiva ani. Știind asta, putea să mai reziste tracasărilor lui.

– Tu știi că e avantajos să faci parte din societatea noastră, îi spusese Eros zâmbind, când ea se așezase în mașină, lângă el.

Mergeau la ultima întâlnire cu avocatul. Contele și-a pus mâna pe coapsa ei.

– Faptul că am mai îmbătrânit puțin nu schimbă cu nimic felul în care te privim, eu și sora mea.

– Ține-ți labele acasă, s-a răstit Maria la el.

– Îmi place scorpia asta din tine. Mă excită. Ai fost prima mea femeie. Pe prima ta femeie n-o uiți niciodată, a spus el încet. Fundul tău mare încă mă stârnește, când mă gândesc la el. Mă ispitește.

Dacă n-ar fi trebuit să se vadă cu avocatul la hotel, l-ar fi pălmuit. Dar nu era strategic, căci Eros urma să-și pună semnătura pe hârtia care îi dădea Mariei dreptul să dispună de casă încă zece ani.

Ca de obicei, Eros aranjase lucrurile în așa fel, încât să se vadă cu avocatul de trei ori. Își folosea puterea, făcuse asta întotdeauna și, în virtutea acestui lucru, avea grijă ca, în afară de asta, el și Maria să se întâlnească singuri încă de două ori. Contractele erau întotdeauna la fel, cu deosebirea că taxele pentru casă erau de fiecare dată mai mari, dar n-ar fi avut nevoie nici măcar să fie prezenți, ca totul să se aranjeze. Dar ăsta era stilul lui Eros de a o face să-l întâlnească între patru ochi. Ultima dată îl urmase în pivnița de vinuri pentru

a putea, cum îi spusese el, să vorbească în liniște, în timp ce el alegea vinul pentru balul mascat.

– Ai recunoscut-o pe Sara Raphael? a spus el și și-a retras mâna. Și ea era seducător de frumoasă când era tânără.

– Sara Raphael?

– Da, femeia brunetă care a locuit la tine o noapte. În orice caz, așa mi-a spus Carlotta, care obișnuiește să-ți contabilizeze activitățile.

– Ar trebui s-o recunosc?

Numele îi era oarecum cunoscut.

– Sara Raphael? Raphael? Vai, Dumnezeule, nepoata lui Eugenio Raphael?

– Da. Ți-l amintești pe bătrân? Cel care susținea că mama păstra vinul lui în pivnița noastră.

Maria nu i-a răspuns. Dacă ar fi știut cine era Sara, ar fi instalat-o într-o cameră și n-ar fi lăsat-o să plece la castel și să-l întâlnească pe Eros, care îl *ura* pe bunicul ei.

– Ce-ai simțit când ai văzut-o din nou? l-a întrebat Maria, privindu-l pe furiș.

– A fost aproape, aproape și de data asta, a zâmbit el. Dacă nu era silită să ne părăsească atât de repede, sunt convins că m-ar fi rugat s-o satisfac. Avea nevoie de asta, era cât se poate de evident.

Ticălosule, s-a gândit Maria. Ești un ticălos lipsit de scrupule. Maria nu credea nicio secundă în ceea ce spunea Eros. Era posibil ca Sara, asemenea multor alte femei, să fi fost atrasă în mrejele lui Eros, la început, dar, cu anii, felul lui de a fi devenise tot mai dezgustător și majoritatea dintre ele reușeau să se sustragă, înainte să meargă până la capăt.

– Nu asta te-am întrebat, a spus ea. Poate că bunicul ei avea dreptate. Se poate ca mama ta să-i fi păstrat vinul.

– Da, știu că asta a și făcut. Dar de ce să-i dau lui un lucru pe care cățeaua aia i l-a promis?

Vocea lui Eros era de gheață. Aproape că scuipa cuvintele.

Ochii Mariei au fulgerat.

– Să nu spui așa ceva despre mama ta! a strigat ea. A fost una dintre ele mai minunate femei pe care le-am cunoscut. Tatăl tău o trata ca pe un gunoi. Pe el ar trebui să-l numești așa.

– Crezi că-i erai apropiată. Știu cât te-ai gudurat pe lângă ea ca să primești o bucată de prăjitură. Dar nu știi nimic despre purtarea ei nerușinată. Nu se lăuda cu asta. Nu-și arăta decât fețele care o avantajau, față de toți cei din afara familiei. Tu n-ai făcut niciodată parte din familia noastră. Auzi? Niciodată! Și nu vreau să mai aud niciun cuvânt despre tata. Maică-mea a primit doar ce-a meritat.

Fața i se înroșise și, cu toate că Maria era la fel de furioasă, s-a văzut nevoită să se controleze. Mai aveau de mers trei kilometri și ceva și voia ca Ferrari-ul lui să rămână pe drum. Putea să se înfurie cât voia după ce contractul era semnat.

Mâna lui s-a așezat din nou pe coapsa ei și, de data asta, a strâns-o cu putere.

– Ia-ți mâna, Eros.

Vocea îi tremura. Inima îi bubuia în piept.

– Nu. Mâna rămâne unde vreau eu. Și, după ce încheiem formalitățile, o să-mi lași mâna să urce până sus de tot.

– Ți-ai pierdut mințile.

Maria a încercat să-i descleștеze degetele. O speria. Și simțea durere.

L-a văzut uitându-se repede la ceasul de mână, apoi Eros s-a întors către ea zâmbind rece.

– Gândindu-mă mai bine, cred că vreau să gust din bunătățile tale înainte de întâlnirea cu avocatul. Nu pot să intru în hotel cu erecția asta.

Asta nu mai era o amenințare făcută în joacă. Simțea cu fiecare celulă din corpul ei că Eros vorbea serios și asta o umplea de o teamă pe care n-o mai simțise până atunci. Brațele îi amorțiseră și inima îi bătea atât de tare, încât o auzea.

Dacă nu-i făcea pe plac, avea s-o violeze și, înainte ca ea să apuce să se gândească ce avea de făcut, Eros a frânat brusc și a cotit pe un drum lăturalnic.

45

Dacă era să-l asculte pe Texas, nu avea nevoie de cârje. Trebuia să calce pe picior, chiar dacă o durea. În plus, Texas îi comunicase că putea să se sprijine de el, dacă trebuia neapărat. Și-au lăsat gențile de motocicletă la bagaje, în aeroportul din Pisa. Texas purta un mic rucsac pe un umăr, în timp ce Sara îi atârna de celălalt.

– Ești sută la sută sigur că e bine să merg? Nu mă prea simt în stare de asta.

Sara se strâmba de durere la fiecare pas. Dacă avea o fractură? Putea să fie un mic os rupt acolo, înăuntru. Așa se întâmplase când fiul ei, Pontus, își rupsese piciorul. Traversase strada în fugă, după școală, și călcase strâmb. La început, piciorul i se umflase doar puțin. Abia în ziua următoare, când nu mai putuse să se sprijine pe el, Sara îl dusese la spitalul Astrid Lindgren.[1] Încă mai avea și acum mustrări de conștiință, pentru că nu înțelesese de la început cât de gravă era situația.

– Nu-i decât o entorsă, sunt convins, i-a spus Texas. Dar întrebarea e cum o să te descurci acasă.

---

[1] Spital de pediatrie din Stockholm (n. tr.).

– O să mă descurc. De puțin timp locuiesc într-o garsonieră de treizeci de metri pătrați. Pot să mă târăsc dintr-un capăt în altul în mai puțin de un minut.

S-a uitat la el și i-a întâlnit privirea.

– Aș putea să fiu asistentul tău. Știi foarte bine că mă străduiesc să te fac să te îndrăgostești puțin de mine. Trebuie să-mi dai o șansă să-ți arăt ce pot.

– Vrei să spui că ai veni să mă ajuți?

– Da. Sau să dorm pe canapeaua ta.

– N-am așa ceva.

– OK. Atunci pe o saltea gonflabilă?

– Nici de-asta n-am.

– În patul tău?

– Bineînțeles că nu, termină odată!

Doar ea era de vină. Îi dăduse speranțe, iar acum se vedea nevoită să i le refuze.

– Putem să ne sărutăm ca prieteni, dar nimic mai mult.

L-a privit cu severitate, dar a fost întâmpinată de zâmbetul lui larg.

– Ai glumit, a spus ea, simțindu-se ridicolă.

Texas a dat afirmativ din cap.

– Nu pentru că aș avea ceva împotrivă să mă înghesui cu tine într-o garsonieră, dar cred că ai nevoie să-ți lipsesc.

– Așa crezi?

Sara și-a prezentat pașaportul și talonul de îmbarcare.

– O să vedem după ce ajungem acasă.

S-a trezit când el a bătut-o ușor pe umăr.

– Trezește-te, Sara. Aterizăm în curând.

Avantajul de a fi fost un călător obișnuit cu drumurile era acela că putea să doarmă oriunde. Sau chestia asta avea legătură cu cei trei copii? Nu dormise zece ani, cât progeniturile fuseseră mici, iar după încheierea acelei perioade începuse să doarmă, cel mai adesea, câte nouă

ore pe noapte. În zilele din weekend dormea și peste zi. În avion, adormise imediat ce se așezase pe scaun.

– N-ai dormit?

– Nu, am citit.

Ea a căscat și și-a îndreptat spatele.

– Ce citești?

– Un roman polițist ridicol, cu niște personaje feminine stereotipe. Nu-l mai continui, a spus el și a pus cartea pe scaun. Ai ratat mâncarea.

– Înțeleg. A fost bună?

– Destul de bună. Dar nu sunt persoana potrivită pe care s-o întrebi, pentru că, atunci când mi-e foame, pentru mine orice e bun.

– Un bărbat pe gustul meu, a spus Sara. Și eu sunt la fel.

Texas s-a aplecat către ea.

– Doar asta ți-am spus tot timpul, i-a șoptit el.

– Ce?

– Că mă placi.

– Dar n-am spus niciodată că *nu* te plac, nu-i așa?

– Da, dar gândește-te *cât* de mult mă placi.

A prins-o repede de bărbie și s-a apropiat încet de gura ei. Ochii lui străluceau și Sara a simțit cum obrajii îi luau foc. Doar nu sunt pe cale să mă pretez la prostioara asta încântătoare?, s-a gândit ea și a închis ochii.

Sara s-a gândit că avusese noroc cu aterizarea. Se încinsese și cine știe cât de departe ar fi fost în stare să meargă. Buzele lui moi și mângâietoare erau irezistibile și, când trenul de aterizare a atins pista cu o ușoară hurducătură, Sara era concentrată pe cercetarea gurii lui Texas. Gâfâind, s-a tras de lângă el. El și-a dres vocea.

– Așa, a spus ea, încercând să lase impresia că sărutul lui n-o emoționase. Acum am ajuns.

– Se poate spune și așa, a zis el și a zâmbit. Cred că va trebui să-mi țin rucsacul în față. Se pare că ai trezit o relicvă dintr-un alt timp.

– E chiar așa de rău? i-a întors ea zâmbetul.

– Mult mai rău.

– De cât timp datează relicva?

– De un an, poate.

– I-auzi! Ești sigur că nu ești femeie?

– Tu știi că și bărbații pot să aibă sentimente, nu?

Ea l-a privit și a scuturat din cap.

– Nu și conform experienței mele recente.

Sara și-a desfăcut centura de siguranță și s-a ridicat încet, ieșind pe culoar, printre ceilalți pasageri.

Când au ajuns la sosiri, Sara i-a văzut. JP era acolo. Îmbrățișa o femeie foarte frumoasă și mult mai tânără. Sara a văzut cum se uitau, plini de dragoste, unul la celălalt. A simțit o greață puternică. Asta-i mai lipsea acum. Acum, când Jessica își pierduse mama.

Ticălosule, te-am ajutat când ai vrut s-o întâlnești pe Jessica. Abia te-ai despărțit de ea în Italia, s-a gândit ea. Câte femei trebuie să ai ca să fii mulțumit? Om de nimic!

– Bombăni, a spus Texas.

– Bărbații sunt niște porci, a spus ea și și-a pus prudent piciorul jos.

Putea să meargă și singură. La naiba, fusese în stare să se și mute singură.

Porci. Toți erau niște porci.

46

Maria nu avea nicio șansă. Orbirea nebunească îl făcuse pe Eros atât de puternic, încât ea s-a hotărât să-l lase să

ducă violul până la capăt, să cedeze. N-ar fi ajutat dacă ar fi strigat sau dacă ar fi încercat să scape. Pe drumul pustiu din pădure nu era nimeni care s-o audă. Eros a oprit motorul, s-a aplecat peste ea și și-a îndesat mâna între picioarele ei. Maria a început să spună o rugăciune în gând. *Dumnezeule, fă să treacă repede.*

Când portiera din partea șoferului a fost aproape smulsă din balamale și o Carlotta furibundă, strigând din toți rărunchii, s-a aruncat asupra lui Eros, Maria s-a trezit din torpoare.

– Ce mama dracului faci? striga Carlotta la fratele ei. Nebunule! Vrei s-o violezi *pe Maria*?

Maria n-a mai auzit răspunsul lui. A deschis portiera și a luat-o la fugă, cât o țineau picioarele, către luminile de pe autostradă. Își lăsase geanta cu telefonul în mașină. Trebuia să atragă atenția cuiva. A ajuns la șoseaua unde traficul era intens și a început să facă semne cu mâna.

Se uita neliniștită către breteaua autostrăzii care ducea la locul unde se aflau cei doi frați și, când farurile mașinii lor au început să se miște, a înțeles că se afla în pericol. Trebuia să găsească ajutor imediat. Te rog, te rog, te rog oprește-te, oprește-te, implora ea în gând, când următoarea mașină s-a apropiat de ea. Ca și când șoferul a auzit-o, mașina s-a oprit la douăzeci de metri de ea. Cu ultimele puteri, Maria a început să fugă înspre ea și s-a aruncat pe scaunul pasagerului.

– Dar ce s-a întâmplat? a întrebat-o femeia de la volan, când Maria a izbucnit în plâns.

– Să plecăm repede de-aici. Am fost atacată și sunt urmărită.

Femeia a înțeles imediat gravitatea situației. A pornit mașina și a reintrat în traficul autostrăzii.

– Eu merg la Pisa. Vrei să te duc până la poliție?

– Da, mulțumesc, i-a spus Maria.

Vocea îi tremura, la fel și mâinile. Se simțise întotdeauna în siguranță, deși niciunul dintre frați n-o lăsase vreodată în pace, dar, începând de acum, lucrurile se schimbaseră. Mereu avea să trăiască marcată de teamă. Avea în fața ochilor privirea de gheață a lui Eros, care îi spunea că bărbatul n-avea să renunțe niciodată. Singurul mijloc prin care putea să scape de el era să-și părăsească casa. Concluzia era dureroasă. Locuise acolo toată viața. Toate amintirile ei erau acolo. În plus, cineva trebuia s-o ajute să-și ia lucrurile de-acolo, înainte ca Eros s-o dea afară.

Maria n-a avut nevoie decât să dea un telefon unei bune prietene, ca să declanșeze o reacție în lanț. Cineva și-a pus o remorcă la tractor, altcineva avea un camion. Al treilea a venit cu un Fiat mic, al patrulea era acolo doar ca să ajute la cărat. Trei bărbați în uniforme albastre stăteau afară în chip de paznici. De la castel veneau femei și bărbați, lucrători în vie, paznicul – care văzuse cu siguranță tot ce se întâmplase pe coridoarele castelului – și două femei care, în timpul celor mai aglomerate săptămâni din vară, se ocupau cu curățenia.

Cu toții au venit pentru Maria, care s-a emoționat până la lacrimi când s-a întors de la poliția din Pisa, de unde a adus-o prietena ei cea mai bună, Carla.

– Crezi c-or să-l aresteze? a întrebat-o Carla, în timp ce o ajuta pe Maria să iasă din mașină.

– Nu. N-a fost decât o tentativă de viol. Nu am vânătăi pe corp, nu există martori, e bogat și are relații... Nu, cu siguranță c-o să scape.

– Dar sora lui a văzut ce s-a întâmplat.

Maria a ridicat din umeri.

– N-o să depună niciodată mărturie împotriva lui. Sunt amândoi la fel de nebuni.

– Da' cum de era și ea acolo?

– Nu știu.

Dar, în forul ei interior, știa. Carlotta era geloasă. Nu era prima dată când o urmărea pe Maria. O văzuse de multe ori, în depărtare, pe drum, stând în mașina ei. Maria era atât de obișnuită cu această veșnică umbră a ei, încât încetase să-i mai dea importanță, atât timp cât Carlotta nu intra în casa ei, așa cum făcuse zilele trecute. Slavă Domnului că această gelozie existase. Dacă Eros ar fi violat-o, ar fi putut foarte bine s-o și omoare. În orice caz, dacă ar fi înțeles gravitatea faptei lui și dacă s-ar fi temut că Maria avea să vorbească, sigur asta ar fi făcut.

Pe de altă parte, cu imaginația lui bolnavă, Eros ar fi putut să declare că Maria vrusese asta, că doar făcuse puțin pe încăpățânata.

– Îți ducem lucrurile în magazia noastră, i-a spus Carla. Apoi mai vedem.

O întreagă viață într-o magazie. Maria nu aruncase niciodată nimic. Ar fi trebuit s-o facă acum. Stătea în mijlocul amintirilor și plângea disperată. Slavă Domnului că mama ei nu fusese nevoită să asiste la asta. Atât ea, cât și tatăl Mariei lucraseră la castel pentru bătrânii conți. Așa aflase Maria cum fusese tratată contesa.

Bătrâna contesă și mama Mariei deveniseră prietene. Contesa se refugia în casa lor, când viața la castel devenea de nesuportat. Maria își amintea cum mama ei o așeza pe contesă în pat, într-una dintre camerele de oaspeți, și îi oblojea rănile, în timp ce Maria își lipea urechea de ușă, ca să audă ce șopteau. Când se întâmpla ca mama s-o surprindă, aceasta o privea cu severitate și scutura din cap. Maria interpreta asta ca pe o interdicție de a povesti cuiva ce auzise. Și niciodată nu suflase vreo vorbă.

Când mama ei murise, la câțiva ani după tata, Maria nu avea decât 18 ani. Contesa o luase sub aripa ei ocrotitoare

și Maria știuse, desigur, de ce. Dar nu o condamnase. Contesa nu putea să divorțeze, dar putea să locuiască în altă parte, dacă se arăta la castel cu ocazia ceremoniilor oficiale. Se bârfea, desigur. Și Maria înțelegea că asta îi afecta pe Eros și pe Carlotta, chiar dacă ei erau oricând bine-veniți în casa și în familia Mariei. Și erau des acolo. Așa se împrieteniseră cu Maria. Pe vremea aceea, amândoi se purtau frumos. După moartea contelui, când contesa s-a mutat înapoi în castel, Maria a început să-i viziteze acolo.

După moartea mamei Mariei, contesa a venit la ea, să caute adăpost din alte motive decât furia soțului. Venea să-și întâlnească amantul.

Maria s-a ridicat. Ar fi putut să stea acolo o veșnicie, dar asta n-ar fi ajutat-o. Avea multe lucruri de rezolvat.

Și trebuia să-și găsească o locuință.

47

JP n-a apărut. A promis, dar n-a venit. Era ridicol să se tot sucească pe banca din biserică și să se uite după el. Sara era – slavă Domnului! – acolo, lângă ea. La fel, și Lasse, și soția lui. Jessica își dorea să fi fost mai apropiată de fratele ei. Făcuseră câțiva pași în direcția asta acum, după moartea mamei. Dar era nevoie de o atitudine conciliantă din partea amândurora, iar Lasse părea în continuare să stea în expectativă. Se uita la propriul lui picior, pe care și-l pusese peste celălalt, bălăngănindu-l înainte și înapoi.

Biserica era aproape plină. Astrid avusese multe cunoștințe. Ciudat, s-a gândit fiica ei, care o considerase pe cea care-i fusese mamă ca fiind o persoană rece și nesociabilă. Dar fusese un om competent. Activ, mult după ce ieșise la pensie. Mersese la cursuri de franceză, bătuse Pirineii cu

piciorul, avusese abonament la teatru și citise mult. Nimic ușor. Fusese prea snoabă pentru asta.

Jessica simțea diferența, când își vizita colegii de clasă. Acasă la Sara atmosfera era caldă și primitoare. În prezența propriei ei mame, Jessica fusese întotdeauna încordată și își amintea cât de invidioasă fusese pe Lasse, căruia nu părea să-i fi păsat de felul în care mama își punea copiii la punct. De-asta Lasse nu vrusese niciodată s-o viziteze la căminul de bătrâni? Se închisese în el? Asta fusese reacția lui față de copilăria pe care o avusese, așa cum reacția lui Jessica fusese să alerge într-acolo cu fiecare ocazie care i se ivise? Unul păstrase distanța, celălalt se gudurase?

Erau lucruri despre care trebuia să discute cu Lasse. Poate își făcuse o impresie greșită despre el. Poate că fratele ei nu era chiar atât de nonșalant și de egoist cum îl considerase ea.

Jessica se ocupase aproape singură de înmormântare. Lasse o urmase la biroul de pompe funebre, dar când venise vorba despre ce muzică să se cânte, ea vrusese să aleagă singură. Poate că ar fi trebuit să ia în considerare și dorința lui, dar fusese un lucru de la sine înțeles. Acel CD fusese singurul cadou pe care Jessica i-l făcuse lui Astrid și de care aceasta se bucurase cu adevărat. Mama o îmbrățișase și îi mulțumise, iar apoi ascultase muzica aceea frumoasă aproape fără încetare. Dar acum, când *Air*, de Bach, a început să umple biserica, Jessica s-a simțit complet nepregătită.

Când a simțit greutatea din piept, a început să respire greu și să se uite neajutorată la Sara. Hohotul de plâns a venit cu o asemenea forță, încât Jessica aproape că s-a prăbușit pe bancă. Nu putea să-și ridice privirea și, dacă Sara n-ar fi cuprins-o pe după umeri, ar fi căzut pe genunchii lui Lasse.

Dar prietena ei a ajutat-o să rămână dreaptă.

– Ai voie să plângi când îți moare mama, i-a șoptit Sara, scoțând o batistă de hârtie din geantă. *Ai voie* să plângi, Jessica, e OK.

Cuvintele lui Sara au ajuns acolo unde trebuiau să ajungă. Corpul lui Jessica a început să se cutremure de plâns. Durerea a răbufnit din locul unde fusese închisă încă din tinerețe, un loc fără fund. Toată disperarea și angoasele s-au rostogolit afară brusc, tot ceea ce Jessica nu trecuse niciodată prin filtrul unei prelucrări afective, ci doar lăsase angoasată în spatele ei.

Acum acest torent venea învolburat, iar ea nu mai putea să se ferească din calea lui. Era complet nepregătită pentru această forță.

Durerea era atât de colosală!

Era tatăl ei, iubitul ei tată. Atât de blând, de cald, de protector. Și când el a murit; prima ei călătorie în străinătate.

Capacul așezat temeinic peste camera ascunsă din ea, pe care Jessica n-a mai putut-o deschide niciodată, a explodat acum singur și toate imaginile dureroase au năpădit-o ca de nicăieri. Acum, treizeci și patru de ani mai târziu, acele imagini erau limpezi precum cristalul și imposibil de îndepărtat.

– Dumnezeule, ajută-mă să scap de povara asta. Dumnezeule, șoptea ea.

Gemea, și Sara a tras-o mai aproape de ea. Sara, care nu știa nimic. Sara, care avea o cu totul altă imagine despre Jessica. Nu putuse niciodată să povestească nimic, nici măcar celei mai bune prietene a ei. Secretul era doar al ei și al lui JP și, dacă el ar fi fost acolo în clipa aceea, ar fi găsit o cale către vulnerabilitatea ei interioară și i-ar fi putut-o citi.

Capacul trebuie pus din nou. Trebuie pus la loc, își repeta în gând, în timp ce flautul a tăcut și muzica s-a stins încet. Capacul trebuie pus la loc. Durerea asta e infernală.

Jessica zâmbea și înclina din cap către cei prezenți, în timp ce mergea către casa parohială. Toți cei cu care stătea de vorbă îi spuneau că Astrid fusese atât de mândră de ea, că vorbise atât de des despre Jessica și despre cărțile ei. I se părea ciudat să audă asta. Ei nu-i spusese *niciodată* nimic. Și era prea târziu să audă asta acum. Nu mai avea nicio importanță dacă Astrid fusese mândră de ea sau nu. Cerșise confirmarea mamei ei un timp atât de îndelungat, încât, atunci când ea venise, își pierduse deja însemnătatea.

– JP a dat vreun semn de viață? a întrebat-o Sara.

Jessica a tras-o deoparte, pentru câteva minute de liniște.

– Nu. Nu după ce am vorbit cu el ultima dată, acum câteva zile. Mi-a spus c-o să vină la înmormântare, dar s-o fi împotmolit undeva, în lumea largă, din nou.

– Poate că e mai bine.

Jessica a privit-o pe Sara. Era un comentariu neașteptat de la cineva care, timp de treizeci de ani, o tot bătuse la cap să stea de vorbă cu JP.

– Îmi ascunzi ceva, Sara Raphael?

Jessica și-a încrețit fruntea.

– Nu e nici timpul, nici locul potrivit, i-a răspuns Sara.

– Nici pentru secrete nu e. Ce s-a întâmplat?

– L-am văzut.

– Pe cine? Pe JP?

– Da. În Arlanda, când am venit.

– Așa...

– Cu o altă femeie.

Jessica a simțit cum urechile începeau să-i țiuie. Sigur. De-asta nu venise. Își închipuise că era singura femeie din

viața lui. Oare de unde o mai scosese și pe-asta? Dar nu putea să ridice pretenții. Și ea flirtase cu Anders.

– Ah... Așa deci...

– Îmi pare rău, i-a spus Sara încet și și-a pus mâna pe brațul lui Jessica.

– Nu-i nevoie. De fapt, nu e o surpriză. Nu știu ce mi-am închipuit, de data asta.

– O să-l omor, i-a declarat Sara.

– Nu-ți consuma energia pe asta, i-a spus Jessica. Nu mi-a promis niciodată nimic.

– Dar am crezut în el, a insistat Sara. Am crezut în *voi*. Am vrut întotdeauna ca povestea voastră să se încheie ca în povești, chiar dacă uneori părea imposibil.

– Și eu am făcut asta câteodată, în foarte bogata mea fantezie, i-a spus Jessica. Dar el mă readucea întotdeauna cu picioarele pe pământ. Era frumoasă? Tânără?

Sara n-a putut s-o privească în ochi.

– Nu știu, m-am uitat mai mult la el.

– Acum mă minți. Dar îți mulțumesc. Nu sunt în stare să aud mai multe în clipa asta.

A dat din cap și i-a zâmbit unei vecine a mamei, care venise la ea s-o consoleze. Sara își ținea în continuare mâna pe brațul lui Jessica. Mulți credeau cu siguranță că Sara o consola pentru moartea lui Astrid, nu pentru neloialitatea lui JP. Dacă ar ști ei, s-a gândit Jessica.

Dacă mama i-ar fi aflat povestea, s-ar fi trezit din morți.

Jessica ținuse secretă și față de Astrid cea mai mare parte din viața ei, în special partea cea mai puțin reușită și fericită. Nu vrusese să audă judecăți moralizatoare de la mama. Fusese mai bine să nu-i spună nimic. Astrid murise fără să-l cunoască pe singurul bărbat cu care Jessica împărțise patul vreodată. Așa avea să-l privească de acum înainte. Ca pe un bun fost camarad de pat.

Era bogată și celebră, putea să întâlnească pe altcineva. Poate un bărbat mai tânăr. Un poet, care să-i adore formele. Sau un atlet interesat de aventură. Nu avea nevoie nici măcar să mai rămână în Suedia. Odată cu moartea mamei, era liberă să facă orice dorea. Nu mai exista nimic care s-o țină legată. Nu avea nici un soț morocănos, care să-i reproșeze că nu-i acorda destul timp. Dumnezeule, putea să aibă câte un bărbat în fiecare țară. Câte unul pentru fiecare nevoie. Bărbați de care să nu se îndrăgostească și care să funcționeze ca divertismente ocazionale.

JP preferase o femeie mai tânără, așa că de ce nu? Nici el nu mai era atât de tânăr. Ba era chiar puțin șubred, dacă se gândea mai bine. Fesele îi atârnau un pic și Jessica știa că trebuia să ia o tabletă, ca să-și pună mașinăria în funcțiune.

– Cum te simți? a întrebat-o Sara.

– Nu știu exact. Pustie. E un sentiment? Vorbesc despre JP și despre noua lui femeie la înmormântarea mamei. Asta ar trebui să însemne că sunt lipsită de sentimente?

48

JP se uita la copil.

– Ține-l, i-a spus Felicia și i-a întins bebelușul care dădea din mâini și din picioare. Vezi că are nasul tău? a adăugat ea.

JP n-a răspuns. Se uita la băiețelul pe care îl chema Julian și care arăta exact ca el. O copie fidelă, oricine putea să vadă asta. I-a zâmbit ușor și atunci fețișoara copilului a explodat într-un zâmbet irezistibil, larg și știrb. Ochii mari și negri, care tocmai îi întâlniseră pe ai lui, s-au transformat în două linii mici. Din acea clipă, JP știa că era pierdut, că viața lui, de atunci înainte, nu avea să mai fie niciodată la fel.

Bebelușul a scos un strigăt vesel și a lovit cu picioarele. Părea să se simtă în siguranță în brațele lui JP. Bărbatul a scuturat ușor din cap. Copil drag, dacă ai ști tu, s-a gândit el și l-a mângâiat ușor pe părul moale și negru, care îi înconjura fața bucălată.

– Vrei să ne așezăm o clipă?

JP a făcut un semn cu capul către băncile de pe chei.

Felicia a dat afirmativ din cap.

– Bănuiesc că încă n-ai vorbit cu ea.

Tonul Feliciei nu era acuzator, ci părea mai mult unul de resemnare. Îi promisese de multe ori și tot de atâtea ori nu-și respectase promisiunea. S-ar fi mirat mai mult dacă el i-ar fi spus că vorbise, decât invers.

– Nu. Dar de data asta simt o mare nevoie să vorbesc cu ea, să-mi clarific situația. De-asta nu pot să mă văd cu ea până nu voi fi pregătit să-i spun totul. Trebuie și vreau. Nu mai pot să trăiesc așa. Și nici voi, a spus el, uitându-se la copil.

S-a întors către Felicia și i-a întins mâna. Ea a luat-o, fără să-i răspundă. Au rămas împreună, tăcuți, pe bancă. Copilul din brațele lui JP continua să râdă, ca și cum totul era minunat.

În cele din urmă, JP a rupt tăcerea.

– Mama ei o să fie înmormântată azi.

Felicia a tresărit, fără să spună nimic.

– Într-un fel foarte complicat, a fost o femeie față de care am avut o mare considerație, deși n-am întâlnit-o niciodată.

JP a îndreptat jacheta bebelușului. A netezit-o și i-a încheiat ultimul nasture.

– A fost bolnavă mult timp și Jessica a îngrijit-o, dar acum, când nu mai este...

JP nu și-a dus fraza până la capăt.

– Dar nu vreau să vorbesc despre asta acum. Vreau să-mi spui mai multe despre tine. Cum îți merge?

Copilul a început să scâncească și JP i l-a întins Feliciei.

– Bună, comoara mea, începe să-ți fie foame? a spus ea și l-a pus în cărucior.

Apoi a început să caute în geanta care atârna de mâner. A scos o banană.

– Uită-te la el, a zis ea râzând.

Julian stătea cu gura larg deschisă și își agita mâinile și picioarele în timp ce privea fix fructul. Ea a luat o linguriță, a curățat banana și a luat o bucățică din ea.

– Părinții mei sunt niște oameni minunați.

Felicia îi zâmbea copilului în timp ce îi ducea lingurița la gură.

– Sunt de-a dreptul înnebuniți după copilul ăsta. Până una-alta, e mereu cu mine, a spus ea. Dar sper că în viitor vor dori și ei să stea cu el uneori. Va fi nevoie, când voi începe să lucrez din nou. Vreau să angajez o bonă, dar când ea nu e disponibilă, părinții mei pot să mă ajute.

– Locuiesc tot în Atena?

– Da. Destul de aproape de apartamentul meu. Acum, când o să-l cunoști mai bine pe Julian, o să-i întâlnești și pe ei.

Felicia continua să se uite la el. JP abia îndrăznea să-și ridice privirea. Îi era rușine.

Știa că ar fi trebuit să aibă grijă de asta încă din urmă cu un an, dar își reprimase orice asemenea plan și se comportase îngrozitor de laș. Putea să spună de oricâte ori că asta se întâmplase din cauza lui Jessica. Doar câteva minute mai devreme fusese gata să dea vina pe Astrid pentru lipsa lui de inițiativă, dar când ar fi trebuit să-și asume vinovăția?

Conducea restaurante în mai multe țări. Avea mulți angajați. Locuințe pentru care plătea și pe care le îngrijea exemplar. Se lupta cu autoritățile, când era nevoie, era un donator activ, în scopuri de binefacere, își cultiva prietenii, avea întotdeauna un pat pregătit pentru cineva care venea în vizită. Avea bani în bancă, un corp bine antrenat și

mânca orice, dar cu măsură. Dacă ar fi trebuit s-o spună singur, era un om bun, dar această apreciere față de propria lui persoană fusese anulată de ultimul an.

Acum se simțea mai mult laș decât altceva și, când se uita la micuțul Julian, înțelegea cât de incorect procedase. Față de toți cei implicați. Julian n-ar fi trebuit să aibă startul în viață pe care-l avusese, ci să fie înconjurat de o familie care să facă totul pentru el. În cazul lui JP, asta presupunea că trebuia să-i mărturisească totul lui Jessica. Asta nu mai era acum doar o idee. Era, pur și simplu, obligat. Și trebuia s-o facă nu doar pentru Felicia, ci și pentru Julian.

– Când aveți avionul înapoi? a întrebat el.

– La 5 și jumătate.

– Bine, atunci apucăm să mâncăm ceva, înainte să pornim spre aeroport.

I-a zâmbit lui Julian, care se mânjise cu banana pe toată fața.

– Se pare că trebuie să te învăț eticheta mâncatului, i-a spus el copilului. La asta sigur mă pricep.

A luat șervețelul din mâna Feliciei, s-a aplecat și a început să șteargă prudent obrajii moi ai copilului.

Julian i-a apucat mâna cu degetele lui pline cu resturi de banană și JP a izbucnit în râs.

– Avem nevoie de apă și săpun. Sau tu ce zici?

S-a ridicat.

– Putem să-l spălăm la restaurantul meu.

– Și să-i schimbăm scutecul?

– Sper. Nu sunt sigur că există masă pentru bebeluși. Dacă nu există, mă voi îngriji să fie instalată una, pentru data viitoare când veniți în Suedia. Sau dacă veniți în Paris. Acolo puteți să stați la mine.

A luat-o pe Felicia pe după umeri și au început să meargă către *JP's Stockholm*. Simțea o mare fericire, dar în același timp era și nefericit.

Acum se plimba împreună cu familia lui, dar Jessica îl trăgea cu un fir nevăzut către ea, așa cum o făcuse în toți acei ani. Nu-l lăsa niciodată în pace, însă nu ea era de vină. O iubea într-un fel pe care nu-l crezuse posibil. Când se gândea cât de bine ar fi fost dacă amândoi ar fi îndrăznit să-și arate vulnerabilitatea, simțea o durere profundă. Construiseră asemenea obstacole în relația lor, încât nu aveau nicio șansă să atingă această apropiere. Când simțeau slăbiciunea, se retrăgeau amândoi brusc.

JP nu știa ce-l speria. Poate certitudinea că, odată trecută această graniță, nu mai exista drum de întoarcere. Atunci ar fi fost obligat să gestioneze ceea ce ar fi venit de la ea. Și cum ar fi fost în stare de asta? Era capabil să poarte vina, care știa că avea să vină? Ea exista în el și acum, dar într-un fel mai subtil, pentru că nu vorbiseră despre tot ce se întâmplase. Despre ceea ce făcuseră.

Dar acum erau mai multe de spus. Trebuia să-i povestească despre Felicia și despre Julian.

49

– M-ai uitat?

Texas o întreba asta pentru a cincea oară în acea zi, iar Sara i-a acordat un bonus de punctaj pentru consecvență. Nu era chiar neplăcut să ți se facă curte și cel care se afla de partea cealaltă a firului telefonic era un bărbat minunat. Dar nu era pregătită, deși avansurile acceptate vorbeau împotriva acestui lucru. Propriul ei corp o trădase în Toscana și nu voia să repete greșeala pe care o făcuse cu Eros.

Nu știa ce voia Texas, de fapt. Era firesc să fii plin de dragoste, când făceai curte cuiva, și, în ceea ce o privea, simțea exact ceea ce spusese: că nu era pregătită pentru o relație nouă.

– Nu-mi prea dai răgaz să te uit, a spus ea râzând. Ce dorești azi?

– În afară de a te întâlni? Pentru că asta aș vrea cel mai mult. Pot să-ți fac un bandaj elegant la picior, dacă vrei.

– Mulțumesc, drăguț din partea ta, dar nu-l mai bandajez. Doctorul mi-a spus că pot să renunț la bandaj, dacă nu se mai umflă. Ceea ce e bine, nu?

– Deci ce vrei să spui? Că nu mai ai nevoie de mine?

Vocea lui suna ușor îngrijorată.

– Da, cam așa ceva, i-a răspuns ea.

– Bine, pentru că am ceva la care mă pricep și mai bine, a zis el vesel. Dar ca să-ți arăt ce anume trebuie să ne întâlnim. Ce spui? La prânz? Pot să vin să te iau. Mergem la un picnic? În Djurgården?[1]

– Nu, acolo e prea multă lume.

– Dar accepți să iei prânzul cu mine?

– Da, sună plăcut.

– Mă întreb când o să te fac să folosești și alt cuvânt decât *plăcut*, când e vorba despre o întâlnire cu mine. E bine la 12 și jumătate?

La 12 și jumătate, Sara a deschis ușa și a făcut, șchiopătând, câțiva pași afară, în stradă.

Nu se gândise că avea să-l găsească stând pe motocicletă și a traversat strada către el, scuturând din cap.

– Sub niciun motiv, nu, a strigat ea, uitându-se în jos, la jeanșii tăiați.

– Uită-te pe partea cealaltă, i-a spus el zâmbind, arătând cu mâna.

– Un ataș? N-am mers niciodată în așa ceva. Ce surpriză, asta nu se refuză.

---

[1] Insulă a Stockholmului plină cu spații verzi (n. tr.).

Texas i-a întins o cască.

– Trebuie doar să mă urc?

El a dat din cap.

– Da. Ai nevoie de ajutor?

– Nu, mă descurc, i-a spus ea, așezându-se comod pe blana de oaie de pe scaunul ataşului.

I se părea că stătea direct pe asfalt.

– Dar mergem încet, da?

– Nu prea poți să mergi repede cu ăsta, a zâmbit el. Eu așa conduc întotdeauna duminica.

Texas a pornit motorul și Sara a zâmbit pentru sine.

– Găsești o geacă la picioarele tale, dacă ți-e frig, i-a strigat el, ca să acopere zgomotul motorului. Gata?

Dacă nu ești de acord că un bărbat pe motocicletă e sexy, înseamnă că suferi de o lipsă de hormoni, s-a gândit Sara. Geaca uzată de piele, jeanșii care stăteau să se rupă la genunchi și părul care i se ondula puțin la ceafă, pe sub cască. Nu putea să-și ia ochii de la el, dar s-ar fi înfierbântat cu siguranță la vederea oricui care ar fi dus-o într-un ataș și ar fi arătat în felul ăsta. Pentru zâmbetul lui, Texas primea încă un bonus. Și pentru că era plăcut. Și pentru că avea umor.

Lui Sara îi plăceau bărbații alerți. Asta îi lipsise la Danne. Avea o teorie a ei: că oamenii cărora viața le-a dat lecții aspre au o limbă mai ascuțită. Că ei au fost nevoiți să și-o ascută, ca să se descurce. Dar poate că greșea. Nu știa nimic despre trecutul lui Texas. Trebuia să-l întrebe. Sau nu. De fapt, era confortabil că niciunul dintre ei, nici în Toscana, nici aici, nu vorbise atât de mult despre trecut.

La Brommaplan, Texas a cotit către Ekerö și, cu toate că Sara locuise în Stockholm toată viața, nu-și amintea să fi fost vreodată pe acolo. Când Texas a luat-o către castelul

Drottningholm, Sara s-a bucurat. Fiecare locuitor al orașului ar fi trebuit să-l vadă. Fără discuție.

– O supă de pește. Mulțumesc. Tu ce vrei? Ești invitatul meu, a spus Sara.

– Mulțumesc, ești amabilă, dar acum eu te-am invitat la prânz. Iau și eu o supă și un sandvici cu brânză, a spus el și a vârât cardul în aparatul de plată.

S-au așezat afară, pe terasă.

– Cum îți place în ataș? L-am cumpărat când Lovisa era mică, era perfect pentru când o duceam la grădiniță. Apoi a stat în garaj șapte ani. L-am recondiționat chiar înainte să plecăm în Italia.

Texas a mușcat din pâinea cu brânză.

– Mulțumesc, a spus ea. E foarte plăcut. Poate nu pe distanțe lungi, dar pentru câțiva kilometri e OK.

El mesteca uitându-se la ea cu intensitate.

– Nu e timpul să te îndrăgostești puțin de mine? a întrebat-o și, dacă ar fi mâncat, Sara s-ar fi înecat în clipa aceea din nou.

Privirea lui ghidușă dispăruse. Ceea ce spunea acum era cât se putea de serios. Sara nu știa ce trebuia să răspundă.

Texas era de o franchețe dezarmantă. Direct. Așa fusese încă din prima zi. Mai întâi, când voia s-o țină departe, apoi când voia să și-o apropie. Ceea ce era și bine, și rău. Era bine, pentru că nu exista niciun dubiu în privința gândurilor și sentimentelor lui. Era rău, pentru că, dacă așa simțea el, nu se mai puteau întâlni. Era prea mult, chiar dacă flirtul în sine era binefăcător pentru încrederea ei în propria persoană. Poate că nu era chiar atât de neatrăgătoare precum își imaginase când Danne o părăsise pentru o femeie mult mai tânără, iar asta avea legătură cu confirmarea pe care o primise cu generozitate de la Texas.

– Nu sunt pregătită, Texas. Rana mea nu e încă vindecată și nici nu știu când se va vindeca.

– Dar te simți bine în compania mea?

– Da.

– Și îți place când ne îmbrățișăm?

– Da.

– Dar nu mă dorești.

Vocea lui avea un ton deznădăjduit. Ea înțelegea. La naiba! Peste un an avea să simtă cu siguranță altfel.

– Ba da. Dar nu-i de-ajuns. Acum trebuie să-mi fac o viață în micul meu apartament. Am nevoie să fiu împreună cu copiii mei într-un alt fel decât până acum. Să găsesc o existență care să fie a mea, nu a altcuiva. Și trebuie să lucrez. Ziarul așteaptă un articol de la mine, ceva mai încolo, anul ăsta, iar eu habar n-am despre ce să scriu.

– Deci nu mă vrei?

– Vreau să fim prieteni, până una-alta, dar înțeleg dacă pentru tine asta nu-i suficient.

– Nu e. În clipa asta nu vreau decât să te arunc peste umăr, să comand o cameră în castelul ăsta al regelui și să mă dezbrac.

A zâmbit trist.

– Dar sper că înțelegi că nu tu ești de vină.

Sara voia din tot sufletul ca el să știe asta. Dar era nevoită să procedeze așa. Înainte de a deveni din nou un om întreg, nu putea să-i ofere nimic bun. Era prea împovărată de lucrurile pe care nu le înțelegea.

– Nu, nu înțeleg. Cred că, dacă bărbatul potrivit ar fi stat aici, în locul meu, n-ai fi ezitat. Dar m-am străduit, trebuie să fii de acord cu asta.

Sara a zâmbit și a dat din cap. Se simțea tristă. Texas era bărbatul pe care și-l dorea, dar venise într-un moment nepotrivit. Însă nu i-a spus asta. Nu credea că el ar fi înțeles.

Când Texas a oprit motocicleta în fața ușii ei, și-au scos căștile, el a ajutat-o să coboare din ataș și a tras-o lângă el.

– Sara Raphael, ești o femeie minunată, o să-mi lipsești enorm, a murmurat el, cu gura în părul ei.

– Deci nu vrei să ne mai întâlnim? l-a întrebat ea încet.

El a scuturat din cap și și-a lăsat mâinile în jos.

– Nu, acum îmi provoci durere și nu vreau să trăiesc așa. Sper că vei găsi ceea ce cauți și sper că și eu voi găsi ceea ce caut.

S-a dat câțiva pași înapoi și s-a urcat pe motocicletă.

– Ai grijă de tine.

Texas a întins mâna și a mângâiat-o pe obraz.

Sara a rămas nemișcată pe trotuar, în timp ce el își punea casca. După ce l-a văzut dispărând, a simțit nevoia să înghită de câteva ori, ca să nu izbucnească în plâns.

Când ea avea să fie pregătită, el va fi întâlnit, cu siguranță, o altă femeie.

50

Jessica scria fără încetare. Povestirea, cea care, cu două săptămâni înainte, nici măcar nu existase, curgea acum ca un fluviu învolburat din tastele calculatorului. Scria ca în transă și, o săptămână după înmormântarea mamei, avea deja cincizeci de pagini proaspete.

Soarta tinerei eroine o absorbise pe autoare, care încă nu știa cum urma să se termine totul. A încercat să găsească un sfârșit, dar era imposibil. Numai când scria știa ce avea să se întâmple mai departe. Era frustrant și ademenitor. Nu mai scrisese niciodată până atunci o poveste atât de puternică emoțional, deși în ea nu există încă niciun flirt și niciun strop de romantism. Era atât de mișcată de soarta propriului personaj, încât Jessica plângea în timp ce scria.

Angelica scotocea pe sub pernă, plângând. În cele din urmă găsi tabletele pe care le ascunsese acolo. Era timpul.

Jessica a oftat greu, cu lacrimi în ochi. Sărmana, sărmana Angelica! S-a întins după încă o batistă de hârtie. Biroul se umpluse cu șervețele mototolite și Jessica a hotărât că trebuia să întrerupă scrisul pentru câteva clipe. Un pahar cu vin. E lucrul de care am nevoie acum, s-a gândit ea și s-a întins. S-a uitat la ceas. Nouă și jumătate. Afară era întuneric. Scrisese fără pauză șapte ore. Și asta după 12, deși Jessica susținea cu hotărâre că ea scria cel mai bine dimineața.

Fusese o idee bună să se închidă în casă și să nu răspundă la telefon, ca nu cumva unii, de exemplu JP, s-o sune și s-o deranjeze – lucru pe care el îl făcea de mai multe ori pe zi.

Jessica nu se gândise niciodată că el ar fi putut să aibă și alte femei.

În creierul ei romantic și ridicol, își imaginase că JP se afla într-una dintre țările lui și tânjea după ea. Se simțea întotdeauna părăsită când el pleca iar, dar punea asta pe seama istoriei lor comune. Că și ea era de vină, deoarece nu voia să vorbească despre asta, așa cum el îi ceruse de multe ori. Dar n-ar fi crezut niciodată că JP ar fi alergat după o altă femeie.

Pentru prima dată, îl folosea pe JP ca model pentru unul dintre personajele ei. Desigur, preluase de la el anumite trăsături, pentru personajele ei masculine, și în alte dăți, dar aici JP primise un rol propriu-zis: pe acela al lui Adam. Un adonis tânăr, care o seduce pe la fel de tânăra Angelica. Scenele de sex erau cele mai fierbinți pe care le scrisese vreodată. A trebuit să-și șteargă transpirația de pe frunte după aceea, pentru că se vedea mereu pe ea însăși împreună cu JP.

S-a oprit în fața frigiderului. *Se vedea mereu pe ea însăși împreună cu JP.* Cum adică se vedea? O construise pe Angelica aidoma ei? Nu, își punea personajul în situații în

care ea nu fusese niciodată, dar, firește, îi împrumutase sentimente pe care și ea le avusese. La naiba! Nu voia cu niciun chip să-i dezvăluie lui JP, într-un roman, trăirile ei.

Se dusese la frigider să ia ceva, dar nu-și mai amintea ce. Stătea în fața ușii deschise și se uita la bucata de brânză. Nu. Suc? Nici asta. Începea să-și piardă memoria? A închis ușa la loc. Nu era prima dată când, într-un minut, uita ce voia să facă, unde se ducea și de ce. Vorbise despre asta cu medicul de familie, dar el izbucnise în râs și o întrebase dacă nu cumva toți scriitorii erau împrăștiați. O sfătuise totuși să revină, dacă lucrurile se agravau.

A încercat să se gândească dacă nu-i era foame sau sete. Când niciuna dintre cele două opțiuni nu i s-a părut probabilă, s-a întors la calculator, care o atrăgea în aceeași măsură în care o îngrozea. Era cu-adevărat în stare să țină în frâu sentimentele puternice pe care le presupunea o sinucidere? Putea oare să păstreze atmosfera echilibrată a romanului? S-ar fi putut să-i iasă plat și simplist. Descrierea ușurării pe care eroina, Angelica, a simțit-o după ce s-a hotărât să se sinucidă nu trebuia făcută banal. S-a gândit să aprofundeze scena la redactare, dar oare era bine ca ea să apară în carte?

Desigur, Angelica nu avea să moară, ci să învețe să trăiască, iar Jessica voia să-i urmărească viața de după aceea. Ce urma să se întâmple nu știa încă. A cochetat cu gândul să împartă romanul în trei părți. Tânără, adultă, bătrână, dar nu știa dacă era o idee chiar atât de bună. Personajul masculin, Adam, trebuia, firește, să îmbătrânească și el și, într-un fel sau altul, Angelica avea să fie obligată să discute despre problemele lor. Era departe de a fi o poveste de dragoste simplă și ea nu avea să continue să se scrie de la sine atât de ușor ca prima cincime a cărții.

A, da! Bineînțeles! S-a îndreptat repede către bucătărie, ca nu cumva să uite iar de ce se dusese acolo. A luat o sticlă

cu vin roșu, a scos dopul, ca să lase băutura să respire, apoi a sunat-o pe Sara.

– Vrei să vii la un pahar cu vin?

– Aș vrea să citești ce-am scris până acum, a început Jessica, înainte ca Sara să apuce să intre bine în casă.

– Deja? Nu vreau. Vrea să citesc totul, când manuscrisul o să fie definitivat, așa cum facem de obicei.

– Nu și de data asta. Cartea asta e altfel decât celelalte și nu știu dacă o să pot s-o duc până la capăt. Am încredere în tine și am nevoie de părerea ta.

A deschis bufetul de colț și a început să caute zadarnic ceva de rontăit.

– Eu, Jessica Romin, am început să înțeleg ce e bine pentru mine, pentru că n-am cumpărat snackuri. Nici măcar măsline. Sau le-am mâncat. De vreme ce uit majoritatea lucrurilor, ultima variantă e pe deplin posibilă.

– Stres tipic, a spus Sara. Așa mi s-a întâmplat și mie, când Danne a plecat.

– Cum simți *asta* acum? N-am mai vorbit de mult.

– Ca și cum pe Danne l-am lăsat în urmă, dar nu și dezamăgirea. Cred c-o să-mi mai ia ceva timp.

– Am sperat că tu și Texas...

Nu și-a terminat fraza, pentru că Sara a înfipt în ea o privire furioasă, de îndată ce a auzit numele fotografului.

– Versiunea ta romantică despre viață e puțin exagerată, a spus Sara. A fost foarte drăguț, dar mai mult de-atât nu s-a întâmplat.

– Prostii, a comentat Jessica.

– Poftim?

– Prostii. N-ai înțeles încă, asta-i tot. Și e firesc să fie așa. Dar ai sentimente mult mai fierbinți pentru el decât crezi.

Sara a scuturat din cap.

– Hai să vorbim despre altceva. Despre viitorul meu reportaj, de exemplu.

– Absolut. Întotdeauna schimbi subiectul când am dreptate și nu vrei să recunoști asta. Atunci povestește-mi despre viitorul tău reportaj.

– O insulă pustie. La asta mă gândesc. O lună fără confort, doar eu cu mine însămi.

– E o nebunie.

– Deloc. E o provocare și, dacă trec cu bine peste încercarea asta, înseamnă că pot să duc la bun sfârșit orice.

– Așa spui de fiecare dată.

Jessica a zâmbit.

– Dar, firește, presupun că așa te autoîncurajezi tu. Când pleci?

– Săptămâna viitoare.

– Terminã! Nu așa de repede!

– O să mă duc undeva, în Suedia, și nu vreau să aștept toamna. O să stau acolo toată luna august. Drăguț, nu?

51

Sara a ajuns acasă mult după miezul nopții, dar nu s-a putut abține să nu deschidă documentul pe care Jessica i-l trimisese pe e-mail. În timp ce își scotea jacheta, a început să citească. La 3 și jumătate a închis calculatorul. Ceea ce citise era atât de departe de textele obișnuite ale lui Jessica, încât Sara se întreba de unde izvorâse cartea asta. Oare factorul declanșator fusese moartea mamei lui Jessica? Doar prietena ei nu voia să se sinucidă, nu-i așa? Și în felul descris în carte!

Trebuia să discute cu Jessica înainte să termine de împachetat, pentru că, dacă prietena ei se simțea atât de rău, nu putea să plece și s-o lase în starea aia. În cazul

acesta, putea să-și amâne călătoria până spre toamnă și atunci să plece undeva, în străinătate. Ar fi fost totuna. Sau să renunțe la reportajul de anul ăsta. În afară de copii, care se entuziasmaseră la auzul ideii ei, Jessica era singura pentru care Sara ar fi făcut orice. Dacă Jessica nu se simțea bine, nici Sara nu se simțea bine.

Când Jessica a sunat la ușă, în ziua următoare, Sara a alergat cât a putut de repede să-i deschidă. Se gândise că era mai bine dacă se vedeau acasă la ea, nu la Jessica, unde depresia era impregnată în pereți.

– Uau, ce loc delicios, a spus Jessica, fără nici cel mai mic semn de depresie, intrând în cameră.

Sara și-ar fi dorit ca prietena ei să-și dea jos pantofii cu toc, care îi lăsau urme pe parchet, dar nu îndrăznea să spună nimic până nu vedea cum se simțea Jessica. Sara nu era obișnuită să aibă de-a face cu oameni deprimați și se gândea că era mai bine să fie prudentă.

– Mulțumesc, a spus ea. Mă gândesc că putem să stăm în bucătărie.

Sara își aranjase frumos apartamentul, exact așa cum vrusese, și, cu toate că bucătăria era mică, avea tot ce-i era necesar.

– Abia aștept să mănânc, a spus Jessica, ridicând capacul cratiței cu tocăniță de pe aragaz. Mmm... Curry?

Sara a dat din cap și a scos o sticlă cu apă minerală din frigider.

– Stai jos, a invitat-o ea. Mâncarea e gata. Trebuie să vorbim despre manuscrisul tău.

Se gândise să înceapă să mănânce înainte de a discuta despre asta, dar simțea că n-ar fi putut să înghită nimic până n-o întreba pe prietena ei ce-o frământa.

– Cu mare plăcere, dar întâi trebuie să am ceva în stomac, i-a răspuns Jessica, părând să se comporte ca de obicei.

Sara a adus la masă pâinea, orezul și tocănița și a rugat-o pe Jessica să se servească.

– N-ai nicio salată? a zâmbit Jessica.

– M-am gândit la tine. Nu cred că te-am văzut vreodată cu vreo frunză verde în gură.

– Nu mănânc decât lucruri care mă satură, așa că hai încoace cu carnea. Deci? Ce spui de manuscris?

A luat un polonic plin cu tocăniță și l-a răsturnat în farfuria pe care o ținea în mână, uitându-se nerăbdătoare la Sara.

– Te gândești să te sinucizi?

Jessica a pus farfuria jos, aproape trântind-o.

– Poftim?

– Cu impresia asta am rămas, după ce ți-am citit paginile.

– Mă confunzi cu tânăra și *foarte* fragila mea eroină.

– Care ai putea să fii tu. Istoria pe care o povestești amintește de întâlnirea ta cu JP. Să nu-mi spui că nu-i adevărat. Apoi, că o condimentezi, ca să ascunzi despre ce scrii, e o strategie dibace, dar eu recunosc totul, chiar dacă nu eram chiar atât de tinere ca personajele din manuscris.

– Dacă eram în depresie, ai fi știut, i-a spus Jessica liniștită.

– Știi ce? Am citit de atâtea ori despre familii care n-au înțeles nimic, înainte să fie deja prea târziu.

– Știu. Dar te asigur că nu am asemenea planuri. Sunt tristă din cauza morții mamei și am o grămadă de gânduri despre copilăria mea. Sunt uimită că JP se întâlnește în Suedia cu o altă femeie. Dar nu sunt deprimată. Mâhnită, da, dar deprimată, nu – ceea ce e cu totul altceva.

– Dar scrii despre asta.

– E un roman, nu ceva trăit de mine.

Sara a răsuflat ușurată. Jessica o asigura că nu era vorba despre ea și nu putea decât s-o creadă.

– Acum, că ne-am lămurit, manuscrisul tău e bun. Cu-adevărat bun.

– Chiar? Nu e prea întunecat?

– Trebuie neapărat să se gândească la sinucidere?

– Nu neapărat.

– Mai gândește-te puțin la asta. Vorbim despre literatură de divertisment, nu?

– Da, dar divertismentul trebuie să fie omenesc, iar sinuciderea ține de lucrurile la care e omenesc să te gândești.

Sara a țintuit-o cu privirea.

– De unde știi, dacă nu te-ai gândit niciodată la asta?

– Am o fantezie bogată și am citit pe tema asta.

Privirea ei hotărâtă a întâlnit-o pe aceea a lui Sara.

– Cred totuși că ar trebui să cântărești lucrurile mai bine, să vezi dacă poți să mergi atât de departe. Ce se întâmplă apoi?

Jessica a zâmbit dulce.

– Asta nu pot, desigur, să-ți spun, deoarece, ca de obicei, nu știu.

– Vino cu mine pe insula mea, poate te limpezești acolo.

Jessica s-a uitat în jos, la pantofii ei cu toc, apoi la Sara.

– Azi chiar că ți-ai făcut o grămadă de gânduri negre!

După ce Jessica a plecat, Sara s-a așezat pe canapea cu creionul și cu carnetul de însemnări în mână. Avea lângă ea vechile liste cu lucruri de luat în călătorie, dar voia să facă una nouă și proaspătă. Trebuia să aibă cu ea provizii de mâncare, cort, chibrituri și haine. Articolele de igienă de bază, săpunul și șamponul, care funcționau în apă sărată, altfel n-ar fi rezistat. Creioane, ascuțitoare, carnete de însemnări și zece cărți, format de buzunar. Trei reviste cu cuvinte încrucișate, două undițe și mai multe feluri de mulinete. Când vaporașul-taxi avea s-o lase pe insulă, avea să-i dea telefonul mobil cârmaciului. Era important. Nu avea voie să ia contact cu lumea exterioară. Dacă voia asta, trebuia să meargă la far și să facă semne cu mâinile

sau să trimită semnale cu fum. După treizeci de zile, taxiul urma să se întoarcă și s-o ia de-acolo.

Voia să-și pună la încercare singurătatea. Nu știa cum era să nu ai altă companie decât propriile tale gânduri. Asta o speria și, în același timp, o atrăgea. Singurătatea fusese întotdeauna, în timpul celorlalte călătorii ale ei, lucrul cel mai rău, dar atunci îi întâlnea totuși pe locuitorii de acolo, ceea ce o făcea să nu se simtă atât de izolată. Și avea telefonul mobil, pe care îl folosea când avea semnal. De această dată își propusese să nu schimbe o vorbă cu nimeni, timp de treizeci de zile, să nu aibă posibilitatea să apeleze la tehnica modernă, în niciun fel, ca să ia contact cu alți oameni. Dacă se rănea din nou? Nici măcar nu îndrăznea să se gândească la asta.

Zilele rămase până la plecare au trecut repede. A luat cina cu copiii ei, cu câte unul pe rând, ca să poată să vorbească pe îndelete cu fiecare. Nu mai făcuse asta de mult. Dar acum Sara insistase în acest sens.

A plâns când și-au luat rămas-bun. A spus că spera că se vor vedea din nou. Posibil că spunea lucrul ăsta de fiecare dată când pleca, pentru că niciunul dintre ei n-a luat-o în serios. Au îmbrățișat-o, i-au spus să-i sune la întoarcere, să încerce să nu se mai împiedice și apoi au dispărut.

Era surprinsă. Oare doar ea înțelegea cât de grea avea să fie această călătorie? Chiar dacă „doar" pe o insulă din arhipelagul Stockholmului, așa cum spusese, puțin acru, unul dintre fiii ei, trebuia să fie plină de întâmplări aventuroase. Sau indescriptibil de plicticoasă.

Când a auzit soneria de la ușă, a fugit să deschidă, cu lista în mână. Sara nu mai fusese niciodată mai surprinsă la vederea unui oaspete. Ce naiba căuta *ea* aici?

52

Jessica făcuse cumpărături. Lapte pentru cafea. Biscuiți „Ballerina". Când a deschis ușa mare de la intrare și l-a văzut pe JP stând acolo, a scos un strigăt și a scăpat din mâna punga cu mâncare.

El a zâmbit.

– Deci încă mai am efectul ăsta asupra ta?

– M-am speriat, asta e tot. Ce faci aici?

– Trebuie să vorbim.

Jessica a făcut cu mâna un gest de respingere.

– Bineînțeles că nu. Vreau să mă lași în pace și să te întorci la femeia cu care ai fost văzut de curând în Stockholm. Noi doi ne-am încheiat conturile unul cu celălalt.

– Ce vrei să spui? Nu ne-am încheiat niciun cont, a spus JP și s-a aplecat să ridice punga. Trebuie să vorbim, îți spun, și de data asta nu mă mai las. Deci înăuntru cu tine.

A împins-o ușor în lift și a tras ușa după ei, înainte să apese pe butonul pentru etajul cinci.

– Nu poți să te comporți așa. Nu poți să obligi oamenii să stea de vorbă cu tine, dacă ei nu vor, a spus Jessica.

Liftul era mic, iar JP îl ocupa aproape în întregime. Abia dacă încăpeau amândoi. Jessica îi simțea respirația undeva, în creștetul capului, pentru că se uita în jos, spre podea. Mirosul bine cunoscut al loțiunii lui de ras a făcut-o să nu mai respire pe nas.

– Ba da, pot. Ajunge! Am dansat după cum ai cântat tu în toți anii ăștia. Am încercat să ajung la sufletul tău, dar de fiecare dată mă alungi.

– *Eu te alung pe tine?* Dar, dragul meu JP, lucrurile stau exact invers!

Liftul s-a oprit. JP a deschis ușa și i-a făcut loc să iasă.

De obicei, Jessica își lăsa pantofii în hol, când intra în apartament, dar acum simțea nevoia să pară mai înaltă și mai atrăgătoare.

JP a tras ușa după ei.

Ea s-a întors către el și i-a întâlnit privirea.

– Ce cauți aici? Mai avem ceva să ne spunem? Trebuia să vii la înmormântarea mamei. În loc de asta, aud că te giugiulești cu femei tinere în Arlanda. Așa că te întreb din nou: ce cauți aici?

– Mă giugiulesc?

JP a scuturat din cap.

– Știi foarte bine ce caut. Vreau să vorbim. Să vorbim, în sfârșit. Câți ani au trecut de la povestea din Rhodos? Treizeci și cinci?

– Treizeci și șase, a murmurat ea.

– Poftim! Nici tu n-ai uitat, chiar dacă ai încercat, în toți anii ăștia. Iar eu te-am lăsat în pace. Și știi de ce?

– N-am nicio idee. Vrei cafea și...

Jessica s-a uitat în pungă.

– ...biscuiți „Ballerina" sfărâmați?

– Doar o cafea. Mulțumesc.

A urmat-o în bucătărie.

– Felicia a luat legătura cu mine acum un an și de atunci am început din nou să ne vedem.

Jessica tocmai scosese două cești din dulap și a simțit că-și pierdea controlul asupra propriilor mâini. Cestile au căzut cu zgomot și mii de cioburi de porțelan s-a răspândit pe podeaua cu motiv în carouri a bucătăriei.

– Iartă-mă, a spus ea, fără să poată să se miște.

– Stai acolo. Unde ai o mătură și un făraș?

Ea a arătat către hol. Ce voia JP să spună cu „să ne vedem"? Jessica nu voia să știe nimic, nu era în stare, nu rezista la mai mult.

A început să meargă după el. Cioburile i se spărgeau sub tălpi.

– Am eu grijă de astea, a spus Jessica și i-a luat mătura din mână. Și acum vreau să pleci.

– Asta n-o să se întâmple. Vom vorbi, chiar dacă va trebui să stau închis aici, cu tine, mai multe săptămâni. Te-am lăsat în pace pentru că te iubesc. Am suferit împreună cu tine în toți anii ăștia și abia acum, de curând, am înțeles ce deserviciu ți-am făcut. Acum mama ta a murit, marea ta scuză nu mai există. Acum trebuie să-ți asumi și tu responsabilitatea pentru faptele tale.

Ea mătura și mătura și mătura. Blestemat de porțelan! De acum înainte n-avea să mai scape din mâini decât ce era făcut din plastic.

– Termină cu măturatul!

S-a apropiat de ea și a ținut-o strâns.

– Au, mă doare!

– Termină cu măturatul și uită-te a mine.

Jessica a continuat să se uite în jos. El a prins-o de bărbie și i-a întors fața către el.

– Uită-te la mine, am spus.

O ținea cu putere. Jessica i-a întâlnit privirea.

– Stai jos, i-a cerut el și i-a împins un scaun de bucătărie.

– Mă amenințI?

JP a ridicat din umeri.

– Ia-o cum vrei. În orice caz, va trebui să asculți ce am de spus.

Jessica s-a prăbușit pe scaun. Oricum, nu mai era în stare să se țină pe picioare. Simțea că nu mai avea picioare, ca și cum JP, doar prin prezența lui, i le-ar fi tăiat.

Și el a început să-i povestească despre Felicia. Despre cum femeia luase legătura cu el. I-a spus că se bucurase. Că se întrebase întotdeauna ce făcea. Vrusese ca el și Jessica să fi putut să vorbească despre asta, despre ce se

întâmplase cu mulți ani înainte, dar că asta nu se întâmplase niciodată, deoarece ea refuzase. Dar când, într-o bună zi, Felicia apăruse la ușa lui, știuse că trebuie să ia o poziție. Acum fusese aici din nou și îl vizitase. Ea era cea cu care fusese văzut în Arlanda.

– Te iubesc. Te-am iubit mereu. Ești un drog, o otravă căreia nu mă pot împotrivi. Și nu vreau să mai trăiesc așa, cu o dragoste care mă erodează, vreau siguranță, o viață împreună cu tine. Dar atât timp cât refuzi să vorbești despre trecutul nostru, nu putem să ne apropiem. Și atunci vreau să ne despărțim definitiv, aici și acum. M-am săturat. Așa că alegerea e a ta, Jessica. Alegerea e a ta.

S-a ridicat și a început să meargă prin bucătărie.

– Deci? Ce spui?

– Pleacă, JP, pleacă. Ai dreptate. Trebuie să ne despărțim.

Jessica s-a ridicat și i-a întâlnit privirea. A simțit că picioarele îi tremurau.

– Nu vreau să vă fac rău nici ție, nici Feliciei. Vă doresc o viață fericită, a spus ea încet, s-a întors și s-a îndreptat către hol.

Apoi i-a deschis ușa.

Totul se sfârșise.

53

– *We talk, you and me, Sara Raphael. I have information for you.*[1]

Sara s-a uitat la Maria, apoi la ceas. Peste două ore trebuia să-i sosească taxiul.

---

[1] *Vorbim, tu și cu mine, Sara Raphael. Am informații pentru tine* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

– Intră, a spus Sara. Te rog, intră.

S-a dat la o parte ca să-i facă loc italiencei. Maria arăta altfel. Să fi fost machiajul? Hainele? Fusta strâmtă îi punea în evidență formele rotunde, mult mai bine decât varianta largă și plisată pe care o purta când se văzuseră ultima dată. Era aproape frumoasă, avea un fel mândru de a se purta. Își ridicase părul și de lobii urechilor îi atârnau doi cercei mici. O altfel de Maria. Ce făcea aici?

– Mulțumesc. Acum trebuie să vorbesc în italiană. Oprește-mă dacă nu înțelegi.

Sara a dat din cap.

– Intră, a spus ea din nou și a luat-o înainte, arătându-i drumul către unica ei cameră. Un pahar cu vin?

– Mulțumesc.

Sara i-a arătat canapeaua.

– Așază-te. Eu aduc paharele.

Gândurile i se învălmășeau în minte, în timp ce mergea către bucătărie.

– Roșu sau alb?

– Alb. Mulțumesc.

Sara a luat sticla cu vin, o sticlă cu apă minerală, pentru ea, și două pahare. S-a așezat apoi în fotoliu ca să poată să se uite mai bine la Maria, în timp ce vorbeau.

– Sunt încă șocată să te văd aici, a spus ea, turnând în pahare.

I-a întins Mariei vinul.

– Mulțumesc. Și eu sunt șocată că am îndrăznit să părăsesc Italia. Asta e prima mea ieșire din țară, prima mea călătorie cu avionul.

Sara nu înțelegea nimic. Dacă asta era prima călătorie a Mariei, cum se făcea că stătea acum pe canapeaua de la

Ikea a lui Sara, în loc să se plimbe prin Gamla Stan[1], care era un obiectiv turistic mult mai atrăgător?

În Italia, Sara văzuse scena din bucătărie dintre Maria și Carlotta, văzuse cât de jenată fusese Maria când Sara și Texas intraseră și când, din respect, se retrăseseră imediat, luaseră bagajul lui Sara și plecaseră direct. Nu crezuse că Maria ar fi vrut să vorbească despre asta, dar de ce altceva ar fi fost acolo?

– Nu, deloc, a răspuns Maria, când Sara a întrebat-o dacă întâmplarea din bucătărie era ceea ce o aducea acolo. Sunt aici ca să-ți spun ce știu despre bunicul tău.

– Despre bunicul meu? L-ai cunoscut? Pe Eugenio?

– Da, nu chiar atât de bine, dar l-am întâlnit de multe ori în casa mea. Poate nu știi că, mulți ani, a trăit o poveste de dragoste cu contesa, cu mama lui Eros și a Carlottei. Mama mea îi proteja, la noi puteau să se vadă în liniște.

Sara nu credea ce auzea. Tatăl ei nu-i vorbise niciodată despre asta.

– În timp ce bunica mea trăia?

– Nu, nu, dacă îți amintești, bunica ta era moartă când Eugenio a început să lucreze la castel. Tatăl tău avea în jur de 20 de ani. Mă întreb chiar dacă nu se mutase deja în Suedia. Eugenio avea aproape 45 și era foarte chipeș. Cred că majoritatea femeilor care lucrau la castel roiau în jurul lui. Dar, din clipa în care el și contesa s-au întâlnit, n-au mai existat decât ei doi.

– Eros știa?

– A aflat doar când mama lui a murit.

Maria a luat o înghițitură de vin și a pus paharul pe masă.

– Cum a primit vestea asta?

---

[1] Orașul Vechi din centrul Stockholmului, zonă de atracție turistică (n. tr.).

– Nu prea bine. O făcea pe mama lui în toate felurile, a refuzat să-i dea bunicului tău ceea ce era al lui și, dacă îmi amintesc bine, a demolat dormitorul ei.

– Știi că bunicul avea vin în pivniță?

– Da, sigur. Și, din păcate, cred că Eros a spart toate sticlele, când contesa a murit.

S-a aplecat și a luat un teanc de hârtii din geantă.

– Aici sunt toate scrisorile pe care bunicul tău i le-a trimis contesei de-a lungul acelor ani. Veneau la noi.

I le-a întins lui Sara.

– Nu am decât o scrisoare a contesei către Eugenio.

Sara s-a uitat la ceas. Trebuia să-și reprogrameze călătoria pe insulă.

Iubita mea.

Bunicul o numea așa pe contesă în toate scrisorile. Sara nu înțelegea tot, dar Maria o ajuta.

Ce dragoste enormă! Inima lui Sara suspina. Ea nu trăise niciodată ceea ce bunicul descria în scrisorile lui. *Frumusețea ta mă face să-mi pierd răsuflarea, mirosul tău se odihnește încă în palmele mele.* Când se exprimase Danne așa? Niciodată. Dar nici Sara nu fusese mai răsărită. După ce a citit scrisorile bunicului, a înțeles că Danne și ea omiseseră romantismul în căsnicia lor. Lui îi lipsise, iar ea nu înțelesese asta niciodată.

Cu ochii în lacrimi, a citit scrisoare după scrisoare, rânduri de dor, de disperare, rânduri despre euforia întâlnirilor bunicului cu contesa. Rânduri despre ura pe care bunicul o nutrea față de contele care o trata pe contesă atât de umilitor, rânduri despre cuvintele ei liniștitoare, când vorbea despre un viitor care amândoi știau că n-avea să vină niciodată.

– Citește asta, i-a spus Maria și i-a întins încă o scrisoare. Asta i-a scris contesa bunicului tău.

Iubitul meu, tu, cel care îmi ții inima cu atâta duioșie. Cu tine și doar cu tine sunt liniștită și mă simt eu însămi.

Îți amintești când privirile ni s-au întâlnit prima dată? Eram în galerie. Tu ai intrat pe ușa din dreapta, iar eu, pe cea din stânga. Am rămas unul în fața celuilalt, inima ta s-a furișat într-a mea și am fost cucerită înainte ca vreunul dintre noi să spună măcar un cuvânt.

Singurul martor al acestei comuniuni imediate a fost portretul străbunicului meu, pictat de Rafael, tizul tău. Nu e ciudat? Îți amintești? Știu că m-am dus în galerie de multe ori după aceea, la tablou, și i-am cerut încuviințarea de a te iubi. Privirea lui blândă m-a întrebat ce alternativă aveam. Inima poate să iubească, chiar dacă o uniune nu este posibilă, părea să spună. Câtă dreptate avea! Și are.

Vreau ca tu și familia ta să primiți pictura necunoscută, dar semnată, a lui Rafael. Cred că nici copiii mei nu înțeleg care e valoarea ei reală, dar nu-mi pasă. Tabloul este al tău și al meu. L-am ascuns în casa în care ne întâlnim și, dacă voi muri înaintea ta, să știi că îți aparține. Am scris pe spatele lui, pentru ca nimeni să nu-mi interpreteze greșit ultima dorință.

Dacă tu mă vei părăsi primul, Doamne apără, după moartea mea tabloul va aparține familiei tale. Fiului tău și copiilor lui.

Sara a pus încet scrisoarea deoparte și s-a întors către Maria.

– Mulțumesc, i-a spus ea. Și cât de dureros este că bunicul n-a văzut asta niciodată. El vorbea despre vinul care era al lui și care se afla în pivniță, dar despre asta n-a știut nimic. Știi cumva ce s-a întâmplat cu tabloul? Și, iartă un neinițiat, dar cine a fost Rafael? E cunoscut?

Maria a zâmbit larg, prima dată de când intrase.

– Nu știi cine a fost Rafael?

Sara a scuturat din cap.

Maria s-a ridicat și a ieșit în hol. Când s-a întors, ținea în mână valiza. A pus-o pe podea și a deschis-o. A luat pachetul de deasupra și i l-a întins lui Sara.

– Tabloul? Al acelui Rafael?

Maria a dat din cap.

– Ai grijă. Ții în mână două sute de milioane.

54

Dacă n-ar fi fost atâta liniște și atâta nemișcare! Era *infinit* de monoton și, după două săptămâni, Sara cunoștea fiecare centimetru din insulă. E interesant cât de repede îți faci obiceiuri, s-a gândit ea. Omul trebuie să fie dependent de asta, pur și simplu.

Zilele semănau leit unele cu celelalte. Se trezea la răsărit și se culca când soarele dispărea în spatele copacilor. Două săptămâni mai târziu, ziua se micșorase cu aproape o oră și jumătate, iar nopțile deveniseră mai răcoroase. Dar ziua era, slavă Domnului, cald. Doar două zile de ploaie, în acest răstimp – ce noroc! –, pentru că altfel ar fi vrut să se întoarcă acasă. Și nu putea să se întoarcă acasă, pentru că se afla în mijlocul Mării Baltice, fără niciun mijloc de comunicare. Curată nebunie, desigur. Nu exista nici vreo rută prea folosită de vapoare și, de fiecare dată când auzea zgomot de motor, tresărea.

Ca acum. S-a uitat în zare, spre golf. Poate că era vaporașul de pe partea cealaltă a insulei? Dacă se urca pe munte, putea să vadă de jur împrejur. Era copleșitor. Dar Sara făcuse deja acea plimbare azi și nu era în stare s-o mai facă o dată. Glezna o durea încă. A luat borcanul cu cafea instant și s-a îndreptat către locul de foc. S-a uitat la soare. Trebuie să fie în jur de 1, s-a gândit ea și a rupt crenguțele uscate în mai multe bucăți. Nu era o prea mare aventură să

ai cu tine bidon cu apă, chibrituri și hârtie de toaletă, dar provocarea, de data asta, era singurătatea. Mai avea de stat două săptămâni și gândul era aproape insuportabil.

Se întâmplaseră prea multe, erau multe lucruri de care trebuia să se ocupe.

Dintr-un impuls de moment și drept mulțumire, o invitase pe Maria să locuiască la ea, în apartamentul care stătea oricum gol, cât ea era pe insulă. Italianca s-a bucurat atât de mult, încât a promis să-i umple lui Sara congelatorul cu pâine și cu sosuri pentru paste, făcute de ea. Maria se gândise să stea în Stockholm două săptămâni și, dacă nu trebuia să locuiască la hotel, economisea mulți bani. Dar apoi trebuia să se întoarcă în Italia. Să-și găsească o locuință. Departe de castel.

Sara nu știa dacă Maria avea vreo slujbă. În Toscana vorbise atât de puțin cu ea, iar despre asta nu venise niciodată vorba.

Jessica vrusese să se vadă și ea cu Maria. Când s-au întâlnit în Gamla Stan, Jessica era încă marcată de discuția cu JP. Sara era plecată pe insulă și Jessica nu avea cu cine să discute, așa că, încă înainte de a găsi o berărie, în care să se așeze împreună, Jessica i-a povestit totul Mariei.

După ce s-a descărcat, a întrebat-o pe Maria cum se simțea. Jessica dusese povara problemelor ei mulți ani, dar Maria trebuia să fi fost încă într-o stare de șoc, după ce, mai întâi, fusese victima unei tentative de viol, iar apoi fusese silită să-și părăsească locuința în mare grabă.

– De fapt, nu, i-a răspuns Maria. Aș fi rămas în casă, dar nebunia fraților a devenit tot mai evidentă, de-a lungul anilor, și nu vreau să mai am de-a face cu niciunul dintre ei. De-asta mă simt bine acum. Mai bine decât am crezut. Mă simt aproape eliberată.

– Și ce-ai de gând să faci?

Jessica a desenat cu degetul pe paharul aburit de bere. Găsiseră o masă la *Zum Franziskaner*[1], pe Skeppsbron[2]. Era o zi frumoasă de toamnă. Canicula verii se potolise și incendiile de pădure, care ocupaseră primele pagini ale ziarelor, în ultimele săptămâni, erau acum sub control. Corpul ei nu era făcut pentru nopți tropicale. Sau nu *mai* era făcut. Nu vrusese niciodată să tremure de frig mai mult decât în acea vară.

– O să-mi cumpăr o căsuță. Frații nu știu că mama lor mi-a lăsat o moștenire, care îmi va permite să trăiesc confortabil pentru tot restul vieții. Voi avea cu ce să mă întrețin și cu ce să mă hrănesc. E o investiție mai bună decât să-i cheltuiesc în America, așa cum mă gândisem la început.

A zâmbit. Și, din nou, Jessica a fost mirată de transformarea prin care trecea chipul Mariei când zâmbea, de cât de accesibilă părea atunci. Îndârjirea pe care o văzuse la Maria în Toscana era neschimbată, dar acum, când nu se mai înfuria, când venea vorba despre castel, era mult mai ușor să discuți cu ea. Și, de fapt, nu era îndârjită, ci doar hotărâtă. Jessica nu era obișnuită ca femeile să stabilească limite și asta spunea mai multe despre ea și despre anturajul ei, decât despre Maria.

Nici măcar Sara, pe care Jessica o vedea mai directă și mai hotărâtă, nu evita ocolișurile clasice, când, de fapt, voia să spună doar „nu". Jessica nu credea că Maria ar fi înțeles sintagma „minciuni albe" și, de fapt, nici Jessica n-o făcea. O minciună era o minciună, indiferent ce culoare avea.

Mințise toată viața.

---

[1] Restaurant și berărie de veche tradiție (deschis în 1889) din Gamla Stan, în centrul Stockholmului (n. tr.).

[2] Stradă din Gamla Stan, Stockholm (n. tr.).

O mințise pe mama ei. Pe Sara. Și, desigur, pe JP. Dar cel mai mult se mințise pe ea însăși. Se prefăcuse că nu avea nicio legătură cu propria ei viață. O lăsase la cheremul altora și apoi închisese ochii.

Ca un fel de revelație, în al doisprezecelea ceas, înțelesese că n-ar fi funcționat. Nu poți să fugi de propriul trecut. În orice caz, ea nu putea. Durerea existase întotdeauna acolo. JP când o trezea, când o amuțea. Totuși știa că atunci, demult, făcuse ce trebuia să facă. Nu despre durerea ei era vorba. Nu putuse să prevadă consecințele, fusese prea tânără pentru asta. Și, înainte de a-l revedea pe JP, reușise să se convingă singură că se simțea minunat, cu toată povara trecutului. Că nu îndrăznea să se lege de cineva – asta nu vedea niciodată. Nu era niciodată vina ei, doar a celorlalți.

Cu timpul, începuse să înțeleagă că nu avea curaj să se apropie de alți oameni, așa cum făceau prietenii ei. În loc de asta, scria despre trăirile ei, nu despre cele care dureau cel mai tare, pe acelea le îngropase, dar se pricepea atât de bine să-și formuleze dorințele cele mai arzătoare, încât din asta rezultau, în cele din urmă, cărți.

Poate că întotdeauna scrisese despre ea însăși? Culesese mici fragmente, din care apoi construise un întreg? Astfel stabilise relații cu oameni cu care, în realitate, n-ar fi putut niciodată să comunice, deoarece îi mințea și îi făcea să creadă că viața ei era minunată?

Vizita lui JP a răscolit toate aceste lucruri. Știa că, de data asta, el vorbise serios. Cel care stătuse în fața ei fusese un alt bărbat și, cu toate că el îi întâmpinase cu hotărâre fiecare temere, îl simțise mai protector ca oricând. Ce ciudat! I se oferise ocazia să facă un pas înainte, în această siguranță, dar ea alesese să facă un pas în spate.

JP nu mai dăduse niciun semn de viață, de când ieșise pe ușa apartamentului ei, iar ea știuse că așa avea să fie.

Credea că va simți o ușurare, că la următoarea întâlnire nu va mai avea așteptările pe care le avea de fiecare dată, dar nu luase în calcul că durerea și disperarea ar fi putut-o devasta.

– Ochii tăi sunt îndureraţi, Jessica Romin.

Maria a privit-o cu îngrijorare.

– Arăți atât de răvășită, chiar dacă vorbele tale încearcă să mă mintă.

Jessica i-a întâlnit privirea și a simțit cum o năpădeau lacrimile.

– Se vede, nu-i așa?

A luat paharul, ca să-și umezească gâtul care i se contractase într-un nod dureros, dar asta n-a ajutat-o și a trebuit să pună paharul la loc, când plânsul a devenit iminent și n-a mai putut să și-l rețină.

Maria a scos din geantă două batiste de hârtie și i le-a întins.

– Povestește-mi și restul istoriei. Dar Sara știe prin ce treci tu acum?

Jessica a scuturat din cap și s-a uitat la Maria, în timp ce își sufla nasul.

– Am mințit-o în toți anii ăștia.

– Ai avut motivele tale, presupun.

– Da, dar toate au fost egoiste.

– Sara Raphael e înțeleaptă. Nu judecă. Va înțelege. Știu asta. Așa fac prietenii.

55

Când Texas a intrat în atelier, Anders era întins sub motocicletă.

– N-ai uitat că trebuia să ne vedem, nu-i așa? l-a întrebat Texas.

– Nu, i-a răspuns Anders, în timp ce înșuruba ceva, icnind. Dar ar fi minunat dacă aș putea să termin întâi aici. Poți să mă aștepți cinci minute?

– Nicio problemă.

Texas s-a uitat în jurul lui. Întotdeauna își dorise un asemenea atelier, dar, când în sfârșit se ivise posibilitatea să-l aibă, nu mai găsise timp pentru el. Când avea nevoie, venea la Anders și își rezolva acolo toate problemele de mecanică. Anders nu avea de gând să-și vândă casa, deși, mai nou, locuia singur. Și așa avea să și rămână. E minunat să fii propriul tău stăpân, spunea el.

Texas îl înțelegea. Admitea că existau avantaje în posibilitatea de a veni și de a pleca oricând voiai, dar de când începuse să nutrească anumite sentimente față de Sara, percepea viața de burlac ca pe un pustiu.

A arătat cu degetul șirurile de șurubelnițe de toate formele și mărimile care atârnau frumos aranjate pe perete, în ordinea dimensiunilor. Anders a avut întotdeauna grijă de lucrurile lui. Și Texas avea grijă de aparatele lui foto, dar, chiar dacă ar fi avut un asemenea atelier, șurubelnițele ar fi stat aruncate prin borcane, n-ar fi atârnat atât de ordonat pe perete.

– Ce s-ar întâmpla dacă ți-aș strica ordinea de-aici? a spus el și a zâmbit.

– Știu și eu? Probabil că ți-aș spune că nu-mi pasă, iar după ce-ai pleca aș face la loc ordine. Așa a fost încă de când eram copii.

Anders s-a ridicat în picioare.

– Chiar zilele trecute m-am gândit la asta, a spus el. Sunt patruzeci de ani de când ne cunoaștem. Nu crezi c-ar trebui să sărbătorim asta într-un fel? Sa mergem într-o vacanță împreună sau ceva de genul ăsta?

– Ah, nu. Nu mai vreau altă vacanță. Pentru un timp, nu-mi mai trebuie așa ceva.

Texas a zâmbit forțat, luând un set de șurubelnițe de pe peretele lui Anders.

– A lăsat urme adânci, nu-i așa?

Anders s-a îndreptat către chiuvetă, uitându-se la Texas.

– Sara? Da. Ciudat totuși. Nu e deloc genul meu.

– Ba eu cred că e. Mai degrabă fosta ta soție n-a fost genul tău.

– Chiar?

– Da. Eu n-am avut nimic împotriva ei, dar între voi nu exista nicio chimie. În orice caz, niciuna pe care eu s-o fi văzut.

– Și de când ești tu specialist în chimia dintre oameni, mă rog?

Texas a izbucnit în râs.

S-a așezat pe banca de la fereastră și și-a întins picioarele. Jeanșii aveau găuri la genunchi. Erau în dezacord cu vârsta lui, dar erau comozi și lui Texas nu-i prea păsa cum era îmbrăcat. Jeanșii și un tricou din bumbac erau potriviți în aproape orice ocazie. În timp ce Anders avea, cu siguranță, o sută de cămăși în șifonier, Texas nu avea decât trei. Una în carouri, una în dungi și una albă.

– Ai mai văzut-o pe Sara?

Anders și-a șters mâinile pe prosopul care atârna lângă chiuvetă.

– Nu, relația asta nu mi se potrivește. Eu vreau mai mult. Prieteni am deja.

– N-am știut că vrei să te statornicești din nou. Credeam că-ți place să fii solo. Nu te îngrijești nici măcar să ai o viață sexuală, așa, ca mine.

Anders a zâmbit larg.

– Poate că asta ar trebui să fac ca s-o uit. Aproape că m-am umilit și simt o angoasă intensă când mă gândesc că am rugat-o aproape în genunchi să mă placă.

Îi era greu să-și amintească de asta. Fusese aproape jenant, deoarece ea îl refuzase atât de clar. La început crezuse că avea o șansă, dar imediat după ce se întorseseră în Suedia sentimentul ăsta dispăruse. Iar el se purtase penibil, cu insistențele lui.

– Fac un duș și apoi mergem, a spus Anders. La o berărie, bineînțeles, pentru că un local select nu te-ar primi, a continuat el, uitându-se la jeanșii rupți ai lui Texas. Hai în casă! Am bere la rece.

Localul era plin de lume și sufocant. Texas abia dacă își auzea propriile cuvinte. Dar nu conta. Avea să fie acasă încă o lună, iar perioada asta i se părea acum o veșnicie. Poate avea nevoie să întâlnească o femeie? Pe cineva care să-i stingă dorul de Sara, pe cineva care să-l dorească realmente – nu doar pentru operațiuni de reanimare.

S-a uitat în jurul lui, prin local. Erau mai mulți bărbați decât femei. Poate pentru că pereții erau plini cu televizoare mari, care transmiteau fotbal. Sportul nu era apanajul lui. Se antrena ca să se mențină în formă și nu pusese pe el multe grame de când făcuse armata, dar nu era interesat să se uite la sport, așa cum era interesat Anders.

S-a aplecat către prietenul lui.

– Dacă ai vrut să întâlnesc o fată, n-ai ales locul cel mai bun.

– Văd și eu. Mergem?

Texas a dat pe gât ultimele înghițituri din pahar și se pregătea să se ridice, când a simțit o mână pe umăr.

– Texas? Dumnezeule, de când nu te-am văzut!

S-a întors.

– Bună, Cathrin, chiar așa! E și Thorsten aici?

Nu-i mai văzuse pe foștii lui vecini de când se mutase. Ciudat totuși. Obișnuiau să se viziteze, să meargă unii la ceilalți la grătare, verile, și să se vadă în

fiecare zi, pentru ca apoi, după ce el se mutase, să nu se mai întâlnească deloc.

– N-ai auzit? Thorsten nu mai este. A făcut un infarct acum doi ani.

– Nu, n-am știut. Îmi pare tare rău. Tu cum te simți?

– Mai bine. Am început, în orice caz, să mai ies din casă. M-am mutat într-un apartament în Sollentuna[1], după ce Thorsten a murit. N-am putut să mai stau singură în casa aia, a spus ea. Iar voi ați divorțat, am auzit.

El a încuviințat.

– Da, de ceva vreme.

– Nicio relație nouă?

Femeia a zâmbit. Texas se împăcase bine cu Cathrin și cu Thorsten. Erau perechea cea mai discretă de pe strada lor. De ceilalți se putea lipsi.

– Nu. Tu?

– Nu. Și nici nu caut. Și așa e mult că m-am hotărât să ies în seara asta. Ea e prietena mea, Camilla.

O blondă, care stătea ascunsă în spatele lui Cathrin, i-a întins mâna.

Anders, care până atunci nu spusese niciun cuvânt, pentru că era concentrat pe meci, în timp ce Texas vorbea cu Cathrin, a întins mâna și s-a prezentat.

– Bună, eu sunt Anders. Tocmai ne pregăteam să plecăm de-aici. Veniți cu noi?

Texas s-a uitat la prietenul lui, care i-a întors o privire nevinovată. Nu se gândea să încerce ceva cu o femeie care tocmai devenise văduvă. N-ar fi fost prea elegant.

Dar avea încredere în Anders și, când a văzut că Anders a făcut un pas mai aproape de blondină, s-a liniștit.

---

[1] Cartier de locuințe la periferia Stockholmului (n. tr.).

– Ce spuneți de un bar de hotel? a întrebat Anders. Acolo ar trebui să fie ceva mai multă liniște, dar nu știu dacă Texas e primit, așa cum arată.

– Eu cred că arată foarte bine, a spus Cathrin și l-a bătut pe umăr pe Texas. Ai arătat întotdeauna bine, a adăugat ea.

Texas nu știa ce-ar fi trebuit să răspundă la asta. Să-i spună același lucru și el? Nu se gândise niciodată la înfățișarea lui Cathrin, dar acum vedea că arăta OK. Înaltă și suplă, așa cum, în trecut, îi plăcuseră lui femeile.

În trecut. Înainte ca o făptură brunetă și scundă să vină și să-l tulbure cu totul.

A ales să-i zâmbească lui Cathrin. Era de-ajuns. Ea nu urmărea nimic, iar el nu avea nevoie să joace un joc de care oricum nu se simțea în stare.

Barul hotelului din Slussen era gol, în afara a doi bărbați care păreau să discute afaceri.

Anders și Camilla s-au așezat unul lângă celălalt și în scurt timp erau cufundați într-o discuție despre grădinărit. Barmanul le-a pus în față berile pe care le comandaseră.

Cathrin a ridicat paharul.

– Să închinăm pentru mine, pentru că am, de fapt, o seară plăcută. De mult nu s-a mai întâmplat asta.

A luat o înghițitură mare, în timp ce îl privea fix pe Texas. Apoi a lăsat paharul pe masă, și-a tras scaunul mai aproape de el și și-a pus capul pe umărul lui.

Nu era deloc incomod. E o femeie plăcută, s-a gândit el.

Capul îi înota în ceață și nu-și putea fixa privirea într-un punct, dar nu erau decât cinci minute de mers până acasă și, până una-alta, nu se grăbea. A luat-o pe după umeri. Se simțea bine. Erau vecini vechi, ea era agreabilă și își pierduse bărbatul. El a strâns-o discret.

– Ești o fată bună, Cathrin.

I se împleticea limba? Își simțea limba *ceva* mai grea decât de obicei. A izbucnit în râs și s-a întors către ea.

– Cred că sunt puțin beat.

Ea a zâmbit și și-a pus mâna pe coapsa lui.

– Și eu. Nu știu cum o să ajung până acasă, în Sollentuna. Doar dacă n-ai un pat în plus.

Privirile li s-au întâlnit și, în clipa aceea, Texas a simțit că se schimbase ceva. Nu s-ar fi gândit niciodată, oricât de beat ar fi fost, să facă asta. Dar era greșit dacă o făcea, în cazul în care erau singuri și amândoi și-o doreau? Și dacă ea făcea primul pas?

Când Cathrin s-a lipit de el și buzele lor erau pe punctul să se întâlnească, Texas a hotărât că era o idee strălucită să se culce cu ea.

Era atât de cufundat în acest gând, încât n-a remarcat când a alunecat de pe scaunul de bar, ajungând pe podea. Doar când și-a simțit încheietura mâinii îndoită sub el i-a încolțit gândul că totul ar fi fost, oricum, o idee foarte proastă.

56

În mod obișnuit, nu s-ar fi speriat dacă ar fi auzit un *iuhuuu*, dar când acesta a venit de pe o stâncă aflată pe o insulă pustie, inima aproape că i-a stat în loc. Când a văzut cine era, Sara s-a ridicat și a scos un chiot de bucurie, țopăind veselă, de pe un picior pe altul.

– E de-a dreptul demențial ce mult a trebuit să merg ca să beau o ceașcă de cafea, a strigat Jessica, pornind-o la vale.

Sara sărea, dansa și râdea. Când Jessica a ajuns la ea, s-a aruncat în brațele ei.

– Ce faci aici? Asta ar putea să fie cea mai plăcută surpriză care mi s-a făcut vreodată. Cum m-ai găsit? Ești nebună! Unde ți-e bagajul?

Sara s-a uitat peste umărul lui Jessica, la poșeta pe care aceasta o lăsase lângă locul de foc.

– Bagaj? Nu, am venit să beau o cafea. Vaporașul-taxi mă așteaptă pe partea cealaltă a insulei. Am pantaloni de jogging și pantofi de sport. Nu e o concesie suficientă pe care o fac acestei incursiuni?

Sara s-a așezat alături și a luat-o pe după umeri.

– Povestește-mi! N-ai fi venit aici dacă n-ar fi fost ceva extrem de important.

– Ha! N-aș fi venit doar ca să te văd, vrei să spui?

– Exact.

Sara a zâmbit.

– Dar nu face nimic. Și motivele mele, pentru care doresc să te am aici, sunt egoiste. Nu mă mai suport.

– OK, sunt aici dintr-un anume motiv, dar și pentru că te iubesc. Am vorbit cu Maria, acea femeie înțeleaptă, și ea mi-a spus să mă îndrept către cea mai bună prietenă a mea, pentru că prietenii buni nu se judecă unii pe ceilalți. Tu știi că ești cea mai bună prietenă a mea?

Jessica a tăcut și a privit-o neliniștită pe Sara.

– Știu, a spus Sara și a zâmbit.

Apoi a mângâiat-o pe umăr.

– Acum povestește-mi.

– E în legătură cu JP.

– Bineînțeles.

– Și cu cineva care se numește Felicia. N-am povestit niciodată despre asta, așa că ai răbdare cu mine, dacă ți se va părea că sunt confuză. Totul a început în Rhodos, acum treizeci și cinci de ani.

– În Rhodos?

– Cu un an înainte ca noi două să ne întâlnim. Îți amintești că am repetat un an de liceu și că, în felul ăsta, am ajuns în aceeași clasă?

– Da, cred că da, a zis Sara și a încercat să-și amintească. Tu ai făcut un an în străinătate. În Paris?

– A fost o minciună. Am locuit în Rhodos. Fugisem de-acasă. Aia a fost singura rebeliune pe care am comis-o în viața mea. Mama nu m-a iertat niciodată.

Jessica a zâmbit forțat.

– S-a întâmplat după moartea tatei, când nu mai rezistam acasă. Așa că am economisit câți bani am putut și am luat un charter către Rhodos. Mă gândisem să stau acolo o săptămână, dar a doua zi l-am și cunoscut pe JP.

– L-ai cunoscut în Grecia? Câți ani aveai? Am crezut că erai trecută de 20 de ani când v-ați cunoscut.

– Aveam 16 ani. Terminasem prima clasă de liceu. În orice caz...

Jessica a făcut o pauză și a luat-o pe Sara de mână.

– Promite-mi că n-o să te înfurii când o să auzi ce-o să auzi.

– Îți promit.

Sara i-a strâns mâna.

– Acum povestește-mi totul, de la început.

– Cum ai rezistat în toți anii ăștia? a fost primul lucru pe care l-a spus Sara.

– Am încercat să nu mă gândesc la asta. Și am considerat întotdeauna că asta a fost cea mai bună soluție. Pentru toți cei implicați.

– Și JP când a reapărut?

– Îl iubeam la fel de mult, dar de câte ori încerca să vorbească, eu mă închideam în mine. Acum văd asta destul de limpede. Vreau să știu ce crezi. Spune-mi ceva înțelept, pentru că, în ceea ce mă privește, sunt într-o ceață totală.

– Eu sunt convinsă că vrei să vorbești, dar că nu îndrăznești. Că, poate, ți-e teamă că vei fi respinsă. Dar JP te iubește și a așteptat toți anii ăștia. Asta e exact ca în cărțile

tale, Jessica. Și trebuie să fi înțeles că Felicia, într-o zi, va dori să-și întâlnească mama.

– Am crezut că informațiile sunt secrete, că biroul de adopții nu le va da nimănui.

– N-ai visat niciodată s-o întâlnești?

– Ba da. La început aveam amintirea ei în tot corpul. Am ținut-o în brațe câteva ore după naștere și îmi amintesc și acum mirosul ei. Dar, în cele din urmă, cred că n-am mai rezistat să-i simt lipsa. Așa am găsit scrisul. A devenit clopotul de sticlă sub care nu eram decât eu și manuscrisul meu. Orice altceva rămânea în afară. Mă pricep de minune să fac abstracție de sentimentele mele. Aș putea să țin cursuri despre arta asta.

– Ce a spus JP?

– Atunci? Ce să fi spus? Era la fel de tânăr ca mine. Părinții lui au fost fantastici și amândoi au plâns când am plecat acasă, în Suedia, imediat după naștere. Se îngrijiseră de mine timp de nouă luni. Și să-și piardă nepoata a fost cu siguranță greu pentru ei, chiar dacă și ei au fost de acord că era mai bine ca Felicia să aibă alți părinți, maturi, dar nu m-au acuzat niciodată pentru nimic. Nici măcar pentru că adusesem o nenorocire în familia lor. Mama lui e suedeză, știai?

Capul i-a căzut pe umărul lui Sara.

– Sara, ce să fac? Sunt îndurerată, doare și uneori cred că asta mă va ucide, a spus ea încet. Și cum o să mă ierte Felicia vreodată?

– Poate că n-o să te ierte, i-a răspuns Sara, dar, dacă nu te vezi cu ea, n-o să aibă niciodată șansa să-ți spună ce simte. Dacă vrei să-i dăruiești ceva, ăsta ar fi cel mai potrivit lucru.

După ce Jessica a plecat, Sara a început să simtă și mai mult singurătatea. Se gândise să părăsească insula

împreună cu Jessica, dar pentru reportaj avea nevoie de încă două săptămâni de singurătate, deși era sătulă de apusuri solitare. Și de focuri de tabără, s-a gândit ea, mergând să caute crengi uscate.

Se gândea la discuția pe care o purtase cu Jessica. La cât de important era ca un om să te asculte. Mai trebuia să se gândească și la lucrul care o măcina, acela că, de fapt, nu-l ascultase niciodată cu adevărat pe Danne. Poate că asta n-ar fi schimbat mare lucru și, cu siguranță, n-ar fi făcut-o să-și aleagă o altă meserie, dar, de fiecare dată când el vrusese să stea de vorbă, ea adoptase o poziție defensivă. Îi înșirase mereu diverse argumente. Danne nu avusese niciodată posibilitatea să-i spună ce simțea, iar ea înțelesese asta abia acum. Nu se gândise decât la călătoriile ei. Mereu îi fusese teamă că s-ar fi putut să fie nevoită să renunțe la ele. Ca și cum asta ar fi putut să se întâmple dacă ar fi ascultat ce avea Danne de spus. Când ea începea să argumenteze, el se cufunda în tăcere. Și, în cele din urmă, întreaga lor căsnicie se cufundase în tăcere. Era, la fel de mult, și vina ei.

S-a urcat cu picioarele pe crengi, a început să sară pe ele, ca să le rupă și, curând, avea brațele încărcate. În meniu avea o supă de linte. Stomacul i se obișnuise și se sătura cu puțin.

Nopțile visa fripturi. Și pe Texas. Era cu ea și când nu dormea, dar nu regreta hotărârea pe care o luase. În orice caz, nu în ceasul al douăzeci și patrulea. În celelalte douăzeci și trei se întreba dacă nu cumva își pierduse mințile.

57

Maria se simțea bine în Suedia. Lua în fiecare dimineață metroul către centru și apoi se plimba până i se făcea

foame. Atunci se oprea undeva și lua micul dejun. Se hotărâse să procedeze ca suedezii: să mănânce un sandvici și să bea un pahar cu suc. Dar strategia asta se oprea la cafea. Nu înțelegea exact ce găsea lumea la zeama aceea lungă și maronie. Ea voia un espresso. Iar asta se găsea și în Stockholm – nu-i era deloc dor de casă.

Eros era, desigur, nebun, așa cum spunea toată lumea. A vorbit cu prietena ei care a sfătuit-o să mai rămână în Stockholm două săptămâni. Poliția fusese la castel și, exact așa cum prevăzuse Maria, Carlotta îi ținuse partea fratelui ei și declarase că Maria mințea. După aceea Eros spusese că avea să discute cu Maria, deoarece nu putea s-o lase să răspândească asemenea zvonuri îngrozitoare despre el. Și despre familia lui, care întotdeauna avusese grijă de a ei... Ei o luaseră sub aripa lor protectoare... O lăsaseră să stea în casă pentru o sumă de nimic... Și asta era recunoștința Mariei.

Nimeni nu-l crezuse – a asigurat-o pe Maria prietena ei.

Azi trebuia să se vadă cu Anders. Asta, din inițiativa lui Jessica, după ce văzuse că se simțiseră bine împreună de fiecare dată când se întâlniseră în Toscana, așa că făcuse rost de numărul lui de telefon.

Anders s-a bucurat când a auzit-o și i-a propus o întâlnire.

Au hotărât să facă o plimbare prin Djurgården, la ora 12, și, după micul dejun, Maria a pornit în plimbare pe Strandvägen[1], către locul de întâlnire. Ploaia torențială din ziua precedentă era doar o vagă amintire. Un soare mare strălucea pe cerul albastru. Era o duminică minunată.

---

[1] Bulevard din centrul Stockholmului, care merge de-a lungul malului mării (n. tr.).

L-a văzut de departe și a ridicat mâna în semn de salut, grăbind pașii peste pod.

– Maria, mă bucur să te văd! Ce bine arăți! a spus Anders și a sărutat-o pe obraji. M-am gândit la tine, a adăugat el.

– Mulțumesc, la fel, a spus ea zâmbitoare și a simțit cum obrajii îi ardeau. Îți sunt recunoscătoare că ți-ai rupt din timp să te întâlnești cu mine.

Anders i-a oferit brațul.

– Plăcerea e numai de partea mea.

Maria se simțea mândră pășind pe lângă el. Anders era elegant și cu vreo zece centimetri mai înalt decât ea. Iar Maria nu era scundă.

Se întreba încotro mergeau, dar asta nu avea, de fapt, nicio importanță. Maria îl ținea strâns de braț. Avea, ca și atunci când se întâlniseră în casa ei, o dorință de a-l atinge. Ce ciudat! Nu mai atinsese bărbați în ultimul timp. Nu mai fusese în preajma lor de mulți ani. Nici nu-i lipsiseră.

Acum purta o rochie care îi punea formele în evidență și se simțea atrăgătoare. Își ridicase părul pe creștet și, în acea zi, își machiase și ochii. Făcuse asta pentru el.

Gröna Lund[1] se chema. Îl văzuse pe harta Stockholmului, dar nu vrusese să meargă singură într-un parc de distracții.

– Nu trebuie să-ți fie frică, i-a spus el când au intrat în Casa Fantomelor. Am eu grijă de tine.

Maria a simțit o căldură interioară. Și el s-a ținut, într-adevăr, de promisiune.

A ținut-o strâns lângă el și, când și-a pus capul pe umărul lui, Maria a simțit că ar fi putut să rămână acolo pentru totdeauna.

---

[1] Parc de distracții din Stockholm, pe insula Djurholmen (n. tr.).

După aceea au mâncat vată de zahăr. Anders i-a șters o bucățică care îi rămăsese pe buze, apoi i-a mângâiat obrazul. I-a zâmbit și i-a spus că era timpul să intre în Tunelul Dragostei, iar inima Mariei a început să bată repede.

El s-a așezat și a ajutat-o să urce în fața lui, în bărcuță. Maria s-a sprijinit de pieptul lui. Atunci el i-a întors fața către fața lui. S-a apropiat încet de gura ei și, când buzele li s-au întâlnit, ea și-a pus mâinile pe după gâtul lui și a gemut ușor. Nu mai simțise niciodată ceva asemănător.

Când, ceva mai târziu, au coborât din barcă, Maria se hotărâse.

– *Anders, we go to your house. We have sex. Lots of sex. Than I cook food for you. Italian food. After that, if you like the sex and the food, I can stay for the rest of my life. Okey?*[1]

El nu i-a răspuns. Doar a zâmbit și Maria a luat zâmbetul lui ca pe o acceptare.

58

Sara era mulțumită că își dusese aventura la bun sfârșit, dar rămânea de văzut dacă ziarul avea să accepte un reportaj în care să fie vorba mai mult despre trăirile interioare ale reporterului. Era un articol mult mai personal decât toate celelalte de până atunci. A încercat să-i excludă din el pe alții și să se concentreze asupra ei. Se gândea că reușise într-o mare măsură. Mai bine de-atât nu putea scrie despre această călătorie. A trimis ziarului reportajul prin e-mail și s-a ridicat. De îndată ce ajunsese

[1] *Anders, mergem la tine acasă. Facem sex. Mult sex. Apoi îți gătesc. Mâncare italiană. Apoi, dacă îți plac sexul și mâncarea, pot să rămân pentru tot restul vieții mele. OK?* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

acasă se așezase în fața calculatorului, cât încă mai trăia în acea atmosferă. Acum avea nevoie să se întoarcă la viața ei obișnuită.

Spălătoria se afla la parterul blocului. S-a hotărât să înceapă cu rufele. În baia ei mică nu avea loc pentru o mașină de spălat, dar asta nu avea importanță. Spălătoria comună era comodă și o programare pentru ziua următoare se potrivea perfect.

Apoi a făcut o plimbare până la ICA, unde a umplut un coș cu toate alimentele ei preferate: tomate, prosciutto, usturoi, ouă, ruccola, pui, suc de portocale, fructe, lapte și cafea.

Maria se ținuse de promisiune. Congelatorul lui Sara era plin cu pâine de casă. Pe masa de lucru din bucătărie, într-o pungă de plastic, era scoasă una, care aștepta numai uleiul de măsline, șunca și tomatele.

Citise biletul de pe masa din bucătărie încă de cum intrase în casă: *I love Anders. I move in his house. Bye, bye Italy. Talk soon. Kisses.*[1]

Ce minunat să poți să fii atât de spontan! Maria era carne și sânge, pasiune și temperament, iar Sara adora asta. *Sunt o neputincioasă blestemată*, și-a spus ea când s-a întors acasă. A căutat un cui și un ciocan. Trebuia să pună tabloul pe perete. Sara nu crezuse nicio clipă în evaluarea pe care o făcuse Maria. Nu era posibil ca bunicul ei să primească un lucru atât de valoros, dar i se părea un tablou frumos și se potrivea perfect în spațiul dintre ferestre. Avea de gând să-l evalueze, cu ajutorul unui expert, dar acum avea alte lucruri de făcut.

Să sune și să-l întrebe dacă voia să se vadă cu ea. Stomacul o gâdila de emoție numai când se gândea la asta.

---

[1] *Îl iubesc pe Anders. Mă mut la el. La revedere, Italia! Vorbim curând. Sărutări* (lb. engleză, în original) (n. tr.).

Convorbirile cu copiii erau mai simple. Ce-ar fi fost dacă s-ar fi întâlnit cu toții la ea la o cină?

Danne a părut surprins, dar bucuros, când a auzit-o și a acceptat invitația fără nicio urmă de reținere în glas. Cu o oră înainte ca el să sosească, Sara a intrat în duș și a stat acolo îndelung. Nu știa, de fapt, de ce era atât de important pentru ea să arate bine, dar, în timp ce își machia ochii, a simțit cum încrederea în propria ei persoană îi creștea. Ca unei adolescente.

Apoi a rămas pironită în fața ușii de la șifonier. De fapt, ar fi putut doar să închidă ochii, să întindă mână și să aleagă ceva la întâmplare, pentru că acolo se aflau șiruri de jeanși și de tricouri albe, pe care le punea întotdeauna pe umeraș. Singurele întrebări posibile erau dacă tricoul să aibă decolteu rotund sau în V și dacă să îmbrace o pereche de jeanși decolorați și peticiți sau una dintre cele mai noi. În cele din urmă a ales o pereche nouă și un tricou cu decolteul rotund. Peste el și-a pus o jachetă subțire, din lână. Fără ciorapi. S-a uitat la unghiile de la picioare, care nu mai avuseseră parte de o pedichiură de când se întorsese de pe insulă și arătau jalnic, cu lacul pe jumătate dus. Pe de altă parte, era convinsă că el nu avea să se culce la picioarele ei. Deci trebuia să treacă peste amănuntul ăsta, dacă voia să fie gata la timp.

– Sunt atât de emoționată, a spus ea când a sunat-o pe Jessica.

– Mm, înțeleg. Dar noua mea teorie este că e mai bine să iei taurul de coarne decât să fugi. Cred că procedezi corect. Când ne eliberăm de trecut, căpătăm energie pentru viitor.

Sara nu s-a putut abține să nu râdă.

– Mulțumesc, niște prostioare din astea erau exact ce voiam să aud.

– Da, da, sigur că sunt prostioare, dar... Mie îmi sună bine. Și atunci cred că ar trebui să-ți sune și ție la fel. Doar suntem gemene. În orice caz, în suflet. Sunt convinsă că, dacă m-aș concentra puțin, aș putea să-ți citesc gândurile.

– Ești invitata mea.

Sara a tăcut, așteptând.

– Te gândești să te culci totuși cu el.

– Atâta osteneală pentru o asemenea viziune! a spus Sara. Dar îți mulțumesc că m-ai făcut să zâmbesc puțin. Aveam nevoie.

Cu trei minute înainte de sosirea lui, Sara și-a pus o picătură de parfum lângă ureche și apoi a aruncat o privire către fereastră.

Punctual, desigur, s-a gândit ea și și-a aranjat jacheta când l-a văzut parcând în fața intrării. Bărbatul s-a uitat în sus și Sara s-a tras repede înapoi, ascunzându-se lângă noul ei tablou.

– Ai putea să mă sfătuiești, așa cum ai făcut cu bunicul? l-a întrebat ea pe bătrânul din tablou, dar ochii lui nu-i spuneau nimic.

Cel mai mult se temea să nu-și piardă graiul sau să nu înceapă să plângă, pentru că avea să-i spună multe lucruri încărcate de o emoție dureroasă.

Gândul la el se adâncise cât stătuse pe insulă. Revelație după revelație se așezaseră la locul lor, ca într-un joc de puzzle, și ăsta fusese cel mai bun lucru care i se întâmplase acolo, în luna de singurătate. Voia să-i spună asta, apoi el era liber să facă orice voia cu mărturisirea ei.

Voia să-i spună că îi părea rău, că acum înțelegea. Chiar dacă era prea târziu. Nu trebuia să pronunțe cuvântul *dar*, acel cuvânt care anula orice scuză, pentru că nu avea niciuna.

Când liftul s-a oprit la etajul ei, Sara stătea deja în ușă. Și-a șters de jeanși palmele umede și a încercat să respire

normal. Și-a îndreptat spatele și a deschis înainte ca el să apuce să sune.

– Bine ai venit, Danne! Mă bucur că ai putut să vii.

– Ceva de băut? l-a întrebat ea înainte să se așeze pe canapea.

– Nu, mulțumesc. Ce frumos ai aranjat aici, a spus el, uitându-se în jur.

Privirea lui s-a oprit asupra tabloului vechi și Danne a făcut doi pași către el.

– Vino și așază-te lângă mine, i-a spus Sara, bătând cu palma în perna canapelei.

Emoția îi dispăruse. Nu avea de ce să fie neliniștită, doar nu era decât Danne. Nu fusese un bărbat rău cât stătuseră împreună și nu credea că avea să-i facă probleme nici de data asta.

Danne a rămas în fața tabloului.

– E o copie după Rafael foarte bine executată, trebuie să spun. De unde vine?

Ea uitase de această deosebire dintre ei. Danne iubea arta, în timp ce ea n-o înțelegea.

– E o poveste lungă, i-a spus ea și s-a gândit că poate n-ar fi fost rău să fi evaluat tabloul. Vino și așază-te.

El s-a așezat lângă ea și a început să zâmbească, privind-o.

– Trebuie să spun că nu știu exact ce fac aici, a spus Danne.

Sara și-a pus mâna peste a lui.

– Eu te-am învinuit atât de mult, Danne. Am fost nedreaptă și neînduplecată. Vreau să-mi cer iertare. Cred că azi înțeleg de ce n-ai mai putut să trăiești împreună cu mine.

Sara a zâmbit.

– De fapt, cred că nici eu n-am mai putut să trăiesc împreună cu tine. Îți doresc tot binele din lume. Am vrut să știi asta.

Sara și-a întins picioarele ca să scoată cheile din buzunarul pantalonilor.

– Uite, poftim, i-a spus ea și i le-a întins.

– Motocicleta?

Danne o privea surprins.

Ea a încuviințat din cap.

– Da, am terminat cu condusul.

– Unde ai fost?

– Am făcut Toscana tur-retur. Dar am zburat înapoi către casă.

– Bine ai făcut. Copiii mi-au spus că te-ai ales cu o entorsă la picior.

– Da, dar nu cu motocicleta. M-am împiedicat și am căzut pe un coridor întunecos.

– Unul dintre avantajele de a nu mai fi căsătorit cu tine e că nu trebuie să-mi mai fac griji tot timpul.

Ochii lui zâmbeau.

– N-am știut că îți făceai griji pentru mine.

Era sinceră. El nu-i spusese niciodată că ar fi fost neliniștit din pricina ei.

– Nu. Nu era macho să te neliniștești că soției tale i s-ar fi putut întâmpla ceva. Dar, oricum, așa a fost. Mulțumesc, Sara. Asta înseamnă mult pentru mine.

59

Căldura le-a izbit când au pus piciorul afară, pe scara avionului. Când plecaseră din Stockholm, temperatura era de 12 grade și ploua. JP trebuia să le aștepte și să le ducă la hotelul *Platinum*, unul dintre cele mai bune din

Rhodos. Sara îi spusese că voia să locuiască luxos, ca o compensație pentru singurătate. Acest hotel avea o piscină privată și cadă de baie cu hidromasaj, iar JP credea că asta avea s-o mulțumească. Jessica plătise deja totul, fără știința lui Sara. Îi era atât de recunoscătoare că o însoțea și voia ca prietena ei să se bucure de tot confortul.

După ce au lăsat-o pe Sara la hotel, JP i-a luat mâna lui Jessica și i-a ținut-o până au ajuns în fața casei. Gestul lui o mișca, o făcea vulnerabilă.

Cuvintele lui, de obicei spontane și repezite, spuneau acum alte lucruri. Vorbeau despre sentimente refulate. Despre iubire. Despre vinovăția pe care o simțise toată viața, pentru că o lăsase gravidă. Pentru că, mai întâi, încercase s-o convingă să păstreze copilul, pentru ca apoi să susțină adopția.

Felicia.

Fuseseră amândoi de acord în privința numelui. Până în luna a șasea de sarcină fuseseră, de asemenea, de acord s-o păstreze, să fie părinții ei. Jessica nu știa exact ce se schimbase, dar acela fusese momentul când începuseră să ezite, să se îndoiască de faptul că ar fi putut să aibă grijă de ea.

Trei luni mai târziu, la o zi după naștere, își dăduseră fetița unor părinți adoptivi. JP împreună cu o asistentă medicală au trebuit să facă asta. Jessica n-a putut să fie de față. Zăcea în comă, după o încercare de sinucidere, care fusese la un pas să reușească.

Toate astea se întâmplaseră din vina lui, spusese JP. Ar fi trebuit s-o fi urmat în Suedia. Îi era greu să se gândească la nechibzuința de a o fi lăsat să poarte acea povară singură. Părinții lui încă erau cu el. Jessica o avea pe Astrid, care era furioasă pe ea, pentru că lipsise un întreg an de-acasă.

– Dar atunci a fost bine, a spus Jessica. Eu voiam să uit și faptul că ea nu știa nimic m-a ajutat să fac asta.

L-a mângâiat pe JP pe obraz.

– Eram tânără și plină de sentimente pe care nu le-aș fi putut descrie, chiar dacă ai fi venit după mine în Suedia. Nu ești vinovat cu nimic.

Stăteau în mașină, în fața casei, îmbrățișați.

Avea să-i fie greu să intre în acea casă și s-o revadă, Jessica înțelegea asta, dar în această călătorie avea de întâmpinat și multe alte sentimente greu de gestionat. Era pregătită. Vizita în casa copilăriei lui JP nu era unul dintre cele mai greu de depășit.

– Vino, a spus ea. Vreau să văd vechea noastră cameră.

Sara se desfăta în confortul hotelului. S-a lungit în pat și privea mica piscină și terasa de afară, care străluceau în lumina soarelui. Stătea la etajul șapte. Ca și cum aș fi în cer, s-a gândit ea și s-a ridicat. Voia să-și desfacă bagajul și apoi să se instaleze pe unul dintre cele două paturi de plajă. Piscinele private stăteau înșirate una lângă alta, despărțite de pereți din sticlă mată, astfel încât să nu fii deranjat de vecini. Auzea cum aceștia se bălăceau și râdeau, ceva mai încolo.

Camera era mare și gândită pentru mai mult de o persoană. O durea. Poate că asta era soarta ei: să rămână singură pentru tot restul vieții. Să locuiască în lux, fără să aibă pe cineva cu care să împartă bucuria.

A intrat în toaletă, să-și tragă pe ea costumul de baie. Două chiuvete. Patru prosoape. Două halate de baie. Chiar și două dușuri. A deșurubat dopul unei sticle de pe chiuvetă, dar l-a înșurubat la loc, când a simțit parfumul puternic, masculin. Bineînțeles. Puține hoteluri se îngrijeau să aibă un sortiment dublu. Mai întâlnise asta într-un hotel din Londra, din câte își amintea, și era păcat că atât de puține țineau cont de preferințele femeilor. Și-a deschis neseserul și și-a scos propria cremă de duș și propriul șampon, pe care le-a pus pe marginea căzii.

Fredonând încet, și-a pus costumul de baie, care se înnoda cu câteva cordelițe, și s-a învârtit în fața oglinzii. Destul de bine, dacă nu te uitai cu foarte mare atenție. Și-a prins părul la spate, și-a aruncat un prosop pe umeri și s-a îndreptat către ușa care dădea pe terasă.

Plăcile de piatră îi ardeau tălpile. A trecut repede peste ele și a ajuns la scara care cobora în piscină. Apa călduță îi ajungea până la mijloc, dar era destul. După trei mișcări de înot a ajuns la marginea care dădea către mare. Vederea care i se desfășura în fața ochilor, prin peretele din sticlă, era magică. Putea să vadă sub ea zona de piscine a hotelului, plaja, orizontul și iolele duse de vânt.

Și Texas?

Credea că nu vedea bine. Pe peticul de iarbă din fața piscinei de la etajul șapte, unde oaspeții hotelului nu aveau acces, deoarece se afla la doar un metru de marginea clădirii, stătea el. Într-un slip ud. Apa picura de pe el. Sara se întreba dacă văzuse vreodată la altcineva un zâmbet mai fericit.

Texas a sărit peste peretele din sticlă și a coborât în apă, lângă ea. Avea o mână bandajată.

– Bună.

– Bună. Ai căzut? l-a întrebat Sara, arătând spre mâna lui.

– Da.

– Știi că trebuie s-o folosești, chiar dacă te doare.

– Știu.

Texas a făcut încet un gest de salut.

– Unde stai?

– Două camere mai încolo, pe același etaj.

– Ca dintr-o întâmplare.

– Exact.

– Jessica?

El a dat din cap, a întins mâna și i-a îndreptat cordeluța de la costumul de baie. Mâna i-a întârziat pe ceafa ei și, dintr-odată, sutienul s-a desprins și a rămas în mâna lui.

– Hopa! a spus el, fluturându-l.

Sara s-a lăsat repede în apă, lăsându-și doar capul la suprafață.

– Dă-mi-l! a strigat ea râzând.

Texas părea extrem de mulțumit și bucuros de inițiativa lui Jessica.

– OK, dacă vrei să-mi vezi sânii, poftim, a spus ea.

Când a ieșit din apă și-a pus palmele peste sâni, dar imediat ce a ajuns pe terasă, unde nimeni, în afară de Texas, nu putea s-o vadă, și-a luat mâinile de pe piept și l-a lăsat să vadă de ce era în stare forța gravitației.

– Mulțumit? l-a întrebat ea.

– Foarte, i-a răspuns el, dregându-și glasul.

Sara n-a văzut niciodată un bărbat ieșind mai repede dintr-o piscină.

S-a oprit în fața ei pe terasă, în timp ce se întindea după prosopul pe care ea îl aruncase pe masă.

– Poftim. Șterge-te, vom începe așa cum trebuie. Ce-ai zice să facem o plimbare și apoi să mâncăm ceva bun? Aș dori mult să vorbesc cu tine. Deci înainte să facem dragoste. Pentru că asta vom face după aceea, fii sigură! i-a spus el.

Sara a rămas surprinsă. Sigur, ar fi vrut să profite imediat de dispoziția erotică în care se afla, dar era convinsă că ea n-ar fi dispărut, ci, dimpotrivă, ar fi sporit, dacă făceau așa cum spunea el.

Sara s-a înfășurat în prosop.

– Fac repede un duș înainte, i-a spus ea și a intrat în baie.

– Maria și Anders au plecat în Italia.

Texas s-a întins după coșul de pâine, care stătea în mijlocul mesei.

– Au plecat în Italia? Nu știam că Maria ar vrea să se mai întoarcă acolo.

Sara a luat o înghițitură de apă. Față de masă în carouri, cu mici pete de mâncare. O lumânare care, în principiu, era doar un muc și un fitil imposibil de aprins, scaune instabile, un chelner care părea să aibă o zi proastă.

Dar asta nu conta.

Totul era așa cum trebuia să fie.

Mânca fără să simtă vreun gust, bea fără să știe ce anume, avea pulsul accelerat, un corp incitat de dorință, dar vorbea ca de obicei.

Cum era posibil, când, mai mult decât orice, ar fi vrut să se ghemuiască pe genunchii lui, să-și strecoare mâna pe sub tricoul lui, iar cu cealaltă să-l mângâie pe obraz?

Texas o privea cu o expresie amuzată.

– Sara Raphael, mai ești aici?

Ea s-a scuturat. Ce nu auzise?

– Am spus că s-au dus la proces.

Sara a revenit la realitate.

– La ce proces?

– Împotriva lui Eros. Au apărut mai multe femei care au povestit despre cum au fost tracasate sexual de el. Maria a fost chemată să depună mărturie despre cazul ei.

– Ce bine! Niște femei curajoase. Mă întreb ce-o să se întâmple cu castelul, dacă Eros o să fie închis. Carlotta ar fi în stare să se ocupe de el singură?

Sara s-a dat puțin la o parte când chelnerul, împiedicându-se de masa de alături, a venit cu mâncarea. Era sătulă de accidentele de care parcă era urmărită în prezența lui Texas.

– Mulțumesc, a spus el și a zâmbit când și-a primit farfuria. Nu știu ce vor face cu castelul, iar el nu e condamnat încă. O să vedem ce-o să se întâmple. Se zvonește că până și Carlotta o să depună mărturie împotriva lui și-atunci s-a

terminat cu el. Ea a fost cea care a salvat-o pe Maria, de exemplu. Iar Anders e atât de grijuliu cu Maria, încât ea nu are de ce să se teamă, chiar și în prezența lui Eros. Între noi fie vorba, Eros n-ar avea nicio șansă în fața unui Anders furios.

60

JP o privea fără încetare pe Jessica. În cele din urmă, ea a roșit și a ridicat meniul ca să-și ascundă obrajii înfierbântați, apoi l-a privit pe deasupra.

– De ce te uiți așa la mine? Mi s-a întins rimelul pe față?

N-ar fi fost imposibil. Îi dăduseră lacrimile de mai multe ori de când aterizaseră pe insula lui.

– Cred că asta ar putea fi prima noastră întâlnire adevărată, a spus el încet. După atâția ani și atâta dragoste.

Ea a pus meniul pe masă.

– Dar am fost de multe ori împreună la restaurant.

– Da, dar întotdeauna știind c-o să ne despărțim. Asta e prima întâlnire la care mergem având în față speranța unui viitor împreună.

JP i-a turnat vin în pahar.

Jessica a simțit și mai puternic senzația de nod în gât. Un viitor cu JP. Doar cu câteva luni înainte asta fusese o imposibilitate. Iar acum el stătea în fața ei și vorbea despre viitor. Au vorbit despre tot ce stătuse între ei: despre sentimentul de vinovăție, despre rușine, despre neputință. Erau pe insulă de trei zile, dar nu făcuseră dragoste. Doar discutaseră. Se sărutaseră, simțiseră câtă pasiune exista în ei, o pasiune pe care până atunci și-o inhibaseră.

Mai întâi trebuiau să termine de vorbit.

Cel mai greu îi fusese să suporte gândul la tentativa ei de sinucidere, îi mărturisise JP. Nu observase depresia ei din ultima perioadă de sarcină, n-o înțelesese. JP își

asumase vina și, când se revăzuseră, după zece ani, crezuse că era capabil să discute despre asta, dar se retrăsese imediat ce ea îi dăduse de înțeles că nu era încă pregătită pentru o astfel de discuție.

– Îmi era atât de teamă să nu-ți deschid vechile răni, i-a spus el încet și și-a pus mâna peste a ei. Să nu te fac să suferi din nou.

I-a mângâiat mâna încet.

– Și eu cred că îmi era teamă de asta și nu mi-am dat seama că, în forul meu interior, mă simțeam rău tocmai pentru că n-am vorbit *niciodată* despre asta. Eram atât de tineri, JP. Erau anii șaptezeci. Cum am fi putut să procedăm altfel? „Revino-ți, capul sus, nu te mai smiorcăi", ăsta era refrenul epocii, nu-i așa?

Ea și-a pus cealaltă mână peste a lui.

– Când m-am întors în Suedia, mama m-a certat c-am stat plecată atât timp, dar nu m-a întrebat niciodată *de ce*. Nici măcar o dată nu a părut să înțeleagă că mă simțeam rău. Apoi am început liceul. Mi-am făcut o prietenă bună, pe Sara, și, încetul cu încetul, am ieșit din depresie. N-am cerut niciodată ajutor medical și n-am luat niciun medicament pentru asta. Poate că nu a fost decât durere. În vara aia vă pierdusem atât pe Felicia, cât și pe tine.

JP și-a luat șervetul, s-a întins peste masă și i-a șters lacrimile care-i curgeau lui Jessica pe obraji. Înțelegea atât de bine pierderea pe care ea o suferise, pentru că fusese și pentru el la fel de cumplită. În naivitatea lui, crezuse că Jessica avea să rămână cu el, în Grecia, și nici acum nu putea să se gândească, fără același sentiment de irealitate, la dimineața în care înțelesese că ea plecase în Suedia fără să-și ia rămas-bun.

Părinții lui îi spuseseră că trebuia să-i dea timp, că Jessica avea să se întoarcă. Dar după toamnă venise iarna și ea tot nu

dăduse niciun semn de viață și atunci înțelesese că n-aveau să se mai vadă niciodată. Fusese o perioadă cumplită.

Zece ani mai târziu, când se întâlniseră din întâmplare, înțelesese că nimic nu se schimbase. Nici dragostea lor, nici speranțele lor, dar nici teama. El nu reușise să se scuture de sentimentul de vinovăție și nu găsise nicio cale prin care să scape de el în toții anii care urmaseră și în care au continuat să se întâlnească. Sigur, îi spunea mereu că ar fi trebuit să vorbească unul cu celălalt, dar, la cel mai mic protest din partea ei, accepta situația și, în loc de asta, făcea dragoste cu ea, încercând să-i transmită cu corpul ceea ce simțea și avea nevoie să exprime. Dar Jessica luase totul ca pe o simplă voluptate erotică, nu ca pe o iubire adevărată.

O iubea pe femeia asta la fel de pătimaș ca la 16 ani și nu voia s-o mai părăsească.

Singurul lucru care ar mai fi putut să le stea în cale ar fi fost eventualul ei refuz de a o întâlni pe Felicia. Despre asta încă nu discutaseră.

– E aici, în Rhodos, a spus el liniștit. Și vrea să te întâlnească.

JP a simțit cum mâna ei tremura. Jessica și-a ridicat mâna de pe mâna lui și a luat paharul cu vin, pe care l-a golit pe nerăsuflate. L-a pus înapoi pe masă și s-a șters la gură.

A tras adânc aer în piept și a încuviințat din cap.

61

Pe drumul spre casă, de la restaurant, Sara l-a luat pe Texas de mână. El avusese destule inițiative. Era rândul ei să-i arate ce simțea.

– Vei să dormi la mine? l-a întrebat ea.

– Da, vreau.

În lift l-a sărutat și a simțit un fior de dorință. Un sărut putea să spună atât de multe! Putea să fie duios, reținut sau nespus de excitant. Sărutările lor aveau câte puțin din toate astea și niciunuia nu-i păsa că liftul era în întregime din sticlă și că toată lumea putea să-i vadă. Când au ajuns la etajul șapte, Sara s-a desfăcut din îmbrățișarea lui, respirând greu.

– Nu m-ai sărutat *niciodată* așa, a spus ea.

Abia putea să respire.

– Ai dori s-o fi făcut? a întrebat-o el.

Ochii îi străluceau. Afară din lift, a tras-o într-un colț și i-a lua fața în mâini.

– Încă o dată? a șoptit el.

Ea a dat din cap și a gemut când buzele li s-au întâlnit. Mâinile lui au tras-o, lipind-o atât de mult de el, încât Sara simțea contururile ferme ale corpului lui. Mușchii. Coapsele puternice.

– O bălăceală de seară? a întrebat ea încet.

El i-a luat mâna și a condus-o către ușa camerei.

Au coborât goi în piscină și au înotat până la margine, ca să privească Mediterana în întuneric. Luna plină lumina grădina hotelului și se reflecta în mare. Era o seară fermecată. Texas s-a lipit de spatele ei și Sara a știut că urma o noapte fantastică.

Mâinile lui au alunecat în jos și i-au cuprins sânii. Ea și-a sprijinit capul de pieptul lui, în timp ce el îi răsucea sfârcurile între degete. Sara simțea cum pântecele îi pulsa. S-a întors și și-a dat capul pe spate, ca să-l privească în ochi. Erau albaștri și limpezi, nu exista în ei nicio fărâmă de altă culoare. Nu-i văzuse până atunci. Și nu văzuse nici că Texas avea părul ușor albit la tâmple și o cicatrice pe umăr.

Ea a atins-o ușor.

– Ce-ai pățit?

Șoptea, fără să știe de ce.

– M-am urcat într-un copac.

El avea un ton grav. O privea atât de intens, încât Sara aproape că simțea nevoia să-și întoarcă privirea. Tăcea. Era total cufundată în ceea ce se petrecea, fără cuvinte, între ei. Și, dintr-odată, a simțit un cutremur interior. Inima îi bătea repede. Ceva se petrecea în ea. O căldură i s-a împrăștiat în piept. Un declic? O explozie? Era ca și cum voia să plângă, dar, de fapt, nu.

Voia în brațele lui. Voia ca el s-o îmbrățișeze cu putere. Texas a tras adânc aer în piept și ea a tresărit.

În secunda următoare era în brațele lui.

– Ține-mă strâns, i-a șoptit.

Texas venise aici pentru ea. Nu era un joc. Și ea era acum pregătită. Nu era doar pasiune, era mai mult de-atât. Mult, mult mai mult.

Sara l-a mângâiat pe spate, apoi și-a lăsat mâinile să pornească în explorare. Curând, i-a atins sexul.

Texas și-a dres glasul.

– A trecut mult timp de când n-am mai făcut asta, așa că ar trebui să te porți blând cu un om bătrân.

Ea s-a ridicat pe vârfuri și l-a sărutat pe obraz, înainte să-l împingă ușor către scară. Texas a urcat cu spatele două trepte și ea l-a oprit. Cu un zâmbet, Sara s-a aplecat în față.

Texas a privit-o întrebător și, când ea i-a făcut cu ochiul, și-a pus mâinile în părul ei și a lăsat-o să-l satisfacă.

Totul s-a întâmplat repede.

A doua zi, dis-de-dimineață, s-a furișat afară, pe terasă. Era asaltată de prea multe simțăminte ca să poată să mai doarmă. Când a ieșit și el, Texas era gol. Un prosop îi atârna pe un braț. Ținea în mână loțiunea de plajă și o sticlă cu apă. Pântecele lui Sara bubuia. La fel și inima.

– Bună dimineața.

Texas s-a aplecat și a sărutat-o. Apoi și-a tras patul de plajă mai aproape de al ei, a așternut prosopul și s-a întins.

– Cred că ai mai multă nevoie de cremă de soare decât mine, a spus Sara.

Era veselă, voia să-l atingă, să-i simtă din nou pielea caldă. A luat sticla, și-a turnat în palmă din loțiunea bine mirositoare și s-a întors către el. A lăsat câteva picături să-i curgă și în palma cealaltă înainte să se aplece către el și să-și pună mâinile pe pieptul lui.

Inima lui bătea repede sub palmele ei. Sara a continuat în jos, către abdomen. Texas respira greu.

Ea a luat încă puțină cremă și a început să-l ungă tot mai concentrată; rădăcina coapselor, partea lor interioară, abdomenul; erau amândoi amețiți, cufundați în extraordinara încărcătură erotică a momentului. Uitase câtă voluptate se ascundea în plăcerea celuilalt.

El i-a luat mâinile și s-a ridicat, rămânând pe pat, în fața ei. Privirile li s-au întâlnit, făcând-o pe Sara să tremure. Texas i-a pus mâna pe ceafă și a tras-o către el. Buzele lui erau întredeschise și limba i-a găsit-o pe a ei. A tras-o încet pe genunchii lui, iar ea l-a înconjurat cu picioarele. El și-a lăsat degetele să pornească în explorare, între picioarele ei, în timp ce limba îi cobora către sânii ei. Sara i-a pus brațele în jurul gâtului. Era atât de minunat!

– Hai și tu acum, a șoptit el.

A luat-o în brațe și a purtat-o până la marginea piscinei. În clipa următoare, Sara uitase de vecinii de cameră, de oamenii care curățau piscinele și de ceilalți care, eventual, ar fi putut să-i vadă.

Culcată pe marmura fierbinte care îi încălzea spatele, cu cerul senin deasupra capului și cu un bărbat divin între coapsele sale, a simțit cum orice inhibiție dispărea și, eliberată, și-a dat drumul, în cădere liberă, de la o înălțime amețitoare.

62

În timp ce Jessica se învârtea prin casa lui JP, acesta stătea în grădină. Ea îl rugase s-o lase singură și, punând farfuriile în mașina de spălat vase, se cufunda tot mai mult în sine, ca să găsească vorbele cele mai potrivite. Se temea că nu și le va mai aminti, la întâlnirea cu Felicia.

Îl întrebase pe JP dacă el credea c-ar fi fost bine să-i trimită Feliciei o scrisoare, înainte să se vadă cu ea, iar el îi spusese că trebuia să hotărască asta singură. Voia, în orice caz, să încerce. Și-a tras scaunul de la biroul de lângă fereastră și s-a așezat.

Aș putea să trăiesc aici din nou, s-a gândit ea surprinsă, întorcându-și ochii spre mare. Cum am putut să uit că asta e casa mea?

Felicia. Draga mea Felicia.

Nu pot să-ți spun numele, să-l scriu, fără să mă emoționez. Tu ai fost bucuria noastră, de aceea te-am numit așa.
Timp de câteva ore, până când au venit părinții tăi, am avut răgazul să te țin în brațe și să-mi iau rămas-bun de la tine.
Te uitai atât de uimită la mine! Îmi amintesc că m-am gândit că știai că timpul nostru împreună era împrumutat. Sau poate că îmi recunoșteai vocea. Vorbeam mult cu tine când erai în pântecele meu. Și îți cântam.
Când te-am ținut strâns lângă mine, atunci, în acele ore atât de prețioase, am îngânat același cântecel, legănându-te.
Îmi amintesc mirosul tău. Pulovărașul roz pe care îl purtai când te-au luat de lângă mine. O căciuliță care nu putea să-ți ascundă părul negru. Mânuțele și unghiile tale mici și perfecte.
Îmi amintesc că al doilea deget de la picioare era mai lung decât degetul mare și știu că m-am gândit atunci că ești născută

Romin. N-am mai putut niciodată de atunci să-mi privesc picioarele fără să mă gândesc la ale tale.
Azi, când sunt atât de aproape de durere, îndrăznesc să plâng pentru că am pierdut primul pas pe care l-ai făcut. Primul dinte care ți-a ieșit și primul care ți-a căzut.
Zilele de școală și zilele în care ai fost bolnavă. Primul tău cuvânt, care, poate, a fost „mama".
Și mă mai gândesc că, poate, te-ai simțit părăsită. Și doare atât de tare când mă gândesc că ai fost obligată să trăiești cu încredințarea că noi nu te-am dorit. Că tăcerea mea, de-a lungul anilor, a fost din cauza ta.
Iubită Felicia, copil iubit.
Îmi pare atât de rău că te-am rănit!
Îmi pare atât de rău că n-am fost lângă tine!
Și îți sunt atât de recunoscătoare pentru generozitatea ta, pentru gentilețea ta și pentru curajul tău de a-l căuta pe JP. Abia aștept să te întâlnesc duminică.

Cu cele mai bune gânduri,
Jessica

Apoi a ieșit în grădină. JP n-a spus nimic. A lăsat-o să smulgă câteva buruieni, până a venit și i-a luat mâna. Stăteau la umbră, pe canapeaua de grădină de sub platanul cel bătrân. JP a luat-o pe după umeri, în timp ce plânsul ei se potolea încet.

Jessica nu fusese niciodată mai emoționată. Faptul că JP îi ținea mâna, strângând-o cu putere, n-o liniștea.

– Și dacă mă urăște?

El nu i-a răspuns. Cel mai mic cuvânt greșit și ea avea să se smulgă din mâna lui și să fugă. O cunoștea atât de bine.

– Poți să vorbești, i-a spus Jessica. Repetă-mi ce ți-a spus.

– „Spune-i lui Jessica, abia aștept s-o întâlnesc."

– Chiar așa a zis? Cuvânt cu cuvânt?

– Da.

Urmau să se întâlnească în port. La intrarea în radă erau înșirate bănci. Se gândiseră să înceapă acolo. Pe o bancă. Existau multe căi de retragere, în toate direcțiile. Planul fusese bine conceput. Pentru toată lumea.

Jessica își pusese o rochie verde cu carouri albe, de la o celebră casă de modă. Și tocuri înalte. Pe dinafară era pregătită.

– Ar fi trebuit să luăm un taxi până acolo, a bombănit JP, parcurgând cheiul cu pași hotărâți.

– De ce?

– Mi-e teamă c-o să fugi. Mă aștept în fiecare clipă să faci exact asta.

JP a strâns-o și mai tare de mână.

– Dar nu te-aș sfătui să încerci. Ți-o spun ca să știi.

Nu era nicio îndoială că vorbea serios. Dar, cu toate că Jessica era speriată și emoționată, dorința de a o întâlni pe Felicia era mult mai mare. Dacă Felicia o ura, Jessica era conștientă că fiica ei avea tot dreptul din lume să simtă asta și să i-o spună. Sara avea dreptate. Ca întotdeauna.

– Uite-o! E acolo, a spus JP.

Jessica a simțit cum lacrimile îi ardeau ochii.

Felicia stătea singură pe bancă. Fără armură, fără cineva care s-o țină de mână și s-o asigure că totul avea să fie bine.

Nu avea pe nimeni cu ea care să-i spună că mama ei avea s-o placă. Că era demnă de toată dragostea din lume, că faptul că fusese lăsată pe mâna unor străini *nu* definea cine era ea de fapt.

Jessica și-a retras mâna dintr-a lui JP și și-a șters palmele transpirate pe rochie.

Voia să-și întâlnească singură fiica.

Ce frumoasă era! Semăna atât de mult cu tatăl ei! Aceleași nuanțe închise. Doar câțiva metri până la ea. Inima îi bubuia.

Jessica și-a întins mâinile. Felicia s-a ridicat. A rămas dreaptă și demnă, în timp ce Jessica se apropia de ea. Anii întregi de sentimente îngropate se revărsau acum, nu mai puteau să fie reprimați. Simțea, în colțul buzelor, gustul sărat al lacrimilor. S-au privit. Ochii negri ai Feliciei o măsurau din cap până-n picioare. Cu curiozitate. Cu prietenie. A luat mâinile întinse ale lui Jessica și i le-a strâns. S-a uitat la ele. A zâmbit. Și a început să plângă.

– M-am întrebat întotdeauna de unde vin degetele mele lungi. Acum știu.

– Vorbești suedeză, a spus Jessica uimită.

– JP nu ți-a spus? a întrebat-o Felicia și a zâmbit, în ciuda lacrimilor. Am învățat suedeză la universitatea din Atena. Am sperat că întâlnirea asta o să aibă loc.

Jessica a scuturat din cap și s-a întors către JP, care tocmai ajungea lângă ele.

– Ai putea să mă lași două ore singură cu Felicia? l-a întrebat ea. Dacă nu ai nimic împotrivă, desigur, i-a spus ea fiicei ei.

– Nicio problemă, i-a răspuns Felicia.

Jessica a zâmbit pentru prima dată în ziua aceea. Poate că totuși avea să fie bine. Până la urmă.

Nu-și făcea iluzii, înțelegea că asta nu era decât luna de miere și că abia apoi avea să înceapă procesul de reconciliere. Dar, de data asta, nu avea să mai fugă. Oricât de dureroase ar fi fost sentimentele cu care trebuia să se confrunte, nu avea de gând să-și mai părăsească familia.

JP a sărutat-o pe Jessica pe gură și pe Felicia pe frunte.

– Vă iubesc pe amândouă. Nespus de mult.

Vocea i se gâtuise și Jessica îl vedea luptând zadarnic cu propriile lui sentimente.

S-a uitat la Felicia.

– Poate că ar fi bine să așteptăm până termină de plâns și abia apoi să plecăm.

DUPĂ UN AN

JP a atârnat de poartă tăbliță pe care scria cu litere grecești, ascuțite, *Rezervat*.

Spera că numărase corect: Felicia, soțul ei, Christos, și Julian, Anders și Maria, Texas și fiica lui, Lovisa, Sara și cei trei copii ai ei, Pontus, Emelie și Charlotte, cu partenerii lor, Lase și soția lui. Jessica, el și părinții lui, care soseau din Atena în aceeași după-amiază. Douăzeci de persoane care aveau să sărbătorească viața și dragostea.

I-a zâmbit lui Jessica. Stătea la masa ei din colț, din spatele ferestrei, complet absorbită în lumea ei. Chiar și într-o asemenea zi. Degetele ei zburau pe taste și JP știa că abia după ce avea să termine capitolul autoarea putea să revină la realitate și la viața pe care și-o făcuseră împreună în Rhodos. Spera că asta avea să se întâmple curând. Amândoi trebuiau să-și lase pantalonii scurți și să se schimbe.

Jessica a ridicat privirea.

– Vrei să aranjez masa? i-a strigat ea pe fereastră.

El a scuturat din cap, zâmbind, și i-a arătat farfuriile de cobalt pe care le ținea în mână.

Lucraseră împreună în timpul verii. Noua ei carte avea să apară abia la începutul lui octombrie, așa că, pentru ea, să servească în micul restaurant era echivalent cu un concediu. Cu limba în colțul gurii, învățase să țină în echilibru paharele pline, să ducă mai multe farfurii odată și să nu se întoarcă niciodată cu mâna goală din sala de mese.

Erau amândoi proprietarii restaurantului și, fără falsă modestie, JP știa că localul lor era cel mai intim și mai agreabil de pe insulă. În seara aceea, alții aveau să gătească, dar, de obicei, el era cel care pregătea mâncarea. Duminica și lunea țineau închis. Atunci JP și Jessica nu aveau grijă decât unul de celălalt.

JP s-a uita la ceas. Peste trei ore spațiul avea să fie plin cu oamenii pe care el și Jessica îi iubeau.

Când, din senin, a auzit un strigăt, a știut că petrecerea a început. Înainte să apuce să reacționeze, a văzut-o pe Sara sărind gardul și aterizând pe genunchi, pe covorul de iarbă. Femeia s-a ridicat repede și, șchiopătând, a trecut pe lângă el și a intrat în restaurant, apropiindu-se de Jessica. JP s-a întors către Texas, care, neputându-i ține lui Sara isonul, încerca să intre pe poartă.

– Sara, a strigat Texas.

– Știu, trebuie să calc pe picior, i-a strigat la rândul ei.

JP a izbucnit în râs. A deschis poarta și l-a întâmpinat pe Texas.

– Nu are nicio importanță ce fac eu *sau* că voi vă căsătoriți azi, a spus Texas, îmbrățișându-l pe JP. Marea dragoste a lui Sara este și întotdeauna o să rămână Jessica.